

Võng Du Chi Anh Hùng Vô Địch Online

Contents

Võng Du Chi Anh Hùng Vô Địch Online	1
1. Chương 1: Tiến Vào Trò Chơi	2
2. Chương 2: Câu Chuyện Của Thủy Tiên	6
3. Chương 3: Hoàng Phượng Minh	8
4. Chương 4: Cá Chép Tinh Xuất Hiện	10
5. Chương 5: Gặp Nhau	11
6. Chương 6: Ước Định	14
7. Chương 7: Thủy Tiên Sáo Trang (bộ Đồ Thủy Tiên)	17
8. Chương 8: Công Việc Mới — Theo Minh Phong Luyện Cấp	19
9. Chương 9: Trở Lại Địa Minh	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	48
23. Chương 23	51
24. Chương 24	52
25. Chương 25	54
26. Chương 26	56
27. Chương 27	58
28. Chương 28	60
29. Chương 29	61
30. Chương 30	63
31. Chương 31	65
32. Chương 32	67
33. Chương 33	69
34. Chương 34	70
35. Chương 35	74
36. Chương 36: Vĩ Thanh	77

Võng Du Chi Anh Hùng Vô Địch Online

Giới thiệu

Editor: Leo_coolThể loại: Võng du, đam mỹ,hài.... Hoàng Phượng Minh, Lâu Vũ Kỳ vốn là hai tiểu thụ nhưng mỗi người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-du-chi-anh-hung-vo-dich-online>

1. Chương 1: Tiến Vào Trò Chơi

“Ồ oa,làm sao bây giờ làm sao bây giờ, vì cái gì lại tìm không thấy a??? Đáng ghét!”

“Người đồ dần độn này, đây chính là Hàn Chỉ Minh đưa cho hần giữ lại, người làm thế nào lại làm mất, lần này chúng ta chết chắc rồi

”

Một căn nhà đơn sơ, tuy là không đến mức chỉ có bốn bức tường, thế nhưng cũng tìm không ra cái gì trông giống vật dụng trong nhà, duy nhất nhìn qua có vẻ tương đối có giá trị, chính là một dàn máy tính chủ đặt ở góc tường, và một cái mũ giáp dày nặng đã lỗi thời, cái kia chính là quà sinh nhật của Kỳ Kỳ, ba ba tặng hần lúc sáu tuổi, tuy rằng, khi đó hần còn chưa thể chơi, nhưng mà nhận được quà tặng vẫn là rất vui vẻ. Có điều phía trên bụi bặm đã chồng chất, đã rất lâu không có ai dùng qua. Trong phòng nhỏ, ở một chỗ tương đối dễ thấy khác, chính là bức ảnh thật lớn trên tường kia, chính xác phải nói là hai bức ảnh hợp lại cùng một chỗ. Trong ảnh là một người phụ nữ tuổi còn trẻ, trên tay ôm một bé trai 4,5 tuổi, ngoài ra còn lại là một người đàn ông đẹp trai,có nụ cười cùng đứa trẻ rục rịch giống nhau, Kỳ Kỳ gọi hần là thúc thúc, nhưng mà Kỳ Kỳ biết, đó là ba ba hần.

Lâu Vũ Kỳ, năm nay 18 tuổi, là con riêng của một kẻ có tiền, sống mười tám năm, hần chỉ thấy qua phụ thân của mình một lần, chính là lúc sinh nhật 6 tuổi, còn nhận được quà sinh nhật duy nhất của hần từ trước tới nay, một cái máy chơi game hư cấu vô cùng thịnh hành khi đó. Chỉ có điều hần đã thật lâu không sử dụng qua, một nguyên nhân là vì cuộc sống làm việc không ngừng, không có thời gian mà chơi trò chơi. Mà hiện tại những tinh phẩm trò chơi đắt đỏ kia cũng không phải là thứ mà Lâu Vũ Kỳ có thể mua được. Song, đó là trước ngày hôm qua.

Ngay vào ngày hôm qua, thứ Bảy, Kỳ Kỳ theo thói quen đi đến siêu thị gần nhà hần,mua trước bữa trưa cho cả tuần (đang được giảm giá), một thùng mì ăn liền và một túi bánh mì, cũng nhân tiện tham gia hoạt động rút thăm trúng thưởng của siêu thị tổ chức, không ngờ lại trúng giải thưởng lớn, phần thưởng chính là tinh phẩm trò chơi của trò chơi võng du hư cấu khổng lồ- Anh hùng vô địch của khoảng không hư vô , thứ Hai bắt đầu Open Beta (có thể dút vào trong mũ giáp trò chơi, giống như thẻ trò chơi) , đồng thời còn tặng thêm một năm miễn phí thời gian trò chơi. Kỳ Kỳ nửa năm trước từng ở trong tiệm cơm làm thuê xem qua quảng cáo của trò chơi này, được xưng là có đồ họa hùng vĩ nhất hiện nay, chân thực đến 99 %, tình tiết câu chuyện vô cùng phong phú, là kiệt tác mới nhất của công ty 3BO. Lúc đó, Kỳ Kỳ lại để ý đến nó, ngoài những ưu việt của bản thân trò chơi thì cũng chỉ có

nguyên nhân là, tiền tệ trong trò chơi có thể đổi lấy tiền tệ trong hiện thực, 1 đổi 1, nói cách khác nếu như có thể tiến vào trò chơi, hoàn toàn có thể thông qua trò chơi kiếm được tiền sinh hoạt phí, thế nhưng giá cả của trò chơi cao đến 2800 \$, thật là Kỳ Kỳ ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, không ngờ rằng vậy mà lại trúng thưởng. Hơn nữa tỉ lệ thời gian trong trò chơi với thời gian trong hiện thực là 7:1, nếu như chơi tốt, nói không chừng so với vất vả làm việc,tiền kiếm được sẽ nhiều hơn,mà còn sẽ không quá mệt mỏi, cho nên Kỳ Kỳ nhịn đau từ bỏ công việc buổi tối từ 8h đến 12h, dự định mỗi ngày bỏ ra 4 giờ tối chơi trò chơi, đương nhiên chỉ là khi còn trong thời gian Open Beta chưa thu phí.

Ngày thứ Hai, buổi tối 9:00

Bởi vì từ bỏ công việc ở quán bar, lúc này Kỳ Kỳ hiếm khi rảnh rỗi, lấy ra tinh phẩm trò chơi, đưa nó dút vào trong mũ giáp. Ân, may mắn. Tuy là cũ một chút, nhưng mũ giáp còn có thể dùng. Hần vừa mới đội vào nghĩ login, đột nhiên nhớ tới cái gì, mở ra bản thuyết minh, tính nhìn kỹ một chút. Dù sao thì trò chơi

cũng đã OP được nửa năm rồi,hắn liều lĩnh mà đi vào nhất định bị người cười chết. Không hổ là công ty lớn, bản thuyết minh cũng dày một tập, Kỳ Kỳ yên lặng, chậm rãi lật xem.

Anh hùng vô địch của khoảng không hư vô là công ty 3BO dựa vào hàng loạt giả thuyết online của trò chơi nổi tiếng từ xưa. Ma pháp môn chi anh hùng vô địch biên soạn lại. Trong thời gian còn là bản offline đã sáng lập nên không ít chiến tích huy hoàng. Theo tiến bộ của khoa học kỹ thuật, vòng du hư cấu càng ngày càng được quan tâm, kỹ thuật cũng ngày càng tiên tiến. Vì vậy dưới áp lực thị trường, lãnh đạo cấp cao của 3BO đã đem trò chơi đã từng rất được hoan nghênh này từ bản offline sửa thành vòng du (online). Tin tức này truyền ra, khiến không ít người mê vòng du vỗ tay tán thưởng, lượng tiêu thụ xem ra không thành vấn đề. Nếu là dựa vào bản trò chơi offline biên chế lại, tình tiết câu chuyện của trò chơi, chủng tộc ma pháp ...vv đại đa số được đông đảo người mê trò chơi biết rõ hơn nữa những chỗ được yêu thích cũng tiếp tục được giữ lại, chỉ là căn cứ vào tính đặc thù của vòng du liên tiến hành một loạt sửa đổi.

Bản đồ trò chơi do bảy khối đại lục hợp thành. Phân biệt là Trật tự đại lục, Hỗn loạn đại lục, Sinh mệnh đại lục, Tử vong đại lục, Tự nhiên đại lục, Lực lượng đại lục và Anh hùng đại lục. Trong bảy khối đại lục, ngoại trừ Anh hùng đại lục ra, sáu đại lục khác cũng đại biểu cho sáu thể lực, sáu tín ngưỡng. Người chơi sau khi tiến vào trò chơi, lựa chọn chủng tộc, cuối cùng chính là lựa chọn đại lục. Anh hùng đại lục không thể lựa chọn, chỉ có chủng tộc đặc biệt mới có thể sinh ra trên mảnh đại lục này, về chủng tộc đặc biệt về sau sẽ giới thiệu tới. Sau khi lựa chọn các đại lục khác, liền được sinh ra tại tân thủ học viện trên đại lục đó. Trong học viện, sẽ có lão sư chuyên môn nói cho người 7684 chuyện về cải biến đại lục, phân phối cho người một số nhiệm vụ nhỏ, cũng giúp người quen thuộc với trò chơi này. Sau khi hoàn thành những nhiệm vụ này, người sẽ rất dễ dàng lên đến cấp 10.

(Trong trò chơi tổng cộng có ngũ đại ma pháp, 9 chủng loại đại kỹ năng.

Ngũ đại ma pháp phân ra là: trật tự, hỗn loạn, sinh mệnh, tử vong và tự nhiên. Tương ứng với năm loại trận doanh, lực lượng trận doanh là không có ma pháp. Ma pháp tổng cộng phân làm 5 cấp 27 loại, giống nhau từ cấp 1 tới cấp 4 có 6 loại, cấp 5 có 3 loại. Ma pháp khác hệ có thể có chút khác biệt. Trừ điều đó ra, mỗi hệ ma pháp đều có một loại ma pháp chung. Ngoài căn cứ vào hệ phái mà phân loại thì ma pháp còn có thể căn cứ theo tác dụng chiến đấu mà phân loại thành loại công kích, loại chúc phúc, loại nguyên rửa và loại triệu hoán. Cần phải chú ý chính là, muốn học tập ma pháp trước hết phải học tập kỹ năng tương ứng, đồng thời căn cứ vào đẳng cấp kỹ năng để quyết định đẳng cấp của ma pháp có thể học tập.

Trong 9 đại kỹ năng: ngoài các kỹ năng tương ứng với 6 loại trận doanh: trật tự, hỗn loạn, sinh mệnh, tử vong, tự nhiên và chiến đấu, còn có: chiến thuật, quý tộc, trinh sát 3 đại kỹ năng. 6 loại trước căn cứ vào trận doanh người chơi lựa chọn khác nhau chỉ có thể 6 chọn 5, ví dụ như người chơi của trật tự trận doanh không thể học tập kỹ năng hỗn loạn, người chơi của sinh mệnh trận doanh không thể học tập kỹ năng tử vong, người chơi của tự nhiên trận doanh không thể học tập kỹ năng chiến đấu, ngược lại cũng vậy. 3 loại kỹ năng sau, người chơi đều có thể học tập. Mỗi người chơi tối đa có thể học tập 5 loại kỹ năng, căn cứ vào đẳng cấp kỹ năng, số lượng kỹ năng học tập..vv để quyết định chức nghiệp của người chơi. Mỗi loại kỹ năng phân làm 1 kỹ năng chính và 3 kỹ năng phụ, mỗi kỹ năng lại đều phân làm 5 cấp, theo thứ tự từ thấp đến cao là: cơ sở, cao cấp, chuyên gia, đại sư và tông sư, tương ứng với cấp 1 đến 5 của ma pháp.

Trong trò chơi tổng cộng có 48 loại chức nghiệp, tượng kỵ sĩ, thuật sư, vong linh pháp sư,...vv. Chức nghiệp cùng đẳng cấp cá nhân, kinh nghiệm cá nhân...vv không liên quan, cũng không thiết lập đẳng cấp cao thấp, chỉ cùng kỹ năng người chơi sở hữu có liên quan, có thể tùy thời thay đổi. Nếu như người chơi xác định lựa chọn một loại chức nghiệp không muốn thay đổi khi sửa đổi kỹ năng, có thể đi gặp NPC liên quan tới chức nghiệp đó lựa chọn chuyển thành chức nghiệp trọn đời, một khi lựa chọn thì về sau sẽ không có cách nào có thể thay đổi chức nghiệp, nhưng mà sau này toàn bộ năng lực của chức nghiệp này sẽ căn cứ vào đẳng cấp của người mà tăng lên.

Dược thủy trong trò chơi phân làm 3 loại: dược thủy bổ sung, dược thủy chiến đấu, dược thủy phụ trợ. Dược thủy bổ sung chỉ có 2 loại: Hồng dược và lam dược. Phân biệt dùng để bổ huyết và bổ pháp lực. Dược thủy chiến đấu chủng loại nhiều hơn, liệt vào độc dịch, toan (mệt mỏi) dịch...vv. Dược thủy loại phụ trợ nhiều chủng loại nhất, có gia tăng phòng ngự, gia tăng công kích, gia tăng tốc độ...vv và vv. Trong đó lại phân ra dược tính tạm thời và dược tính lâu dài. Dược tính tạm thời chỉ ở trong thời gian hạn định nâng cao năng lực của người, còn dược tính lâu dài lại là đề cao hoàn toàn.

Trang bị chia làm ABCDE 5 đẳng cấp, trang bị cấp A tốt nhất, cấp E kém nhất. Ngoài ra còn có sơ, trung, cao, siêu cấp 4 cấp trang bị loại bảo vật, trang bị không phân biệt trận doanh, nhưng có một số trang bị không thể đồng thời cùng mặc lên.)

Chú thích: nội dung trong dấu ngoặc Anh hùng vô địch 4 là căn cứ vào ta đặt ra mà viết, ta có lẽ viết cũng không được rõ ràng, nếu như có chỗ không rõ, có thể đi chơi thử trò chơi này xem như là tham khảo.

Sau cấp 10, trò chơi mới thực sự bắt đầu. Người có thể lựa chọn chức nghiệp và phương hướng phát triển sau này của người rồi. Nhưng mà lúc này ngoài Anh hùng đại lục ra, người cũng không thể đi đến đại lục khác. Bởi vì trong Anh hùng vô địch, toàn bộ thế lực đều là đối địch. Chỉ có chờ đến mãn 50 cấp, mới có thể tiến vào đại lục khác. Đồng thời đạt tới đẳng cấp kiến lập dong binh đoàn.

Trong trò chơi sau khi Dong binh đoàn đạt được điều kiện liền có thể có lãnh địa của chính mình. Nơi kiến tạo lãnh địa không hạn chế, trừ Anh hùng đại lục ra, thì tùy tiện người muốn kiến lập ở bất cứ đại lục nào cũng được. Nhưng cần chú ý chính là, lãnh địa xây dựng ở đại lục khác nhau có khả năng kiến trúc xây dựng cũng sẽ có chút khác biệt. Cần phải nhắc tới là, mỗi đại lục có một tòa thành thị trung tâm, người chơi có thể ở đó học tập ma pháp cấp 1-3, còn ma pháp cấp 4-5 thì cần đến học viện ma pháp ở lãnh địa tương ứng của người chơi học tập. Thành thị do người chơi xây dựng chia làm 4 cấp: cấp thôn trang, cấp thị trấn, cấp thành thị, cấp quốc gia. Đẳng cấp thành thị được quyết định bởi độ kiến thiết thành thị và độ danh vọng thành thị. Muốn đề cao độ kiến thiết, người chơi cần phải xây dựng nhiều kiến trúc đồng thời cần phải quy hoạch hợp lý, nếu như thành thị quy hoạch quá hỗn loạn, như vậy thì cho dù kiến trúc xây dựng nhiều bao nhiêu thì độ kiến thiết cũng vẫn giảm xuống. Độ danh vọng được quyết định bởi đẳng cấp và danh vọng của dong binh đoàn thống trị thành thị đó, có thể thông qua hoàn thành nhiệm vụ mà gia tăng. Trong trò chơi mỗi tháng đều có công thành chiến, một tháng duy nhất vào ngày mùng 10 là quái vật công thành, ngày đó trong thành thị sẽ sinh ra rất nhiều quái vật, nếu như bị quái vật công thành thành công, đẳng cấp thành thị đó sẽ hạ xuống một cấp, thành thị đang là cấp thôn trang liên tục hai lần bị quái vật công thành thành công, người chơi sẽ mất đi quyền khống chế đối với thành đó.

Một lần thành chiến khác là mỗi hai tháng một lần vào ngày 20. Công thành chính là thành thị đối địch hoặc là dong binh đoàn không có thành thị. Một khi bị công thành thành công, thành thị sẽ bị quy về một bên thắng lợi sở hữu, nhưng thành trạm cũng không phải mỗi lần đều có, chủ yếu phải nhìn xem có dong binh đoàn giống NPC đến giao chiến thư hay không.

Nhiệm vụ trong trò chơi từ SSS+ đến S- tổng cộng 9 loại, mọi người có thể đi tửu quán hoặc công hội ...vv một số nơi tìm kiếm nhiệm vụ thích hợp với bản thân. Nhiệm vụ có nhiệm vụ đơn độc cũng có nhiệm vụ đội ngũ và nhiệm vụ dong binh đoàn. Tổ đội nhân số tối đa là 8 người, hạn mức nhân số dong binh đoàn căn cứ đẳng cấp của dong binh đoàn thiết định, tối thiểu là 20 người tối đa là 50 người.

Trong trò chơi không có người chơi hệ sinh hoạt, nói cách khác người chơi không thể tự mình kiến tạo vũ khí, được thủy, nhà cửa, nấu ăn...vv, chỉ có thể sau khi thu thập được tài liệu tương ứng, đi NPC bên kia để NPC vì người chế tác. Đẳng cấp chế tác càng cao thì tài liệu làm trang bị, nhà cửa...yêu cầu càng nhiều, tiền cũng càng nhiều. Ở trong Anh hùng vô địch ONLINE, phương pháp thu được tiền bạc chủ yếu có 2 cách: đánh quái, hoàn thành nhiệm vụ.

Cuối cùng phải nói đến chính là chủng tộc đặc biệt trong trò chơi. Tuy nhiên trong trò chơi đại bộ phận là không chủng tộc, nhưng vẫn có một số ít người may mắn, sau khi lần thứ nhất tiến vào trò chơi liền rút trúng chủng tộc đặc biệt. Rút trúng chủng tộc đặc biệt, cùng người chơi khác cũng không có chỗ nào khác biệt. Nhưng thông thường từng chủng tộc đều có một đến hai kỹ năng đặc biệt, đồng thời ở phương diện phát triển lại càng thêm thần tốc. Hơn nữa, người của chủng tộc đặc biệt, ngay từ đầu liền sinh ra ở Anh hùng đại lục, không chỉ miễn đi hạn chế 10 cấp, mà còn tiết kiệm được chi phí không nhỏ. Bởi vì từ thành thị trung tâm, đến Anh hùng đại lục phí đi đường không nhỏ a.

...

...

...

Một quyển sách dày, Kỳ Kỳ nhìn đến hoa mắt, vội vàng buông tha, dự định từ thực tiễn mà học tập. Rửa

mặt, đồng thời đem đồng hồ báo thức đặt đến 12h, tiếp đó liền đội mũ giáp chuẩn bị tiến vào trò chơi. Hiện tại trên mũ giáp của trò chơi đều có đặt đồng hồ báo thức, để phòng ngừa người chơi chơi quá vui, ở trong trò chơi quên mất thời gian, đối với lắp đặt này, đại đa số phụ huynh đều gờ hai tay tán thành, đặc biệt là những phụ huynh không cách nào cả ngày nhìn chăm chăm hài tử cùng với những người trưởng thành mà năng lực tự khống chế tương đối kém.

Đem tinh phiến trò chơi nhét vào mũ giáp, sau khi mở máy chủ, Kỳ Kỳ đội mũ giáp, khoảng 2 giây sau, một đạo bạch quang chói mắt hiện lên, lại mở mắt, đã đi tới một gian phòng nhìn qua vô cùng hoa lệ, trong phòng lại trống không, mà bản thân đang ngồi trên chiếc sofa duy nhất trong phòng, sờ sờ, còn giống như da trâu nha.

“Xin chào, hoan nghênh đã tới Anh hùng vô địch khoảng không hư vô .Bây giờ bắt đầu quét hình, xin chờ.” Một nữ hài có thanh âm đáng yêu xuất hiện trước mắt Kỳ Kỳ.

“Nga, được” Đã rất lâu không chơi trò chơi, Kỳ Kỳ bị người hư cấu giống y như người thật đột nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ, vẻ mặt trở nên ngơ ngác. May mắn, trong chương trình của nữ hài không có mục cười nhạo, 3 phút sau, quét hình hoàn tất.

“Hoan nghênh ngài đã tới, ngài là người chơi thứ ***** . Số thứ tự tinh phiến là 00000001. Bây giờ trò chơi thông qua vòng mặc và dấu vân tay đăng nhập, mỗi tinh phiến chỉ có thể có một người chơi sử dụng, mà trừ tình huống đặc biệt ra, không thể thay đổi người sử dụng. Tình huống cụ thể có thể ở trong trò chơi kiểm tra bang chủ, hoặc xin GM giúp đỡ. Hiện tại, mời nói ra tên trong trò chơi.”

“Khí nhi” Kỳ Kỳ nói ra tên đã sớm nghĩ tốt, “đứa trẻ bị vứt bỏ” đây chính là nguyên nhân lúc đó mẹ thay hẳn lựa chọn cái tên “Kỳ” này, nhớ tới mẹ, trong ngực Kỳ Kỳ một hồi khổ sở. Có điều thương cảm rất nhanh liền bị chuyện xảy ra thổi đi.

“Tốt, không có người trùng tên, đặt tên thành công. Người chơi Khí nhi, bây giờ mời người tiến vào trò chơi.”

“Ta chọn Tự....A?...Cái gì

~” giữa lúc Kỳ Kỳ đang tính toán tiếp tục lựa chọn đại lực sinh ra, điều chỉnh thuộc tính, đột nhiên đã bị NPC đẩy vào trong trò chơi, sau đó đặt mình vào trong một địa phương nhìn qua giống như hẻm núi.

“Ta chọn Tự nhiên đại lực.” Mắt thấy cánh cửa mình vừa mới tiến vào đã đóng lại, Kỳ Kỳ mới đem câu hoàn chỉnh nói cho xong, nhưng dường như đã không có tác dụng gì nữa. Nhún vai, Kỳ Kỳ nhận mệnh mà không hề đối với không khí kêu to, mở ra khung trạng thái của bản thân, kiểm tra tình trạng của mình.

Chủng tộc: Hoa yêu

Bản thể: Thủy Tiên

Sinh mệnh lực: 600

Ma pháp: 300

Giá trị đạo đức: 0

Độ đói bụng: 40

Thể lực: 12

Ma lực: 8

Lực lượng: 2

Mẫn tiệp: 1

Tinh thần: 10

Điểm tự do: 0

Mị lực: cao

May mắn: cao

...

...

...

...

...

“Ta, ta vậy mà là hoa Thủy tiên?”

2. Chương 2: Câu Chuyện Của Thủy Tiên

Tuy rằng kinh nghiệm chơi vòng du vừa ít lại thiếu, có điều chưa ăn qua thịt lợn tốt xấu cũng xem qua lợn chạy a. Thông thường sau khi đăng nhập vòng du, xem như bởi vì ngẫu nhiên lấy được chủng tộc ẩn dấu mà không có cách nào tự do lựa chọn,thế nhưng tốt xấu gì cũng phải sửa chữa chút chiều cao tướng mạo cái gì a? Vì cái gì đến lượt mình chơi, lại cái gì cũng không có cách nào chọn chứ? Hẳn còn muốn đem bản thân làm cho cao hơn một chút, cường tráng hơn một chút đâu (ai~ ta nói a,tiểu Kỳ,tiểu thụ thì cần cường tráng làm chi a~),hết lần này đến lần khác lại....Ai,thực sự là ngay cả trò chơi cũng khi dễ mình. Với lại vì cái gì là hoa yêu chứ? Hoa yêu ừ cũng thì thôi, thế nhưng lại cứ một mực là Thủy tiên bản thân ghét nhất. Còn có, loại thuộc tính này, ta đời này làm thế nào chơi trò chơi!! Thực sự không phân biệt tốt xấu,chỉ có thể đi một bước tính một bước vậy. Ta nhìn khung trạng thái nửa ngày, cuối cùng ai oán tiếp nhận sự thực, một lần nữa lấy lại tinh thần nhìn bốn phía xung quanh.Giờ mới phát hiện nơi đây vậy mà lại là một sơn cốc phi thường xinh đẹp, bản thân đang đứng bên cạnh một gian nhà tranh nhỏ, mặt sau nhà tranh còn có một hoa viên (vườn rau?) trồng đủ thứ không biết là cái gì, bao quanh xung quanh nhà tranh là một dòng suối nhỏ,quỷ dị chính là.....trên dòng suối nhỏ vậy mà có đủ loại Thủy tiên.

Thủy tiên có thể nở ở đó sao? Mà còn là trong thời tiết hiện tại? Nghiêng nghiêng đầu,hắn trước đem nghi hoặc vứt tới phía sau,cuối cùng tính đến gần nhà tranh thăm dò nghiên cứu, còn chưa bước được một bước, đã bị một thanh âm dọa quay trở về.

“Khí nhi

~”

“Ai,ai đang nói chuyện?” Quan sát hai bên nửa buổi, cứ thế không gặp lấy một người, đang lúc hắn cho rằng bản thân là nghe thấy ảo giác,cái sinh ý kia lại xuất hiện.

“Khí nhi, hài tử đáng thương của ta a

”

Lần này thanh âm rõ ràng hơn một chút, là từ phía sau lưng truyền đến,hắn xoay người một cái lại càng hoảng sợ, không biết tự lúc nào ở sau lưng mình lại nhiều hơn một người, ân,chính xác mà nói là nhiều hơn một cái Quỷ hồn.

“Ô oa, cứu mạng a!” Đến người có gan lớn đột nhiên nhìn thấy sau lưng mình xuất hiện một quỷ hồn cũng đều hoảng sợ,huống chi hắn từ trước đến nay vốn nhất gan, cho nên dù lập tức hiểu cái này rất có thể là NPC trong trò chơi,hắn vẫn là bị hù dọa lùi về phía sau ba bước. Trong miệng càng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy Quỷ hồn lớn lên coi như xinh đẹp kia,dùng thanh âm ai oán không gì sánh được nói: “Đừng sợ, hài tử của ta. Ta là mẹ của ngươi.”

“Mẹ mẹ? Ta không phải...thủy tiên sao?” Mặc dù vô cùng chán ghét thân phận Thủy tiên hoa yêu, nhưng hắn vẫn là nói ra.

“Ai, ngươi nghe ta chậm rãi nói đã.”

...

3 giờ sau, hắc cuối cùng đem sự hiểu rõ đại khái, nói đơn giản, hắc kiếp trước vốn sinh ra là một thanh niên mạo mỵ, mỵ thiếu niên thanh xuân vô địch sét đánh, người gặp người thích, quý gặp quý yêu, mỗi ngày nhất định chỉ làm một việc đó là đem dòng suối nhỏ này làm tấm gương mà soi, vừa soi vừa nhắc đi nhắc lại, ta sao lại đẹp như vậy a ...vân vân, cuối cùng có một ngày,cá chép tinh ở dòng suối này chịu không nổi nam hài tự kỷ đến lợi hại kia,thế là vào một buổi sáng ngày nào đó, khi nam hài kia cũng chính là hắc kiếp trước đang làm công việc quen thuộc của hắc, liền đem hắc kéo vào trong nước, biến thành hoa Thủy tiên |||. Nghe đến chỗ này, hắc không khỏi đầu đầy hắc tuyến, thầm nghĩ người làm ra cái đoạn chương trình này nhất định là đã xem quá nhiều thần thoại hy lạp. Lại nghe tiếp chính là, mẫu thân của nam hài kia,cũng chính là quý hồn hiện tại xuất hiện trước mặt hắc, thông qua vụ thuật gia truyền, hướng thủy thần cầu xin,bởi vì pháp thuật kia rất tiêu hao thể năng, mà bản thân nàng cũng rất suy yếu,sau khi hoàn thành vụ thuật liền bệnh một trận không dậy nổi, cuối cùng một mạng ô hô (về châu ông vải đó).Nhưng mà vì quá nhớ mong hài tử, mới đợi đến tận bây giờ,không đi luân hồi. Sau khi trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày, hôm nay đóa thủy tiên mang linh hồn nam hài kia cuối cùng cũng nở hoa rồi, mà nàng cuối cùng cũng đợi được đến lúc nam hài trọng sinh.

Kỳ thực sự tình trải qua rất đơn giản, thế nhưng người kể vừa nói vừa khóc, nói đứt quãng, còn bỏ thêm N lần từ ngữ chải chuốt sửa chữa, mới mất đến 3 giờ đem sự tình nói rõ. Nếu như đụng phải người chơi khác, có lẽ đã sớm hô ngừng,thế nhưng ta sau 7 tuổi liền mất đi mù mù, hiện tại gặp được người này lập tức cũng cảm động nửa ngày, không đành lòng cắt đứt nàng.

“Hài tử, nhìn thấy ngươi ta cũng an tâm rồi, bây giờ phải đi Minh giới báo danh, trong nhà tranh có đồ vật để lại cho ngươi,ngươi hảo hảo sử dụng. Sơn cốc này, tuy rằng không lớn,nhưng có rất nhiều thứ quý hiếm,ngươi có thể ở chỗ này sinh sống một thời gian, hảo hảo học tập kỹ năng,như thế sau này mới thuận lợi đi ra ngoài. Ta đi đây

” nói xong, quý hồn một bước ba lần quay đầu, cuối cùng biến mất không dấu vết, mà hắc lại nhìn chỗ nàng biến mất, khóc nửa ngày,phảng phất giống như lại nhìn thấy một màn khi mẫu thân của hắc rời đi kia. Ngay cả hệ thống nêu lên nhắc nhở cũng không nghe thấy.

Vừa khóc xong một hồi, cuối cùng nghĩ đến mục đích tiến vào trò chơi của mình,liền xoa xoa mắt,dựa vào lối “mẫu thân” nói trước khi chia tay, đi đến gần nhà tranh.Nhân tiện hô mở hệ thống, xem có cái gì thay đổi hay không, cái kia hắc là xem như nhiệm vụ đi.

Quả nhiên, trong khung nhật ký nhiệm vụ hoàn thành viết, cáo biệt mù mù; mà nhiệm vụ đang tiến hành cũng nhiều thêm hai cái, một là ly khai gia viên, điều kiện hoàn thành là đăng cấp thăng lên đến 6, kỹ năng trì dũ thuật (thuật chữa trị) thăng lên đến 5,rời khỏi sơn cốc. Cái còn lại là, tiêu diệt cá chép tinh. Có điều nhiệm vụ này vẫn còn bị ẩn đi, phía trên viết đăng cấp phải đến 6 mới có thể thực hiện, điều kiện hoàn thành giết chết cá chép tinh,đồng thời thu được mắt cá.

Cả hai đều tạm thời bỏ qua. Trì dũ thuật? Bản thân từ lúc nào nhiều ra một cái kỹ năng đâu? vội vàng mở khung kỹ năng xem xét,phát hiện bản thân nhiều hơn 3 cái kỹ năng, biến thân,trị liệu và câu dẫn (aka ~ dụ dỗ, quyến rũ). Ngoài trì dũ thuật nhìn qua bình thường một chút, hai kỹ năng khác thật sự khiến hắc đầu đầy hắc tuyến. May mà không phải muốn ta câu dẫn lên tới cấp 5. Song cái chủng tộc ẩn dấu này dường như còn rất lợi hại, thông thường chủng tộc ẩn dấu chỉ có 1-2 kỹ năng đặc biệt,vậy mà hắc có tới 3. Khí nhi lại nghĩ đến địa phương nào đó, như đi vào cõi thần tiên nửa ngày, mới nghĩ đến trước phải hoàn thành nhiệm vụ đi ra ngoài rồi hãy nói.

Có điều,chờ một chút, nếu ly khai sơn cốc là nhiệm vụ,nói cách khác ta hiện tại không thể đi tới thế giới bên ngoài,mà ở trong sơn cốc này nhìn qua cũng không có quái gì,vậy bản thân phải như thế nào thăng cấp a??? Lại lần nữa thở dài, ta phát hiện bản thân tiến vào bên trong trò chơi,vận khí cũng rất kém cỏi,bất đắc dĩ,không thể làm gì khác hơn là đi đến trước nhà tranh nhìn xem.

Căn nhà không lớn,thu dọn đến phi thường sạch sẽ,bày biện bên trong phi thường đơn giản,giường,bàn,ghế,gia sách,bàn trang điểm,gương,trên tường treo một thanh kiếm và một bộ quần áo,dưới giường có một đôi giày và một khối gạch vụn màu đen, trên bàn có một chai chai lọ lọ. Đồ đạc nhìn qua đều đã cũ cũ, hư hư,bần bần, thật đúng là thê thảm.

Không ôm hi vọng ở trong căn phòng nhỏ lượn quanh cái bàn một vòng, rồi mới ngồi xuống trên ghế, nghĩ thầm, quỹ hồn mù mù kia để lại cho mình sẽ không phải là mấy cái gì đó này đi, còn tưởng rằng có bảo vật gì đâu. Thở dài, tùy tiện cầm lấy một cái lọ ở trên bàn xem xét “Bất hủ dược thủy” bốn chữ lớn ở trên lọ lờ lờ phát sáng, nhìn thuộc tính một chút, ai nha, rất uy lực. Tuy rằng chỉ là dược thủy loại phụ trợ, thế nhưng công dụng cũng không nhỏ. Người chơi sau khi uống, khi tử vong có thể tự động sống lại một lần. Ưu thế của nó nằm ở, người có thể ăn vào trước đó, không hề hạn chế thời gian. Khí nhi thoảng cái tỉnh táo tinh thần, đem toàn bộ đồ vật trong nhà tranh đều kiểm tra một lần, kết quả thực sự giống như tiến vào bảo khố, tuy là không có cái gì là đỉnh cấp, thế nhưng những dược thủy này trong trò chơi cũng coi như rất hiếm thấy. Giá cả phi thường cao. Mặc dù rất ít chơi trò chơi, nhưng nhờ có bản thuyết minh siêu dày kia, bên trong ngoài giới thiệu chính thức của trò chơi, còn nói thêm rất nhiều kinh nghiệm của người chơi bản thử nghiệm, để cho người mới chơi như Khí nhi này lấy được không ít thông tin hữu ích. Khí nhi đem toàn bộ những gì có thể cầm đầu cầm hết, tỉ mỉ xem xét, vừa nỗ lực ghi nhớ lại trong lòng, nghĩ xem sau khi đi ra ngoài có thể bán được bao nhiêu tiền. Dù sao đây mới là mục đích chính để hắn chơi trò chơi a. Trong chốc lát, bên trong nhà tranh im ắng, chỉ nghe thấy có người nhỏ giọng âm thầm học thuộc lòng:

“Bất hủ dược thủy 3 ló (1 ló 10 bình); hàn lãnh dược thủy (sau khi uống dược thủy, khi công kích cận chiến có khả năng đem địch nhân đông băng lại một lúc) 4 ló; nại lực dược thủy (trong 4 giờ không cảm thấy mệt mỏi đối bụng)....”

3. Chương 3: Hoàng Phượng Minh

“Lạc Hành Thiên người Vương bát đản này, người vậy mà nói giúp cái nữ nhân kia. Người hỗn chương đầu heo ngu ngốc đáng giết nghìn đao này, con mắt bị bọn họ ** bịt kín, không chỉ số thông minh, không tình thương...”

Tử vong đại lục, trong một tửu quán nào đó ở một trấn nhỏ tên là Thái Nhã, như mọi ngày tiếng người ồn ào huyền ảo, có điều đó là 1 giờ trước. Từ một giờ trước, đi vào quán là một mỹ nhân có một đầu tóc dài tử sắc (aka~ màu tím đỏ), con mắt tử sắc, đôi môi tử sắc, tướng mạo tú lệ xinh đẹp có chút không phân biệt được nam nữ. Mặc trường bào màu tím sậm, trên mặt trường bào ánh lên hình ảnh chó địa ngục ba đầu ẩn hiện. Trên cổ tay phải đeo một chuỗi dây xích hình đầu lâu. Tay trái là một cây pháp trượng trông giống như khớp xương. Một thân quần áo của quỷ thần sử. (quỷ thần sử: chức nghiệp kết hợp kỹ năng tử vong và tự nhiên, sở trường là triệu hoán sinh vật loại tử vong thay mình chiến đấu. Chức nghiệp trong trò chơi đặt ra có chút phức tạp, bạn bè không chơi qua. Anh hùng vô địch, có khả năng không được rõ lắm, ta đây lấy mấy cái ví dụ cho mọi người nhìn xem, hi vọng có thể giúp mọi người hiểu rõ một chút. “Ví dụ: nếu như một người chơi học tập kỹ năng của hệ trinh sát cấp 1 và kỹ năng của hệ chiến đấu cấp 2 (kỹ năng chiến đấu cấp 2 hoặc là kỹ năng chiến đấu cấp 1 + kỹ năng cận chiến cấp 1, ...vv, nói chung là tổng lại chỉ có thể có hai cấp), như vậy hắn có thể chuyển chức làm hiệp sĩ. Mà về sau kỹ năng của người chơi là kỹ năng hệ trinh sát cấp 4, kỹ năng hệ hỗn loạn cấp 3, kỹ năng hệ chiến đấu vẫn là cấp 2, thì trinh sát + hỗn loạn = $4+3=7 >$ trinh sát + chiến đấu = $4+2=6$, vậy anh hùng này có thể chuyển chức làm Chiêm hỏa sư. Nếu như sau đó hắn lại học được hai cấp kỹ năng hệ chiến đấu nữa, $4+4>4+3$, như vậy anh hùng này lại lần nữa chuyển chức về hiệp sĩ.” Ngoài ra vẫn còn có một số chức nghiệp đặc biệt, đến lúc đó lại giới thiệu. Cuối cùng lại nói rõ một chút, ở trong Anh hùng vô địch khoảng không hư vô này, người chơi đến cấp 10, thay đổi phải căn cứ vào kỹ năng tương ứng mà sửa đổi chức nghiệp, chức nghiệp lại tùy vào kỹ năng sau này của người khác nhau mà tùy thời thay đổi, sau khi đến cấp 50 có thể lựa chọn chức nghiệp cố định. Phần nhiều bởi vì quy hoạch của trò chơi sau này, đều đem chức nghiệp cố định lại, thuận lợi phát triển, cũng có một số ít bộ phận người vì chơi tốt mà không cố định chức nghiệp. Chức nghiệp khác nhau, khi thăng cấp thì điểm số để thăng lên mặc định cũng khác nhau.)

Nguyên là tửu quán hỗn loạn vô cùng bởi vì một mỹ nhân tiến vào, lại còn là một vị mỹ nhân tính tình nóng nảy mà biến thành yên tĩnh một chút. Điều không phải là vì người nọ mỹ đến chấn động, suy cho cùng trải qua quá trình thay đổi 50% tướng mạo kia, mỹ nhân trong trò chơi cũng không hiếm thấy. Sự thực là từ sau khi hắn tiến vào liền không ngừng chữa rửa, mà hình như còn rất ít bị trùng lặp. Tất cả mọi người bị vẻ mặt hung ác của hắn nhìn qua làm cho sợ hãi, với lại, mỹ nhân này ở Tử vong đại lục phi thường nổi tiếng. Hắn chính là người đầu tiên ở Tử vong đại lục thành công xây dựng lãnh địa của chính mình, thủ lĩnh của dong đoàn “Tuyệt thế”— Tuyệt thế minh phong, hắn đem lãnh địa của mình gọi là — Minh thành. Rất

nhieu người bao gồm cả bằng hữu của hắn đều không hiểu, một cái mỹ nhân tốt đẹp như vậy vì cái gì lại một mực thích cái thứ tối tăm khủng bố như thế, một điểm cũng không phù hợp với hình tượng của bản thân. Chỉ có người hiểu hắn mới biết được, đây mới là bản tính thật sự của hắn. Trở lại vấn đề, Tuyết thể minh phong sở dĩ tức đến không thềm nhìn hộp thư, chạy đến bên trong tủ quần vừa uống vừa mắng to, là bởi vì liên quan đến một người tên là Lạc Hành Thiên.

Tên thật của Tuyết thể minh phong là Hoàng Phượng Minh, nghe đâu nhà bọn họ trước đây đã từng là hoàng tộc, chỉ có điều bởi vì lịch sử quá thực đã quá mức lâu đời, không thể khảo chứng. Dù sao theo lời Hoàng Phượng Minh nói, hắn cũng không nhớ rõ trong lịch sử có hoàng đế nào họ Hoàng. Có điều trước kia rất cực có phải là hoàng tộc hay không không quan trọng, quan trọng là bá chủ của giới kinh doanh hoàng gia hiện tại. Hơn nữa khó có được chính là, bọn họ không chỉ người hầu kẻ ở hưng thịnh, mà bầu không khí gia đình rất sâu đậm, tuyết không có cái chuyện tình cha con lạnh mặt huynh đệ tàn sát cái gì gì đó phát sinh. Trái lại cả đám nhìn qua đều trông giống như thư sinh nho nhã yếu đuối, lại càng vui vẻ mà sinh ra một nam sinh giống như Hoàng Phượng Minh, giai nhân thanh tú bề ngoài như con gái, nga, là con trai. Phượng Minh là con út, theo lý được người trong nhà yêu thương lớn lên hắn là vô lo vô nghĩ đơn “thuần” vô cùng mới đúng. Thế nhưng lại không biết cái gien kia có biến dị gì không, đừng nói đơn thuần, theo như anh trai ruột của hắn nói, cái đệ đệ bé nhất của hắn này, tuyết đối là sinh vật âm hiểm nhất, gian xảo nhất trong lịch sử hoàng gia, sở trường nhất chính là tiểu lý tàng đao (tức là trong nụ cười ẩn chứa đao kiếm, hay theo việt nam mình có câu: miệng nam mô, bụng bồ dao găm đó), từ bé người bị hắn khi dễ nhiều không đếm xuể. Có điều hắn cũng chỉ có thể nói là nói thể thôi, đánh ư? Trước không nói Hoàng Phượng Minh tập võ từ nhỏ, võ nghệ cao cường, cho dù hắn sẽ không, bằng vào các trưởng bối dày công yêu thương hắn kia, cũng không ai dám đánh hắn. Mà với lại, lại nói một câu, cái khuôn mặt kia, ai cam lòng chịu đánh a. Cho nên không thể làm gì khác là mặc hắn lừa bịp áp bách. Bất quá vô quýt dày có móng tay nhọn, ông trời chính là có lòng từ bi phái một người xuống cứu vớt nhiều người. Người này chính là Lạc Hành Thiên bị Hoàng Phượng Minh ở trong trò chơi mắng ròn rã một tiếng đồng hồ.

Lạc gia và Hoàng gia là mấy đời thân nhau, cho nên Hoàng Phượng Minh và Lạc Hành Thiên cũng là quen biết từ nhỏ. So với Phượng Minh điêu ngoa tùy hứng, Lạc Hành Thiên muốn ổn trọng hơn, đều là những người nổi bật trong thế hệ. Phượng Minh không sợ trời không sợ đất, ai nói cũng không nghe, thế nhưng chỉ cần là Lạc Hành Thiên lại bày ra sự thực giảng đạo lý với hắn, dưới tình huống đó đa phần hắn đều đồng ý. Thế cho nên cả thái gia gia (ông nội) của Hoàng Phượng Minh, lại đến cả con trai của đại ca hắn năm nay mới 3 tuổi, đều một mực cho rằng hai người là người yêu, và lại Phượng Minh có vẻ hơi thích Lạc Hành Thiên, không phải thế thì hắn làm sao đối với hắn nói gì nghe nấy a. Cho nên a, một khi có cái chuyện tình gì liên quan đến Hoàng Phượng Minh, mọi người đều đi tìm Lạc Hành Thiên nhờ giải quyết. Hơn nữa các trưởng bối nhất trí, đã tính toán sau khi hai người bọn họ đủ 20 tuổi, liền cho bọn hắn làm hôn lễ. Đầu năm nay đồng tính kết hôn đã sớm rất bình thường phổ biến rồi, huống chi hai nhà bọn họ lại không thiếu người nối dõi tông đường, cho nên là cũng không có ai phản đối, trái lại, nếu như thật sự có thể khắc chế được tiểu ác ma Hoàng Phượng Minh này, vậy tuyết đối là chuyện tất cả mọi người vui mừng. Hoàng Phượng Minh không hề cho rằng mình và Lạc Hành Thiên là người yêu, nhưng mà hắn từ chối không phủ nhận bản thân đối với Lạc Hành Thiên có để ý. Nhưng mà dưới đa số con mắt của mọi người chính là, thì vào một tháng trước, có một nữ nhân vào lúc Hoàng Lạc hai nhà tổ chức gặp mặt gia đình công khai tìm tới cửa, tự xưng mình chính là bạn gái của Lạc Hành Thiên, mà Lạc Hành Thiên tuy là không có thừa nhận nhưng cũng không có phủ nhận, điều này làm cho Phượng Minh tức giận bùng nổ. Lạc Hành Thiên vậy mà ở sau lưng hắn kết giao bạn gái!? Vừa mới bắt đầu, mọi người nơm nớp lo sợ, chỉ sợ không cẩn thận một cái liền giẫm lên cái nào đó gọi là địa lôi của Hoàng Phượng Minh, tuy nhiên đại ca hắn đã từng hỏi qua hắn, Lạc Hành Thiên kết giao bạn gái khiến hắn khá tức giận, hay là tức giận Lạc Hành Thiên không nói với hắn đã gọi bạn gái tới khiến hắn tức giận. Phượng Minh không nhận thấy hai cái này có cái gì khác biệt, tóm lại hắn chính là tức giận. Chắc hắn là cùng bạn gái kia phát sinh cái gì đó không hợp rồi. Hết lần này đến lần khác cái nữ nhân kia giống như rất khó chịu, luôn ở trước mặt hắn lúc ẩn lúc hiện. Giống như hôm nay, hai người lại vì một chuyện vặt vãnh mạnh mẽ tính toán, Lạc Hành Thiên chỉ nói một câu: “Người ta là nữ hài tử, người liền nhường một chút đi.” Khiến cho Hoàng Phượng Minh cho là Lạc Hành Thiên nói giúp cái nữ nhân kia, một mạch liền cầm chén nước hắt qua, tiếp đó cũng không ngoảnh lại, một cái giọng nữ cao nào đó, trở về phong login. Bởi vì dị ứng rượu cồn, cho nên bình thường tất cả mọi người không cho hắn uống rượu, may mà có trò chơi hự cầu, gặp phải cái gì mất hứng, Phượng Minh đều đăng nhập trò chơi uống hai chén, hay đi giết quái cho hả giận. Lần này cũng không ngoại lệ.

Mắng một người hơn tiếng đồng hồ, rượu cũng uống không ít. Tâm tình Minh Phong (tên phượng minh trong trò chơi) cuối cùng thoả mái khoan khoái một chút, mở kênh nói chuyện phiếm. Bên trong có mấy cái tin nhắn thoại. Có một số là liên quan đến công việc của lãnh địa, có cái gửi tới thuần túy là trêu đùa hỏi thăm hân, xóa bớt mấy cái tin thoại vớ vẩn vô dụng kia đi, sau khi xử lý sự tình một lát, Minh Phong nhìn qua danh sách bạn bè của hân, tiếp đó gửi đi một cái tin cho một người trong đó: " Ngu ngốc,ta đi thăm thú Anh hùng đại lục, không có chuyện quan trọng đừng tìm ta." Nói xong liền tắt trò chuyện mật, đi ra ngoài. Tửu quán cuối cùng đã lại có thể có hình dạng của tửu quán.

4. Chương 4: Cá Chép Tinh Xuất Hiện

Không biết qua bao lâu, Khí nhi rốt cục đem đồ vật trong phòng kiểm tra hết một lần. Hân vốn ôm mong muốn vào trong trò chơi kiếm sinh hoạt phí,cao hứng liền tăng gấp bội. Không nghĩ tới vận khí tốt như vậy, ngoài những được thủy này ra, y phục và giấy đều là bảo vật cao cấp. Y phục gọi là Thủy tiên bào, có thể gia tăng 150% năng lực ma pháp tự nhiên, có 5% cơ hội làm cho ma pháp công kích bản thân vô hiệu, đồng thời có 100 ô không gian chứa đồ.Không gian chứa đồ trong trò chơi là tùy vào đẳng cấp mà thay đổi, cấp 10 trở xuống không gian chứa đồ là 10 ô, hiện tại tăng lên gấp 10, Khí nhi liền có đến 110 ô không gian chứa đồ, tương đương với một người chơi cấp 110, mấy cái chai chai lọ lọ kia liền có chỗ để rồi. (Được thủy cùng tài liệu là loại vật phẩm có thể để chồng lên nhau, một số quyển trục thường dùng như Hồi trình quyển..vv cũng có thể chồng lên, số lượng có thể chồng lên căn cứ vào không gian chứa đồ tính toán.Ví dụ: cấp 10 trở xuống 10 ô không gian chứa đồ, số lượng chồng lên cũng là 10, cứ như thế suy rộng ra. Trang bị, quyển trục cùng các vật phẩm đặc biệt khác không thể chồng lên. Quy tăng gia tăng không gian chứa đồ là cấp 10,10 ô không gian chứa đồ; cấp 20,20 ô; cấp 30, 30 ô; cứ thế suy rộng ra. Ngoài ra trong trò chơi còn có rất nhiều đạo cụ có thể gia tăng không gian chứa đồ,có điều một lần gia tăng 100 ô, ít gấp hơn.) Giấy gọi là Thủy tiên hài, có thể ở trên mặt nước tự do hành tẩu. Kiểm không giám định được, không biết là cái gì, có điều nhìn nhìn mấy thứ đồ vật trước mặt, liền biết sẽ không tệ. Tương đối khiến cho Khí nhi nghi hoặc chính là khối gạch vụn màu đen kia, không biết là dùng làm cái gì. Suy nghĩ nửa ngày, Khí nhi vẫn là đem nó vứt vào bao quần áo.Sau khi đem đồ đạc sửa sang tốt, Khí nhi đi ra bên ngoài nhà tranh. Lúc này mới nhớ lại sự tình phiền não lúc trước. Rốt cục phải làm thế nào mới có thể thăng cấp a?

Nhất thời sốt ruột nghĩ không ra biện pháp, Khí nhi không thể làm gì hơn là ở tại chỗ không ngừng sử dụng trì dũ thuật. Dù sao cũng không có quái đánh, không bằng trước đem trì dũ thuật luyện đến cấp 5 lại xem xét được rồi. Nghĩ như vậy Khí nhi liền dùng thời gian còn lại điên cuồng luyện trì dũ thuật, vừa mới luyện đến cấp thứ hai,liền nghĩ tới đồng hồ báo thức đã đặt,suy đoán vừa rồi sửa sang chỉnh lý vật phẩm mất quá nhiều thời gian rồi. Khí nhi luyện thêm một chút, vừa vận đến thời gian đã định, mặc dù lưu luyện không rời, song vẫn là đứt khoát đăng xuất.

Lúc logout là 12 h 2 phút đêm. Kỳ Kỳ hoạt động tứ chi bởi vì mấy giờ không nhúc nhích mà có phần cứng ngắc, sau đó liền ngã lên giường ngủ một giấc. Có lẽ khó có lúc chơi trò chơi, có chút hưng phấn, Kỳ Kỳ ở trên giường lật qua lật lại mãi đến khuya mới ngủ, sáng sớm hôm sau tỉnh lại, vậy mà đã 6:30, này liền thối rồi. Lâu Vũ Kỳ vội vàng từ trên giường nhảy dựng lên, qua loa đánh răng rửa mặt, cầm cặp xách lên liền ra khỏi nhà. Đến cửa cổng, lại vòng trở lại, cầm một túi bánh mì vội vàng vàng chạy đi. Năm nay hân năm nhất, vì tiết kiệm tiền, không ở trong ký túc xá của trường, mà là sống ở đây, trong một căn phòng nhỏ tuy là vô cùng đơn sơ,nhưng cũng là tài sản duy nhất của hân, 6:00 mỗi ngày rời giường, chạy bộ đến trường học, may mắn đại học cách nhà hân không xa, nếu có chạy chậm, thì cũng chỉ khoảng chừng hai mươi phút là tới. Trong thời gian từ nhà hân đến trường học, sẽ đi qua một ngôi trường khác,chỗ đó là học viện quý tộc nổi danh toàn quốc, hồi đầu Kỳ Kỳ mỗi lần đi qua chỗ đó đều hâm mộ mà nhìn xung quanh một phen, bây giờ đã quen rồi, hân đã sớm không quan tâm đến nữa.Mỗi người đều có cuộc sống của mình, so với đi hâm mộ người ta, không bằng chính mình hăng hăng cố gắng. Còn hơn một số người ngay cả nhà cũng không có, hân đã may mắn hơn nhiều rồi. Chỉ ít có một nơi có thể che mưa che nắng,với lại hân cũng không thiếu nợ cái gì, chỉ cần học xong đại học ra, liền tìm một công việc, tự mình có thể hăng hăng sinh sống. Hân nghĩ như vậy, cũng như vậy nỗ lực, cố gắng học, hơn nữa học bổng hậu hĩnh kia khiến học tập của hân có đảm bảo.

Vừa mới chạy vào cổng trường, hân còn không kịp thở lấy hơi, liền trông thấy không ít nữ sinh hướng phía hân chạy tới. Kỳ Kỳ đương nhiên sẽ không tự kỷ cho rằng các nàng ngênh đón hân. Quả nhiên, những nữ

sinh này chạy qua bên người Kỳ Kỳ, hình như là chạy đi Học viện Kỳ Anh cách đó không xa, loáng thoáng còn nghe thấy có người nói đến cái gì mà hoàng đế hoàng hậu. Kỳ Anh chính là học viện quý tộc mà Lâu Vũ Kỳ đã đi qua lúc trước. Không để ý đến những nữ sinh điên cuồng kia, Lâu Vũ Kỳ chậm chạp lấy lại khẩu khí bình thường, sau đó hướng phòng học đi đến, sinh hoạt một ngày lại bắt đầu.

Về đến nhà đã gần 8 giờ. Lâu Vũ Kỳ đội mũ giáp trò chơi vào, sau khi lại lần nữa tiến vào sơn cốc, đột nhiên có một loại cảm giác rất vui vẻ. Tuy là còn chưa thể ra khỏi cốc, dù cho nhiệm gần trăm lần cùng một câu chú ngữ (thần chú), hẳn cũng thấy phi thường vui vẻ, chỉ ít bản thân hiện tại đang chơi, đã lâu lắm rồi không được giải trí đâu.

“Chúc mừng người chơi trì dũ thuật đạt đến cấp 5.” Hệ thống truyền đến âm thanh nhắc nhở, trong lúc không để ý, trì dũ thuật của Khí nhi đã luyện đến cấp 5 rồi. Nhưng mà kinh nghiệm vẫn là 0, hơn nữa bụng cũng đói. Không biết kế tiếp nên làm cái gì đây, Khí nhi chạy đến bên dòng suối có đủ loại Thủy tiên, muốn nhìn một chút xem có cái cá tôm gì không, có thể no bụng. Vận khí không tệ, trong dòng suối nhỏ thực sự có rất nhiều cá bơi qua bơi lại đến dễ sợ. Khí nhi đem Thủy tiên bào đổi thành tân thủ trang, sau đó cuộn ống tay áo, ống quần lên, hai tay tạo thành chữ thập đối với những con cá kia nói: “Cá nhỏ a cá nhỏ, chớ có trách ta nga. Ai bảo độ chân thực của trò chơi cao như vậy, làm hại ta chết đói.” Sau khi lạy hai lạy, hẳn liền nhảy xuống giữa dòng suối, bắt cá lấp đầy cái bụng.

“Tại sao có thể như vậy?” Nửa ngày sau, Khí nhi nhìn thuộc tính khóc không ra nước mắt. Trên thuộc tính biểu thị đẳng cấp của Khí nhi đã là 6 rồi, theo lý phải là một chuyện vui vẻ, thế nhưng, ai....Ai ngờ những con cá trong suối này đều là quái, giết chết một hồi sau đó liền hóa thành kinh nghiệm cùng một chút tiền a trang bị gì gì đó, cố tình không đổi được đồ ăn Khí nhi rất muốn, mất thấy độ đói bụng đã hạ xuống đến 10 rồi, nhưng ở đây chính là trong tiểu sơn cốc không người không khói, thực sự không biết chỗ nào có thể tìm được cái gì đó ăn. Nhìn màu đỏ chói mắt kia, Khí nhi không khỏi nhớ tới trên bản thuyết minh viết, khi độ đói bụng là 0 thì nhân vật tử vong, xem ra bản thân là cách cái chết không xa a. 9,8,...Sau khi con số biến thành 5, Khí nhi rốt cục cắn răng một cái, từ trong bao quần áo lấy ra một chai nài lực được thủy uống xuống. (nài lực được thủy: được thủy chịu đựng) Tuy là nài lực được thủy không thể lấp đầy cái bụng, nhưng có thể khiến người ta trong 4 giờ không cảm thấy đói bụng, nhìn cái con số chỉ độ đói nguy hiểm đứng ở số 5, Khí nhi thầm hạ quyết tâm, nhất định trong 4 tiếng phải nghĩ ra biện pháp ra khỏi cốc, tìm một thành trấn ăn cái gì đó. Sau đó cố gắng công tác, đem tiền của bình nài lực được thủy kia kiếm trở về. Vì thế mặc dù vẫn đói đến chân như nhũn ra, nhưng Khí nhi vẫn lấy lại tinh thần, ở trong dòng suối tìm kiếm con “cá chép tinh tố giác” kia. Kỳ thực, Khí nhi đã thỏa mãn điều kiện xuất cốc, nhưng mà hẳn sợ sau này lại không tìm được sơn cốc, cho nên mới chậm chạp không ra đi, một lòng muốn đem nhiệm vụ khác hoàn thành. Bởi vì người nào đó mặc dù danh hiệu đều không phải là mù đường đỉnh cấp, nhưng đối với phương hướng cũng không rõ ràng bao nhiêu.

Cái gọi là đập phá thiết hại vô mịch xử (ý nói chân đập xuống đất, làm việc chắc chắn không mạo hiểm), để không uổng phí toàn bộ công sức và thời gian, chính là dùng để chỉ cái loại tình huống này của Khí nhi. Ở trong dòng suối nhỏ tìm nửa ngày vẫn không thấy cá chép tinh, nhưng bởi vì Khí nhi giết không ít cá nhỏ (nghe nói đó là đồ tử đồ tôn của nó) mà đành phải lòi mặt ra. Tuy rằng hẳn hung tợn nhìn chằm chằm Khí nhi, trong miệng cũng học ra không ít câu nói nguy hiểm (ta nói a, một con cá thì có thể nói cái câu gì nguy hiểm đây!!! = =), thế nhưngMột con cá khiến cho người ta cảm thấy nguy hiểm quả thực rất khó có thể liên tưởng tới, cho nên mặc dù Khí nhi không phải là người gan lớn, nhưng mà đối với cá chép tinh cũng không đến nỗi sợ hãi không dậy nổi. Chỉ có điều tướng mạo con cá này, tuy là lớn lên không được đẹp lắm, nhưng tốt xấu gì cũng là cá đã thành tinh, chỉ thấy miệng cá cứ hết đóng lại mở, đầu đầy bọt nước nhắm Khí nhi bay tới, ngay tại trận đem người không hề phòng bị, dọa đến một cử động nhỏ cũng không dám.

5. Chương 5: Gặp Nhau

Mặc dù Khí nhi bị cá chép tinh đột ngột tấn công làm cho khiếp sợ đến choáng váng, song bản năng con người vẫn là để cho hắn ở trong thế ngàn cân treo sợi tóc nhanh chóng hướng chỗ khác tránh đi, bởi vậy tuy rằng trên người vẫn như cũ bị bọt nước đập đau nhức, nhưng hoàn hảo không bị một kích toi mạng, cẩn thận lui lại phía sau một chút, đứng ở chỗ bên ngoài mà cá chép tinh không thể công kích đến, Khí nhi vừa

nhìn, máu đều chỉ còn có một chút ít, liền cấp cho bản thân làm một cái trì dũ thuật, lúc này mới yên lòng. Vừa nãy đã quên đem Thủy tiên bào mặc vào, bây giờ lực phòng ngự của Khí nhi cũng rất thấp, công kích cũng gần như không có, cho nên cá chép tinh kia mặc dù mới 12 cấp, nhưng cũng khiến hắn rất đau đầu. Có điều, tuy không có những cái khác, nhưng ý chí của Khí nhi rất kiên cường, tuy rằng hiểu rõ chính mình hiện tại không phải đối thủ của cá chép tinh, nhưng hắn vẫn tính liều mạng một phen. Cẩn thận quan sát một chút, phát hiện bọt nước của cá chép tinh phạm vi công kích tuy lớn, lực công kích mạnh (đối với hắn mà nói), nhưng phương pháp công kích hình như chỉ có một kiểu, vả lại mỗi lần sau khi công kích đều dừng lại một lúc khoảng 10 giây, vì vậy Khí nhi cầm lấy thanh kiếm chưa giám định kia yên lặng đợi thời cơ đến. (trang bị chưa giám định vẫn có thể sử dụng, nhưng chỉ có phân phối cơ bản nhất. Loại như y phục, giày, mũ thì phòng ngự +1, kiếm đao ... công kích +1, so với trang bị tân thủ còn kém hơn. Có điều chỉ có thần khí mới phải giám định.)

Chính là lúc này, khi một giọt bọt nước cuối cùng rơi xuống, Khí nhi vọt lên phía trước vài bước, kiểm cầm trong tay xem như ám khí hướng phía trước găng sức ném.... Chính giữa mục tiêu, cá chép tinh vùng vẫy hai cái liền bất động. Khí nhi vẫn đợi đến khi thi thể cá chép tinh biến mất mới dám tiến lên, nhặt kiếm rơi vào trong dòng suối lên, dùng tay áo lau khô, sau đó thả lại vào bao quần áo. Dù sao cũng là một tiểu BOSS, quái lợi hại nhất trong sơn cốc, cá chép tinh rơi ra không ít tiền, còn có 2 con mắt cá. Thật buồn nôn nga, mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, Khí nhi vẫn là đem mắt cá bỏ vào trong gói đồ, lúc này hệ thống truyền đến nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành.

Cuối cùng có thể xuất cốc rồi! Khí nhi hưng phấn muốn kêu to, có điều đột nhiên lại ngừng lại. Hắn nhớ kỹ “mụ mụ” hắn (nữ quỷ gặp khi mới tiến vào trò chơi) trước khi đi hình như có nói cho hắn Thủy tiên sẽ vì hắn mang đến vận may. Lại nhìn thoáng qua Hoa thủy tiên trong sơn cốc, tạm thời không nói đến bên ngoài sẽ có hoa thủy tiên hay không, cho dù có hắn là cũng phải dùng tiền mua, không bằng liền thừa dịp bây giờ hái một chút làm đồ dự phòng đi, dù sao hái cũng không mất tiền.

Trong khi Khí nhi ở trong sơn cốc nỗ lực hái hoa, trong phòng máy chủ của Anh hùng vô địch khoảng không hư vô đang phát sinh một trận rối loạn.

“Hắn lại lên rồi, lúc này chắc chắn không nhầm, nhanh đi nói cho lão đại đi.” Nam tử một đầu tóc hồng lẳng lẳng nhìn chằm chằm một hàng dài con số bày ra trên màn hình, một số hiệu thứ 00000001 sáng lên.

“Thật tốt quá, rốt cục xuất hiện rồi. Đây là lần thứ hai hắn đăng nhập trò chơi, hắn hẳn là sẽ tiếp tục chơi đi?” Nam tử tóc vàng kia vẽ mặt biểu tình như trút được gánh nặng, để xác định lại nhanh chóng hỏi.

“Mặc kệ, dù sao người đến là tốt rồi, nghĩ biện pháp tìm được hắn đi.” Nam tử tóc hồng cũng không dám đảm bảo, nhưng trước tiên vẫn quyết định đi nói cho lão đại tin tức trong miệng bọn họ.

Hai người đi tới cửa phòng giám đốc, do dự một chút, gõ cửa đi vào. Trong phòng có một nam tử đang quay mặt vào máy tính làm việc, sau khi thấy hai người đi vào cũng không ngừng lên một cái.

“Chuyện gì?” Nghe âm thanh là một nam tử phi thường trẻ tuổi.

“Cái kia...” Hai người dồn đẩy một phen, cuối cùng vẫn là nam tử tóc hồng mở miệng: “Người kia đã lên trò chơi rồi.”

“Phải không?” Lão đại gõ gõ cái bàn một chút, sau đó ngẩng đầu nói: “Rốt cục xuất hiện rồi a.” Thì ra lão đại là một nam tử Trung quốc rất trẻ tuổi, có gương mặt anh tuấn góc cạnh rõ ràng, lại thêm nụ cười đọng ở khóe miệng, quả thực mê chết người không đền mạng. Thế nhưng hai người trước mặt chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua.... Thượng đế phù hộ. Về phần phù hộ ai, bọn họ cũng không biết, chỉ mong không phải bản thân.

Trở lại trong trò chơi, Khí nhi đã hái được không ít thủy tiên rồi, bởi vì không thể chồng lên, để tiết kiệm không gian chứa đồ, Khí nhi chọn ra khoảng chừng 30 đóa nhìn qua lớn lên xinh đẹp nhất bỏ vào trong túi đồ. Sau khi hoàn thành tất cả, hắn cuối cùng bước lên con đường xuất cốc.

“Ồ, rốt cục nội thành phải đi đường nào a?” Mắt thấy thời gian được hiệu của nãi lực được thủy sắp hết, Khí nhi lại ở trên đồng cỏ lớn đứng ngây ngốc, tìm không được lối ra. Không thể trách hắn, sinh ra ở một cái sơn cốc, không có cách nào nhận nhiệm vụ tân thủ, cũng không lấy được bản đồ Anh hùng đại lục sơ lược mà mỗi tân thủ đều có, không có bản đồ lại là lần đầu đi tới, rất khó ở trên mảnh đất lớn như vậy tìm được

phương hướng, hướng chi Khí nhi lại có chứng mù đường nữa chứ. Nhịn đau lấy ra bình nại được thủy thứ hai uống xuống, đem độ dối bụng lại lần nữa dừng ở con số 5, lúc này mới lấy lại tinh thần tiếp tục tìm kiếm đường sá. Về phần cái bình không trong tay sao. Khí nhi thuận tay ném một cái, dù sao sau 5 phút nó cũng tự động biến mất, cũng không sợ bị người nói là phá hỏng cảnh quan môi trường. Ai ngờ người không may thì tai họa đến không ngừng, cái bình thuận tay ném đi kia, chết tử tế không chết lại rơi vào trên người một con yêu tinh. Yêu tinh, sinh vật hệ tự nhiên cấp 5, lực công kích, phòng ngự đều phi thường thấp thể nhưng thông thường đều là xuất hiện theo bầy đàn, tốc độ di chuyển cực kỳ nhanh, thân thể linh hoạt. Bởi vì giá trị kinh nghiệm của yêu tinh ít, lớn lên vừa đáng yêu lại không phải quái chủ động công kích, cho nên khi người chơi đi qua đồng cỏ lớn đều sẽ không công kích nó, nhưng mà Khí nhi trong lúc vô ý ném cái bình lại đập trúng, kết quả là dẫn tới toàn bộ yêu tinh xung quanh đó hướng về phía hắn vọt tới, đối với Khí nhi một người lực công kích và phòng ngự phi thường thấp mà nói thì không phải là một chuyện tốt, vì thế liền trông thấy trên đồng cỏ lớn, một người nào đó giống như con ruồi không đầu chạy loạn, đi theo phía sau là một đoàn tiểu yêu tinh đáng yêu.

“Cứu mạng a...” Vừa chạy vừa hô cứu mạng, nhưng vị trí của hắn hiện tại là khu vực xa xôi của Anh hùng đại lục, người chơi rất ít, cho nên chạy nửa ngày cũng không phát hiện một bóng người, bản thân ngược lại vớ vẩn xông vào trong một mảnh rừng rậm. Mảnh rừng cây này là một nhóm sinh vật hệ tự nhiên, bên trong có sói cấp 12, tinh linh cấp 18 và bạch hổ cấp 24, tuy cũng không phải sinh vật đẳng cấp cao, nhưng đối với Khí nhi mà nói đã rất khủng bố rồi, hơn nữa những quái kia đều là chủ động công kích, Khí nhi chạy vào trong đa phần là cửu tử nhất sinh. Nhưng may mắn là, ở vào lúc cực kỳ nguy hiểm, vận may của hắn lại đến rồi. Một người nào đó đang ở trong rừng cây khi dễ (bắt nạt) bạch hổ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hắn.

Tuyệt Thế Minh Phong liền ra tay cứu giúp Khí Nhi, việc cứu người này đều không phải lương tâm hắn trôi dấy, mà là tâm tình hắn vốn đã không quá tốt, sau khi nghe thấy tiếng kêu kia lại càng cảm thấy khó chịu, vì thế tiện tay gọi ra mấy u linh cấp 30 đem yêu tinh nhìn như to lớn thực ra không chịu nổi một kích phía sau Khí Nhi diệt sạch.

“Cảm ơn, cảm ơn người.” Cuối cùng tránh được một kiếp, Khí Nhi rốt cục thở phào nhẹ nhõm, hắn ổn định lại khí tức nghĩ muốn nói lời cảm ơn với ân nhân, sau khi nhìn thấy người nọ không khỏi sợ ngây người. “Hoàng Phượng Minh...”

“Người nói cái gì?” Tuyệt Thế Minh Phong không nghe thấy thanh âm bé như con kiến của Khí Nhi.

“A, không, không có gì.” Khí Nhi cuống quýt lắc đầu: “Cảm ơn người đã cứu ta.”

“Thuận tiện mà thôi.” Nói xong Minh Phong liền không quan tâm đến Khí Nhi nữa.

Hắn chính là một trong song hoàng của học viện Kỳ Anh, Hoàng Phượng Minh đi? Không nghĩ tới lại ở đây đụng phải thân tượng của phân nửa nữ sinh trưởng chúng ta, nói ra nhất định không ai tin. Khí Nhi ngơ ngác nhìn người trước mắt, lâm vào trong suy nghĩ miên man.

“Này, này, này!” Minh Phong phi thường tức giận, hắn vốn định tiếp tục tìm bạch hổ phát tiết, lại cảm giác được hai đạo ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình, hắn bị nhìn đến khó chịu cả người, nhìn lại, vậy mà vừa vặn chính là người kia. “Người muốn làm sao?”

“A, xin lỗi, ta không phải cố ý không nghe thấy.” Khí Nhi vội vã giải thích, có điều Tuyệt Thế Minh Phong cũng không rảnh nghe người trước mắt này nói nói, hắn chỉ là có chút suy nghĩ nhìn chằm chằm y phục trên người đối phương. Vừa rồi không phát hiện tên nhóc này hắn là thái điều (lính mới), trên người vậy mà lại mặc một bộ Thủy tiên bào. Bất cứ ai quen biết Hoàng Phượng Minh hoặc Tuyệt Thế Minh Phong đều biết, hoa hunk thích nhất chính là Thủy tiên, cho nên chơi trò chơi nửa năm, lần đầu tiên trông thấy Thủy tiên bào đương nhiên là không dời được ánh mắt.

“Cái y phục này bao nhiêu tiền?”

“A?” Khí Nhi thoáng chốc không phản ứng kịp.

“Ta hỏi cái y phục người mặc trên người bao nhiêu tiền?” Tuyệt Thế Minh Phong ngược lên trợn trợn hai mắt, cái người này là kẻ đần độn sao?

“Người nói Thủy tiên bào sao?” Khí Nhi giật nhẹ y bào trên người: “Người muốn sao?”

“Đúng, ta muốn mua. Báo một cái giá đi.” Tiểu tử này tốt nhất không nên dùng công phu sư tử ngoạm, nếu không bản thân liền PK hấn, đoạt lấy. Minh Phong trong lòng nghĩ như vậy.

“Ân, 1000 ngân tệ được rồi.” Khí Nhi suy nghĩ nửa ngày học ra một cái giá. Nếu như hấn nhớ không lầm, 1 ngân tệ bằng 100 đồng tệ, 1 kim tệ bằng 100 ngân tệ. Y phục này là bảo vật cao cấp, 1000 ngân tệ hấn không tính là cao.

“1000 ngân tệ?” Tuyệt Thế Minh Phong quả thật không thể tin được cái giá hấn nghe thấy. Tiểu tử này không có đem thuộc tính ẩn dấu của y phục tới nhìn xem, hấn vừa nãy đã xem qua, chiếu theo cái thuộc tính này ít nhất trị giá 1000 kim tệ, hấn vốn nghĩ nếu như tiểu tử này hét lên 1500 kim tệ hấn cũng vẫn mua, dù sao cũng không thiếu tiền, không nghĩ tới hấn khai giá vậy mà thấp đến không bình thường, sẽ không phải là có cái âm mưu gì chứ? Minh Phong rốt cục tỉ mỉ quan sát người trước mặt. Kỳ thực Khí Nhi sở dĩ ra giá thấp như vậy, chẳng qua bởi vì lần đầu chơi vòng du (lần khi còn bé kia đã quên rồi, không tính) cũng không biết giá cả thị trường, hơn nữa từ trước tới nay nghèo khó, hấn cảm thấy nếu như có thể bán được đủ 10\$ như vậy thì tiền cơm một tuần sẽ không lo nữa. Mà lấy Hoàng Phượng Minh từ trước tới nay luôn nổi tiếng thông minh giáo hoạt, làm sao nghĩ đến chỗ đơn giản như vậy, chắc hấn lại cho rằng người ta có cái mục đích gì nữa rồi.

“Rất cao sao?” Khí Nhi xấu hổ cúi đầu, bản thân quả nhiên quá tham rồi. “Vậy 100 thì tốt rồi. Xin lỗi, ta vừa mới vào trò chơi, không biết giá cả, xin người không nên tức giận.” Chỉ mong hấn đừng tức giận, nếu không để cho đám nữ sinh kia biết bản thân lừa gạt thần tượng của bọn họ, hấn nhất định không cần sống nữa, cho dù hấn không phải cố ý.

6. Chương 6: Ước Định

Đem Khí Nhi nhìn trái nhìn phải, nhìn lên nhìn xuống một phen, Tuyệt Thế Minh Phong làm thế nào cũng nhìn không ra hấn có nửa điểm nào không thích hợp. Xem ra đúng là theo như lời hấn nói, hấn vừa mới vào trò chơi nên không biết giá. Quên đi, không cần thiết lãng phí thời gian ở trên người hấn. Nghĩ như vậy, Tuyệt Thế Minh Phong cùng Khí Nhi lựa chọn giao dịch, thuận tay để vào 1000 kim tệ. Tuy rằng hấn không biết rõ giá cả, nhưng Tuyệt Thế Minh Phong hấn không phải người có cái sở thích chiếm tiện nghi người khác như vậy (gạt người sao...), chỉ ít không thể khi dễ thái độ. Thế mà sau khi Khí Nhi nhìn thấy giá trên, liền bị dọa cho khiếp sợ, không hề nghĩ ngợi ẩn hủy bỏ giao dịch.

“Người làm cái gì!” Minh Phong thực sự tức giận: “Hối hận rồi sao?”

“Không phải.” Khí Nhi bị hấn hù dọa đến nói năng không rõ ràng, tuy nhiên vẻ mặt hấn hung ác cũng rất đẹp, chỉ là khí thế rất đáng sợ: “Người trả sai rồi. Là 1000 ngân tệ, không phải 1000 kim tệ.”

“...” Cái này Minh Phong hết chỗ nói rồi, trời ạ, hấn không phải đụng phải loại không phải người đi. Tiểu tử này dường như rất thú vị, vừa vặn hấn gần đây tâm tình không tốt, trêu đùa hấn cũng không tệ. Minh Phong có loại cảm giác hưng phấn tìm được món đồ chơi mới: “Người tên là gì?”

“Lâu Vũ Kỳ. A không đúng, Khí Nhi.” Khí Nhi theo phản xạ báo ra tên khai sinh, sau đó nghĩ đến hiện tại bản thân đang ở trong trò chơi, vội vàng lại báo ra ID.

“Lâu Vũ Kỳ a, phụ mẫu người đặt cho người cái tên không tệ a, người làm sao muốn gọi là Khí Nhi chứ. “ Minh Phong phát một lời mời kết giao hảo hữu cho hấn, thuận tiện hỏi một câu, cũng không phải thật sự muốn biết. Song một câu nói lại khiến cho Khí Nhi nhớ tới người đàn ông đã vứt bỏ mẹ con hấn kia, cùng với mẫu thân đã sớm qua đời, viễn mắt không khỏi biến thành hồng hồng, làm cho Minh Phong lại càng hoảng sợ: “Này, người làm sao vậy?”

“Không có gì.” Khí Nhi hít hít cái mũi, thấy hệ thống truyền đến nhắc nhở vội ẩn xác định. “Chúng ta là bằng hữu rồi sao?” Hấn ngây thơ cho rằng bỏ thêm bạn tốt chính là bằng hữu rồi, tuy rằng chỉ ở trong trò chơi, nhưng mà có thể cùng người tốt như thế này làm bạn bè hấn vẫn là phi thường vui vẻ.

“Ân, xem như là đi. Người cấp mấy rồi, sinh ra ở đại lục nào?” Nhìn hấn ngay cả yêu tinh cũng sợ, hấn là ngay cả cấp 10 cũng chưa đến, thế nhưng mặc trên người vậy mà lại là bảo vật cao cấp rất hiếm gặp, chẳng lẽ là cái chủng tộc ẩn dấu gì? Theo hấn biết, chỉ có chủng tộc ẩn dấu mới có một ít phần thưởng đặc biệt.

“cấp 6, sinh ra ở trong sơn cốc đằng kia. Có lẽ đi.” Mặc dù ngón tay Khí Nhi chỉ về một cái phương hướng, nhưng lúc đầu lạc đường, hấn vừa vặn lại chạy lung tung một hồi, cũng không biết phương hướng bản thân chỉ có chính xác hay không.

“Sơn cốc đằng kia. Người là sinh ra ở Anh hùng đại lục? Lẽ nào thật sự là chủng tộc ẩn dấu?” Xem ra thật là người ngọc có phúc ngọc, để hấn gặp được chủng tộc ẩn dấu hiếm thấy thật sự là lãng phí.

“Ta là hoa yêu, bản thể là Thủy tiên.” Khí Nhi hỏi một câu đáp một câu.

“Hoa thủy tiên?” Minh Phong vừa nghe liền hai mắt tỏa sáng, chuyện tốt nhiều như vậy làm thế nào không đụng tới.

“Ân. Người thích Thủy tiên sao? Ta bên này có rất nhiều nga.” Tuy rằng không hiểu được một người hoàn mỹ như thế này vì cái gì lại thích hoa Thủy tiên tự kỷ như vậy, nhưng Khí Nhi vẫn là hào phóng mà lấy ra toàn bộ hoa thủy tiên trong túi đồ đưa cho hấn, đương nhiên còn bao gồm cả Thủy tiên bào và thủy tiên hài Minh Phong vừa ý lúc trước.

Minh Phong cũng không khách khí nhận tất cả, có điều hấn không cảm Thủy tiên bào và Thủy tiên hài. “Y phục kia cảm ta cũng không có cách nào mặc, người liền tự mình giữ đi. Có muốn đi theo ta hay không a? Ta sẽ mang người. “ Nhìn số thủy tiên nhiều như vậy, hấn liền thu hấn làm tiểu đệ được rồi.

“Thực sự có thể chứ?” Khí Nhi lộ ra một mặt cười thật to: “Người có thể mang ta đi thành trấn sao?”

“Thành trấn? Người muốn đi nơi đó sao? Không thành vấn đề. Ta còn có thể mang người luyện cấp, chỉ cần người dẫn ta đi đến sơn cốc chỗ người sinh ra kia.” Nghĩ đến nơi đó hấn là có rất nhiều Thủy tiên đi. Giác quan thứ sáu của người nào đó quả nhiên siêu chuẩn.

“Luyện cấp? Không cần, ta là tới đây kiếm tiền. Người dẫn ta đến thành trấn ta đã rất cảm kích rồi.” Khí Nhi cảm động cực kỳ, không nghĩ tới người khác tốt như vậy, nhưng mà làm thế nào không biết xấu hổ mà thực sự phiền hấn mang mình đi luyện cấp chứ. Hơn nữa hấn tới trò chơi chỉ là muốn kiếm sinh hoạt phí mà thôi, đẳng cấp cao hay thấp không quan trọng.

“Kiếm tiền? Người ở chỗ này có thể kiếm cái tiền gì? Hơn nữa với đẳng cấp thấp mà nói, chừng hai ba ngày chết một lần, rơi rất nhiều đồ vật, người làm sao kiếm tiền a.” Tuyệt Thế Minh Phong nghĩ bản thân thật đúng là đụng phải một cái bảo khối, chưa từng nghe qua có người tới trong trò chơi kiếm tiền.

“Ta có rất nhiều được thủy có thể bán đi nga. Tiếp đó trên bản thuyết minh trò chơi viết, trong trò chơi có thể làm thuê, ta đi làm thuê thì tốt rồi a. Kiếm được tiền liền lập tức đổi thành tiền mặt, như vậy thì tiền sinh hoạt phí liền có chỗ trông cậy rồi.” Khí Nhi vừa nghĩ đến sau này sẽ không quá mệt mỏi có thể kiếm được tiền cơm, liền phi thường vui vẻ.

“Người? Chỉ bằng biểu hiện vừa rồi của người, bán đồ vật không bị hãm hại chết mới là lạ. Như vậy đi, không bằng người liền chơi với ta, ta mỗi ngày phát tiền lương cho người thế nào?” Minh Phong hiếm khi thuyết phục ai khác kết bạn với mình.

“Điều này sao có thể chứ. Người giúp ta, ta làm sao có thể nhận tiền của người chứ.” Thế nhưng Khí Nhi là một cái não chết ngu ngốc, mặc dù bản thân nghèo khó, nhưng thế nào cũng không muốn chiếm tiện nghi người khác.

Hai người nói nửa ngày, Tuyệt Thế Minh Phong rốt cục không nhận được. “Được rồi, tóm lại đã nói quyết định như vậy rồi, không được phản đối nữa.”

“Nga” Khí Nhi bị hấn một phen hù dọa, lập tức theo phản xạ “Nga” một tiếng.

“Tốt lắm.” Minh Phong hài lòng gật đầu: “Sau này người liền đi theo ta được rồi. Sẽ không thiệt đâu.” Không nghĩ tới bản thân lần này có nhiều thu hoạch nha. Ném một cái Hồi trình quyển cho hấn, hai người sau đó liền bay đến một trong những thành thị lớn nhất Anh hùng đại lục—Phái Lạp Đạt thành.

“Oa, người ở đây thật nhiều nga.” Khí Nhi bị cảnh tượng náo nhiệt của thành thị hù dọa rồi. Thì ra cái trò chơi này được hoan nghênh như vậy.

“Anh hùng vô địch chính là trò chơi có tỉ suất người chơi đăng nhập cao nhất. Thu hồi cái biểu tình ngốc ngốc kia của người đi.” Minh Phong đối với biểu tình giống Lưu bà bà tiến vào công viên lớn của Khí Nhi phi thường bất mãn, tốt xấu gì hắn ở bên cạnh cũng là nhân vật có tiếng, người quen biết hắn không ít, cũng không thể để vì Khí Nhi mà mất mặt hắn. “Chúng ta hiện tại đi chính là chợ trung tâm Phái lập đặt thành, là khu phố thương nghiệp phồn hoa nhất trong thành thị, ngoài các loại cửa hàng mở cửa chính thức, còn có cả chỗ chuyên môn vì người chơi cung cấp buôn bán vật phẩm. Đem đồ vật người muốn bán chính lý một chút, nhìn xem có mấy loại gì. Ở đây các loại vật phẩm được thủy, trang bị, bảo vật, tài liệu...vv phải đến cửa hàng khác nhau gửi bán.”

Minh Phong vừa ở trước dẫn đường, vừa giải thích cho tiểu thái điều phía sau: “Gửi bán có hai cách thức, một loại là phương thức bán đấu giá, đặt ra giá đấu giá, một loại là giá cố định. Điều đòi hỏi thiết lập thời gian giao dịch, một khi vật phẩm thiết lập gửi bán, trừ phi đã đến giờ giao dịch không bán đi, nếu không không thể thu hồi. Thông thường chỉ có bảo vật và vật phẩm hiếm thấy mới thiết lập phương thức bán đấu giá. Còn nữa, gửi bán là phải trả tiền. Cũng có hai kiểu thu phí, một loại là tính tiền theo tháng, giống như tự mình bao một quầy hàng bán, bất luận bán nhiều hay ít đồ đều được, nhưng đồ vật mỗi lần bán nhiều hay ít quyết định bởi ô không gian chứa đồ người đã mua. Một loại khác là mỗi lần ấn theo một kiện vật phẩm mà tính toán, mỗi lần 50 đồng tệ. Bất luận là phương thức thu phí nào, một khi đem vật phẩm bán ra đều phải trả thủ tục phí là 5% số tiền giao dịch mua bán vật phẩm. Nghe hiểu chưa?”

“Àn, hiểu rồi, có điều, có điều...” Khí Nhi nhìn Minh Phong do dự mà không biết có nên nói với hắn, hắn bây giờ phải logout hay không. Đồng hồ báo thức đã vang 3 lần rồi, hắn cần logout đi ngủ.

“Hiểu rồi thì « còn có điều » cái gì, có chuyện liền nói.” Ngữ khí Minh Phong không thể nào tốt được.

“Ta phải logout rồi.” Bị hắn chốt hạ, Khí Nhi lập tức mở mồm nói ra, quả nhiên trông thấy vẻ mặt Minh Phong thay đổi.

“Người, phải, đăng, xuất, rồi?” Minh Phong rặn ra từng chữ nói. Hắn không có nghe sai đi? Nghĩ hắn – Tuyệt Thế Minh Phong khó có khi nào hảo tâm như vậy, mang người mới, hiện tại còn chưa đến nửa giờ vậy mà tiểu thái điều này lại dám nói với hắn mình phải logout?

“Đúng, xin lỗi ta, đồng hồ báo thức đã đến giờ. Đi học.” Khí Nhi phát hiện bản thân ngay cả nói cũng nói không xong, giải thích ngắt quãng, cũng không biết đối phương nghe có hiểu không.

May mà năng lực lý giải của Minh Phong không tệ: “Ý của người là nói, người ngày mai phải đi học, cho nên bây giờ phải logout? Không cần nói cho ta người còn đang học sơ trung đi (trung học) ? Quên đi, vậy ngày mai lên sớm một chút là được rồi đi. Ngày kia là ngày nghỉ, ngày mai có thể chơi cả đêm, hảo hảo mang người.” Sớm một chút xuất sư để có thể hầu hạ ta, cái này là Minh Phong nghĩ ở trong lòng.

“Ta đã học đại học rồi, năm nhất!” Khí Nhi vội vàng thanh minh, sau đó lại nói: “Ta phải buổi tối 8 giờ mới có thể lên được, sau đó 12 giờ logout. Tuy là ngày kia không cần phải đi học, nhưng ta phải làm thêm.” Nói xong cũng có chút xấu hổ nhìn Minh Phong.

...

Quên đi, nhìn đối phương vẻ mặt biểu tình hốt hoảng lo sợ, Minh Phong cũng mắng không nổi nữa. “Chờ người lên rồi hãy nói đi. Ngày mai 8 giờ người liền ở chỗ kia chờ ta, có nghe thấy không?” Tay chỉ chỉ bể phun nước khoảng 100 mét trước mặt, sau khi thấy Khí Nhi gật đầu, liền khoát khoát tay, ý bảo hắn có thể đăng xuất rồi.

“Cảm ơn người. Người thực sự là người tốt.” Khí Nhi lại lần nữa lộ ra nụ cười rục rịch, hướng Minh Phong cúi đầu nói một câu xong mới logout. Chỉ lưu lại người nào đó ở tại chỗ phát ngốc, chính là lần đầu tiên có người nói hắn là người tốt đâu. Đại đa số người hề cùng hắn tiếp xúc qua đều vụng trộm mắng hắn là ác ma, liền ngay cả người trong nhà cũng không ngoại lệ, đối với hắn vừa thương vừa sợ, chỉ có “hắn” sẽ nói mình giống tiểu hài tử, “người tốt” đây là lần đầu tiên nghe nói. Không tự kìm hãm được lộ ra một cái mỉm cười, sau đó không thêm để ý đến mọi người ngốc nhìn ở bên cạnh, bước nhanh hướng tửu quán Hoa Nhài đi đến. Đóng trò chuyện mật lâu như vậy, có lẽ hắn là có không ít người tìm hắn. Mà tửu quán Hoa Nhài

chính là nơi tụ họp bọn hắc thường tới nhất ở Anh hùng đại lục, nếu như đoán không sai, hẳn là có không ít người ở đó chờ hắn.

7. Chương 7: Thủy Tiên Sáo Trang (bộ Đồ Thủy Tiên)

Đi vào tửu quán hoa nhài, nhìn vào một góc, quả nhiên, ở chỗ bọn họ thường ngồi đã có ba người ở đó uống rượu nói chuyện phiếm. Tuyệt Thế Minh Phong đi qua, hướng một cái chỗ trống trong đó ngồi xuống.

“Các người tới rồi a.”

“Lời thưa. Người đi làm cái gì? Kênh nói chuyện phiếm cũng tắt đi, chúng ta không thể làm gì khác đành phải tới đây chờ người.” Một nam tử tóc vàng mặc một thân khôi giáp màu trắng nói. Hắn gọi là Nhã Lạc Khắc, chức nghiệp là thánh kỵ sĩ.

“Tùy tiện đi một chút mà thôi.” Minh Phong một câu phóng qua.

“Sao vậy, không phải tức giận Hình Thiên? Xem ra tâm tình người tốt hơn nhiều a.” Thiên Thần Ma Tây, chính là người mặc pháp sư bào hồng sắc bên cạnh Nhã Lạc Khắc, trêu chọc. Chức nghiệp của Ma Tây là đại pháp sư, một loại chức nghiệp ít gặp trong trò chơi, đòi hỏi đồng thời phải có ma pháp cấp 1,2 khác hệ, ma pháp cấp 3 đã được 80%, cùng với 5 loại ma pháp cũng đã lên tới cấp 4,5, mới có thể đạt được yêu cầu chuyển chức. Ngoài ra còn phải hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức. Trong Anh hùng vô địch, chỉ có một số ít chức nghiệp mới phải hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức, bởi vậy qua đó có thể thấy được tính đặc biệt của đại pháp sư.

“Có phải gặp được chuyện tốt gì hay không a?” Nam tử tóc đen mặc một trang phục của đạo tặc màu đen, bổ sung tiếp. Ái Nhĩ Ngu Ngốc (trong chương thứ ba, Minh Phong nhấn tin mật chính là hắn), chức nghiệp và y phục của hắn giống nhau đều là đạo tặc. Đang nỗ lực theo đuổi Ma Tây, đồng thời cũng là đệ đệ sinh đôi của Nhã Lạc Khắc.

Ba người bọn họ cùng Minh Phong và Hình Thiên (Hình Thiên chính là Lạc Hành Thiên) là bạn học cùng lớp ở cao trung, đại học lại cùng học một trường nhưng khác hệ, cho nên quan hệ phi thường vững chắc. Chính vì vậy bọn họ đối với chuyện Minh Phong và Hình Thiên phi thường nắm rõ, cho nên mới thấy kỳ quái. Lấy tính nết Minh Phong ít nhất phải tức giận qua hai, ba ngày, rồi mới nghĩ biện pháp làm sao chính đồn trở về, bây giờ lại vẫn dăm phong thanh (ý nói như không có chuyện gì) như cái dạng này, nhất định có cổ quái.

“Chuyện tốt không có, người để chơi đùa hảo thì có gặp một người.” Minh Phong cũng không che giấu, dù sao thì sớm muộn cũng phải biết: “Ta ngày hôm nay đụng phải một người mới...”

“Nghe ra thì có vẻ là một tiểu hài tử đầy đơn thuần, người không phải khi dễ người ta rồi đi.” Nhã Lạc Khắc vì Khí Nhi gặp phải một người như thế mà mặc niệm.

“Cái gì gọi là khi dễ, ta chính là khó có được lòng tốt, dẫn hắn luyện cấp a.” Minh Phong mặc kệ hắn: “Đi thôi. Thờ ỉ hiện tại người không nhiều lắm, đi luyện cấp.”

“Luyện cấp? Bây giờ đã nhanh đến 1 giờ, người tính chơi suốt đêm, ngày mai không đi học?” Nhã Lạc Khắc trừng to mắt nhìn hắn.

“Khó có được một hai lần, sợ cái gì.” Dù sao bằng tài trí thông minh của hắn, kiểm tra cũng khỏi cần.

“Không tiện, ngày mai ta có bài kiểm tra, không đi. Các người cũng sớm một chút nghỉ ngơi đi, luôn bỏ học không tốt.” Ma Tây đánh tiếng chào hỏi rồi logout.

“Ma Tây không đi ta cũng không đi.” Ái Nhĩ Ngu Ngốc từ trước tới giờ luôn lấy lời nói của Ma Tây làm thánh chỉ, thấy Ma Tây logout hắn đương nhiên cũng vội vã lại càng thêm khẩn trương mà logout.

“Đừng nhìn ta, ta ngày mai còn cùng một MM xinh đẹp có hẹn rồi, không thể có vảnh mắt thâm đen được.” Nhã Lạc Khắc cũng lập tức trốn người. Minh Phong lại thành một mình rồi. (L: MM là muội muội, em gái đó ~)

“Chết tiệt, một người hai người đều như thế này. Các người không đi ta tự mình đi.” Cầm giận tiêu sái đi ra cửa chính của tửu quán, còn chưa kịp bước bước thứ hai, đã bị thủ quỹ tửu quán kéo lại.

“Tiên sinh, người còn chưa có thanh toán đâu.” Một mặt trình lên hóa đơn. Tuy rằng trong trò chơi người chơi không thể tự mình mở quán, thế nhưng lại có thể làm công, không ít người mới đánh không được trang bị tốt, phải dựa vào làm công kiếm tiền mua. Hiện tại đang kéo Minh Phong chính là một người mới đang làm công ở đây.

“Đây.” Đám Vương bát dẫn kia, ăn xong rồi cũng không thanh toán.

Một người đánh quái luyện cấp thực ra cũng không nhiều hứng thú lắm, sau khi ở rừng rậm Cách Lâm (rừng rậm mà Khí Nhi và Minh Phong gặp nhau lần đầu tiên) vòng vo nửa ngày, Minh Phong đột nhiên nghĩ tới cái gì, hần triệu hoán chó địa ngục một đầu ra làm tọa kỵ (thú cưỡi), rồi mới nhanh chóng hướng một địa phương nào đó chạy đi. Ấng chừng khoảng 30 phút sau, hần đi tới một chỗ khác trong rừng rậm Cách Lâm, ở trên một gốc cây lớn gỗ xuống ba lần, sau đó một cái cửa lớn mở ra. Đây chính là con đường bí mật thông đến Tự nhiên đại lục, vào lần trước trước trước trước nữa tâm tình Minh Phong không tốt tới đây khi dễ bạch hổ trong lúc vô tình đã phát hiện ra. Trong trò chơi, Anh hùng đại lục không chỉ là điểm trung tâm mà cũng là điểm trung chuyển, ví dụ như: nếu như người ở Tử vong đại lục đi đến Tự nhiên đại lục, chỉ có thể tới Anh hùng đại lục trước, sau đó mới có thể tìm được công cụ giao thông đi đến Tự nhiên đại lục. Như vậy thì vừa lãng phí thời gian, vừa lãng phí tiền bạc, khi Open Beta rất nhiều người chơi đã nêu ra ý kiến. Cho nên cuối cùng đến một phiên bản thăng cấp lần thứ nào đó, ở trên mỗi đại lục thêm mới mấy cái lối đi bí mật, có thể trực tiếp đi thông sang đại lục khác. Nhưng mà, đại lục đối địch vẫn không có cách nào đi thông sang, phải thông qua trung chuyển của các đại lục khác. Đại lục đối địch như sau: Trật tự đại lục đối địch với Hỗn loạn đại lục, Sinh mệnh đại lục với Tử vong đại lục, Tự nhiên đại lục với Lực lượng đại lục.

Đến gần bên trong cánh cửa là một cái địa đạo (đường hầm) thật dài, triệu hồi ra mấy u linh ở phía trước dẫn đường. U linh có thể ở trong bóng tối phát sáng, sử dụng công kích vật lý, nhưng lại bị lão hóa một loại kỹ năng, có thể hạ thấp công phòng và tốc độ của địch nhân, khi đó năng lực di động giảm một nửa, chỉ cần điều kiện tiên quyết là nhanh chóng vượt qua, nó là thứ phi thường hữu dụng. Mười phút sau, Minh Phong đã đi tới Tự nhiên đại lục, so với con đường chính quy nhanh hơn không biết bao nhiêu lần. Một đầu khác của địa đạo là một cái miệng giếng bỏ hoang ở một trấn nhỏ xa xôi của Tự nhiên đại lục, Minh Phong muốn đến chính là trấn nhỏ này.

Bò ra khỏi miệng giếng, Minh Phong quen thuộc hướng phía đông nam đi đến. Bên kia có một trưởng lão yêu tinh 1000 tuổi sinh sống, nghe đâu bảo tất cả chuyện tình xảy ra trên Tự nhiên đại lục hần đều biết. Đối với một lão nhân tuổi tác so với mình nhiều hơn bao nhiêu như thế, Minh Phong vẫn là rất có lễ phép mà gõ cửa đi vào. Trong phòng toàn bộ đồ dùng đều là dùng cây cối làm thành, một lão nhân tóc hoa râm đang ngồi ở ghế mây dùng chén trà làm từ hoa bìm bìm, nhàn nhã uống trà, sau khi trông thấy Minh Phong tiến vào, buông chén xuống, chậm rãi đứng lên đi tới.

“Người ở nơi đây làm cái gì? người trẻ tuổi.”

“Ta muốn làm một bộ trang bị Thủy tiên, nói cho ta biết nên làm như thế nào?” Nếu mà bị người quen biết hần biết, hần – Tuyệt Thế Minh Phong mà lại có lòng vì hoa yêu kia tổn nhiều tinh lực như vậy, lại đi giúp một người mới quen biết một ngày làm trang bị, nhất định sẽ hù chết không ít người. Chỉ có điều lý giải của Minh Phong về điểm này là bản thân chỉ vì thỏa mãn yêu thích đối với hoa thủy tiên mà thôi, dù sao thì cũng thật vất vả mới gặp một người mặc cả bộ hoa trang bị. Cái gọi là hoa trang bị chính là trọn vẹn một bộ trang bị, tất cả đều là dùng hoa làm tài liệu. Loại trang bị này thực ra cũng không khó thu thập, khó khăn chính là dùng cùng một loại hoa làm ra hoa trang bị, không chỉ phải chuẩn bị rất nhiều nguyên liệu, mà xác suất chế tạo thất bại còn phi thường cao. Mà BT hơn nữa chính là người chế tạo ra rồi còn không nhất định mặc lên được |||. Mỗi một bộ đồ điều kiện mặc lên được không giống nhau, ví dụ như loại hoa, nhất định phải là người cùng chủng tộc mới mặc được, giống như trang bị hắc cốt của quý tộc nhất thiết người chơi phải là hắc nhân mới mặc được, dù sao thì nguyên nhân cũng có rất nhiều loại, kỳ kỳ quái quái cái gì cũng đều có. Hoàn toàn phải dựa vào người chơi tự mình mò ra, hoặc là giống như Minh Phong đi tìm lão nhân trí tuệ. Có điều muốn tìm lão nhân trí tuệ đòi hỏi cũng không dễ dàng, thuần túy là dựa vào vận khí. Nếu không phải khi Ma Tây chuyển chức làm đại pháp sư phải hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm lão nhân trí tuệ, Minh Phong cũng sẽ không biết lão nhân trí tuệ của Tự nhiên đại lục lại ở trong một cái thôn nhỏ tồi tàn như thế này.

“Người không cách nào mặc được trang bị Thủy tiên đâu. Rời khỏi đây đi.” Qua loa nói một câu muốn đem

Minh Phong tổng ra khỏi cửa.

“Bằng hữu của ta là hoa yêu, bản thể là Thủy tiên. Trang bị là vì hấn làm.” Minh Phong tự hiểu cùng một NPC tức giận không có ích lợi gì, cho nên xem như là không có nghe thấy.

“Nga?” Lão nhân vừa nghe liền quay đầu. “Thủy tiên hoa yêu, tộc loại rất ít gặp. Cho người.” Lão nhân cũng rất thẳng thắn, không biết từ chỗ nào biến ra một tờ giấy ném cho Minh Phong. “Ở trên ghi chép lại yêu cầu chế tạo cùng điều kiện mặc được bộ trang bị thủy tiên, tự nhìn đi. Ta muốn đi ngủ trưa. Ai, người già rồi, liền dễ dàng mệt mỏi.”

Bắt được đồ vật mình muốn, Minh Phong nói tiếng cảm ơn liền ra khỏi cửa. Ở trong một tủ quần chỉ cung cấp hoa duy nhất trong trấn nhỏ, tìm một vị trí ngồi xuống, sau đó mới bắt đầu nhìn xem tờ giấy. Chẳng trách hấn nghĩ tờ giấy này sao lại là màu xanh biếc, thì ra chỉ là một phiến lá cây, ở trên không biết dùng thứ gì viết một ít chữ nhỏ.

Trang bị Thủy tiên tổng cộng chia ra làm: Thủy tiên bào, Thủy tiên hạng liên (vòng cổ), Thủy tiên thủ liên (vòng tay), Thủy tiên nhĩ hoàn (khuyên tai), Thủy tiên hài (mỗi bộ phận hợp thành bộ đồ đều không giống nhau.)

Chế tạo trang bị:

1, Thủy tiên bào, thủy tiên hài: Không có cách nào chế tạo. Nhiệm vụ đặc biệt đạt được.

2, Thủy tiên hạng liên, thủy tiên thủ liên, thủy tiên nhĩ hoàn: mỗi cái cần 5 đóa thủy tiên nguyên vẹn, 1 bình thủy tiên hoa lộ (mật hoa), ánh sáng tự nhiên. Thu thập đủ tài liệu tìm Lai Á chế tạo.

Điều kiện mặc trang bị: tộc Thủy tiên.

Hoàn hảo, không tính là quá phiền phức. Sau khi xem xong, Minh Phong quyết định trước đi tìm Thủy tiên hoa lộ. Hấn còn không biết ánh sáng tự nhiên là cái thứ gì, Lai Á càng không biết ở nơi nào, những cái đó chỉ có thể để sau này hãy nói. May mắn Khí Nhi có nói qua phương hướng sơn cốc nơi hấn sinh ra, chỗ đó hẳn là có thể tìm được Thủy tiên hoa lộ. Lúc này Minh Phong còn không biết, Khí Nhi lúc đó chỉ là tùy tiện chỉ một cái mà thôi.

8. Chương 8: Công Việc Mới — Theo Minh Phong Luyện Cấp

19:40, Khí Nhi phát hiện bản thân bắt đầu từ sáng sớm đã chờ mong vào lại trò chơi, nguyên nhân chính là người gọi là Tuyệt Thế Minh Phong kia, cho nên hấn so với ngày thường tốc độ đi làm kiếm sống nhanh hơn nha, rốt cục so với ngày thường sớm hơn 20 phút đem tất cả sự tình làm xong hết, đội mũ giáp vào. Sau vài giây đồng hồ, liền đã có mặt ở một thế giới khác. Thành Phái Lạp Đạt vẫn náo nhiệt như vậy, Khí Nhi hướng bề phun nước cách đó không xa đi tới, đi chưa được mấy bước thì trông thấy một thân ảnh quen thuộc, lập tức vui vẻ chạy qua. Hấn hưng phấn không hề mấy may chú ý tới vì cái gì mà ở thành thị này lại có nhiều người chơi như vậy, bên cạnh thân ảnh kia đều có một khoảng trống, dường như tất cả mọi người đi qua đó đều rất có ý tứ tránh đường mà đi.

“Ta tới rồi.” Mặc dù biết tên đối phương, nhưng Khí Nhi không biết nên làm sao gọi cho thích hợp, cho nên lựa chọn lược bớt.

“Rất tốt, người rốt cục tới rồi.” Minh Phong xoay người lại, có phần nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Sao, làm sao vậy?” Khí Nhi rốt cục cảm thấy rất không thích hợp, dừng bước chân.” Người hình như rất tức giận nha.”

“Tiểu tử thôi, người vậy mà dám gạt ta!!!” Minh Phong thoát một cái bước nhanh đến trước mặt Khí Nhi miễn phí tặng cho hấn một cái “run rẩy”.

“Ồ, ta gạt người cái gì.” Khí Nhi đã sớm quên chuyện Thủy tiên sơn cốc, xoa xoa cái đầu mặt mày ủ ê hỏi lại.

“Còn dám nói. Ta hỏi người Thủy tiên sơn cốc ở nơi nào?”

“Ở nơi nào a!” Khí Nhi vẫn hướng phía Đông nam, sau khi nhìn thấy ánh mắt hung ác của Minh Phong lập tức chữa lại: “Không đúng để ta suy nghĩ lại. Là ở bên kia? Hình như cũng không phải.” Sau khi lại lung tung chỉ bảy tám hướng, người nào đó quả thực không nhớ nổi, không thể làm gì khác đành phải run rẩy ngẩng đầu nhỏ giọng nói: “Ta không nhớ rõ nữa.” Nói xong lập tức ôm đầu. Mặc dù trong thành không thể cường chế Pk, thế nhưng cốc đầu không phải vẫn là sẽ đau ư.

“Người...” Tuyệt Thế Minh Phong nhìn người trước mắt một bộ kiểu dáng đáng thương thực sự là cũng không thể tức giận lên được. Từ trước tới nay Hoàng Phượng Minh chỉ có hướng người khác nổi trận lôi đình, bây giờ bản thân thế nhưng lại nếm được cái tư vị không dám làm gì này rồi. “Quên đi quên đi, ta van người lần sau không biết cứ việc nói thẳng, OK?”

“Nga. Xin lỗi. Người không tức giận nữa sao?” Khí Nhi len lén nhìn nhìn Minh Phong, thấy vẻ mặt hân hoan như đã không còn quá tức giận, mới dám đem tay vẫn luôn che ở trên đầu bỏ xuống.

“Thật không biết người là thực sự ngu ngốc hay là giả ngu nữa. Quên đi, đi theo ta.”

“Nga” Khí Nhi cũng không dám hỏi đi đâu, ngơ ngác đi theo phía sau Minh Phong, mãi cho đến khi ra ngoài cửa thành. Minh Phong triệu hồi ra hai con chó địa ngục, ra hiệu cho Khí Nhi ngồi lên.

“Ngồi ở trên cái này?” Khí Nhi nhìn loài vật đầu to có hàm răng sắc nhọn, cao bằng nửa người kia, càng thêm đáng sợ chính là nó có ba cái đầu.

“Đúng vậy, sợ cái gì. Nó cũng sẽ không cắn người.”

“Nhất định phải ngồi sao?”

“Người nói đi?” Minh Phong cho hắn một nụ cười vô cùng mê người, Khí Nhi nhất thời nhìn đến ngây người, cũng đã quên sợ hãi liền cứ thế ngồi lên. Vừa mới đem cái mông phóng tới trên lưng chó, Minh Phong đã hạ xuống một mệnh lệnh, sinh vật đầu khủng bố kia bắt đầu đứng lên chạy như điên, dọa cho Khí Nhi vừa nắm chặt lấy đám lông ngắn ngắn của chó địa ngục, vừa hô cứu mạng.

“Đừng kêu nữa, xoa xoa cái cổ nó, không ngã xuống bây giờ.” Minh Phong bị cái tạp âm ầm ầm kia phiền đã chết, nhin không được thốt ra, song Khí Nhi bị vây trong kinh hãi, căn bản là không nghe thấy, cứ như vậy mà ở trong nỗi sợ hãi của bản thân (||||). Minh Phong không thể không để chó địa ngục dừng lại.

“Người làm sao lại nhất gan như vậy a. Trên Tử vong đại lục toàn là sinh vật khủng bố, người ngay cả yêu tinh cũng sợ hãi, thấy u linh có phải bị hù chết hay không a.”

“Cái kia, chính là không phải như vậy a. Yêu tinh là bởi vì đẳng cấp của ta thấp, nó đuổi tới ta có thể không sợ sao. Với lại ta là tới kiếm tiền không phải tới luyện cấp, chỉ cần ở trong thành làm công là tốt rồi, a, tiền, ——” Khí Nhi thay bản thân giải thích, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, mạnh mẽ kêu lên một tiếng. “Ta nhớ ra rồi, đồ vật cũng chưa bán đi đâu. Ta phải về thành bán đồ.” Luống cuống bỏ xuống khỏi chó địa ngục, mới đi một hai bước đã bị Minh Phong lôi đến trên lưng chó địa ngục của hắn.

“Tử vong đại lục cũng có chỗ gửi bán đồ, người gấp cái gì.” Vừa nói vừa chọn giao dịch với Khí Nhi. “Đem thứ người muốn bán bỏ ra đây để ta nhìn xem, cái nào là không dùng có thể bán, cái nào phải giữ lại. Người cái đồ ngu ngốc này, không biết giá thị trường, đến lúc đó lại đem đồ vật bán tống bán tháo.”

Khí Nhi đem đồ từng cái bỏ ra, thẳng đến đem khung giao dịch lấp đầy “Chính là mấy loại này.”

Minh Phong rất nhanh quét một lượt, sau đó ần hử bỏ. “Mấy thứ này khi luyện cấp đều dùng đến, người giữ lại đừng bán.”

“Không được không được.” Khí Nhi lắc đầu như trống bỏi: “Ta đã thôi công việc làm thêm buổi tối để vào trò chơi kiếm tiền. Nếu nói không bán, ta tới cuối tuần sinh hoạt phí sẽ không có.” Bởi vì một lòng nghĩ ở trong trò chơi có thể kiếm được tương đối nhiều, Khí Nhi lần trước mua rất nhiều sách tham khảo, cho nên nếu như không có trợ cấp tiếp tế, tới cuối tuần liền ngay cả ăn bánh mì cũng khó mà thực hiện.

“Người thực sự nghèo như vậy sao?” Minh Phong mắt lé nhìn hắn.

“Loại đại thiếu gia có tiền giống như người đây là sẽ không hiểu được.” Khí Nhi thở dài một hơi, thuận miệng nói một câu, lại bị Minh Phong bắt được sơ hở.

“Người làm sao biết nhà ta có bao nhiêu tiền? Người biết ta?” Minh Phong một phen ôm chặt lấy tay Khí Nhi, nhắm mắt lại dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Khí Nhi. Lẽ nào hai người gặp nhau không phải là trùng hợp?

“A, ta không nói cái gì.” Khí Nhi phát hiện mình nói sai một tay che miệng lại, thế nhưng tay lại bị Minh Phong nắm lấy lại không sao giãy ra được.

“Nói thật.” Minh Phong thu hồi biểu tình vui đùa, nghiêm túc nhìn Khí Nhi. Thân là một thành viên Hoàng gia, mặc dù Minh Phong không phải người thừa kế đệ nhất, nhưng vẫn có tính cảnh giác không ít, nếu như người trước mặt là xuất phát từ mục đích nào đó mà tiếp cận hắn, hắn sẽ không thể bàng quan.

“Được rồi, người trước đem tay ta buông ra.” Khí Nhi cũng không cảm thấy đây là chuyện gì rất nghiêm trọng, lúc đầu không nói chẳng qua chỉ là thấy rằng không cần thiết, nếu Minh Phong hỏi nghiêm túc như thế này, hắn cũng sẽ không giấu diếm. Minh Phong buông tay ra, Khí Nhi xoa xoa cổ tay giải thích: “Ta biết người cũng không kỳ quái a, ai bảo người và Lạc Hành Thiên rêu rao như vậy. Song hoàng của học viện Kỳ Anh, hoàng đế và hoàng hậu, nói ai không biết a. Vả lại người ngoại trừ tóc với con mắt ra, hình dáng ở trong trò chơi cùng bên ngoài cũng không khác nhau bao nhiêu. Được rồi, ta ở Minh Hoa, chỗ ngay bên cạnh trường học của các người không xa. Ta mỗi ngày đến trường đều đi qua trường của các người, ôi chao. Hàng ngày có thể trông thấy người bị một đoàn nữ sinh vây quanh đi tới đi lui...” Nói nói, Khí Nhi liền không khác gì máy hát, càng nói càng hưng phấn, thậm chí bắt đầu chế nhạo cả Minh Phong.

“Được rồi...” Minh Phong cảm giác bản thân thực sự có chút không hiểu nổi cái người này, đúng lúc phát hiện Hình Thiên login, liền cùng Hình Thiên trao đổi. Ai ngờ Hình Thiên lại giống như đã biết rất rõ Khí Nhi, bảo Minh Phong cứ yên tâm cùng hắn làm bằng hữu đi. Đây ngược lại khiến cho Minh Phong nổi lên tức giận, về phần tức giận cái gì — không biết. Chỉ có điều hắn vẫn là rất tín nhiệm Hình Thiên, nếu hắn đã nói vậy, hắn cũng sẽ không truy hỏi lại nữa. “Như vậy đi. Mấy thứ này của người đừng bán. Ta sẽ cho người một cơ hội làm công thế nào? Tiền lương rất cao nga.”

“Cơ hội làm công gì?” Khí Nhi vừa nghe có lương cao, lập tức hai mắt tỏa sáng, truy hỏi tới.

“Theo ta luyện cấp thế nào?” Minh Phong thả mỗi câu: “Một giờ 10 kim tệ nga.”

1 giờ 10 kim tệ... Khí Nhi ở trong đầu tự động đem đổi thành đôla, 1 giờ 10\$ không tính là thấp, 1 ngày 4 tiếng chính là 40\$, 1 tuần 280, 1 tháng 1120....Càng tính càng vui vẻ, có điều rất nhanh liền bình tĩnh lại “Đẳng cấp của người so với ta cao hơn nhiều như vậy, vì cái gì còn muốn ta theo người luyện cấp a? Ta cũng không thể giúp được cái gì. Đụng tới quái chỉ có thể chạy trốn, cho dù hỗ trợ trị liệu, cũng không gia tăng được bao nhiêu máu?”

“Ha ha” Minh Phong nở nụ cười ghi nhận nghĩ thầm, gia hỏa này còn chưa bị tiền đập cho hồ đồ sao, có điều dựa vào miệng lưỡi ba tác không nát của Tuyệt Thế Minh Phong hắn, chết còn có thể nói sống, huống chi lừa gạt tiểu hài tử chứ “Sẽ không a. Không phải người là chủng tộc ẩn dấu sao. Về sau không chừng sẽ có tuyệt học tuyệt kỹ gì, thăng cấp nhất định rất nhanh, đến lúc đó chắc chắn có rất nhiều cổ đông đoàn tới đoạt người, ta tính đoạt trước a. Với lại người còn có thể giúp ta rất nhiều chuyện a” vừa nói vừa đối với Khí Nhi bày ra khuôn mặt tươi cười, chiêu này trăm không sai. Khí Nhi nhìn dáng tươi cười kia liền ngây ngốc gật đầu. Sau này mỗi khi nhớ tới liền hối hận không kịp, bởi luyện cái gì, so với đánh lộn còn thấm hơn. Có trời mới biết cái người kia lưỡi nhác cùng cái gì giống nhau, cả ngày đem hắn sai tới sai lui, ví dụ như: “Khí Nhi a, giúp ta đi XX mua XX.” “Khí Nhi, ta muốn đi ngủ, giúp ta phe phẩy cái quạt.” “Khí nhi, Hình Thiên bây giờ ở chỗ XX, chỗ đó không thể trò chuyện mật, người dùng cái này qua bên đó đem hắn gọi trở về.” “Khí Nhi, người giúp ta...” Nói tóm lại thê thảm vô cùng, có điều đây đều là nói đến sau này, Khí Nhi hiện tại một điểm cũng không biết, còn rất vui vẻ có thể đứng ở bên cạnh Minh Phong đâu.

9. Chương 9: Trở Lại Địa Minh

Hai người cười một con chó địa ngục đi tới nơi nào đó, lợi dụng bí đạo (con đường bí mật) tiến vào Tử vong đại lục (bí đạo của Anh hùng đại lục rất nhiều, cũng rất dễ tìm), sau đó thuận tiện bay trở về lãnh địa của mình. Tiến vào đại sảnh chỉ thấy vài người lười biếng ngồi ở đó.

“Nhã Lạc Khắc – thánh kỵ sĩ, Thiên Sứ Ma Tây – đại pháp sư, Ngu Ngốc Ái Nhĩ – đạo tặc, Hình Thiên – chiến thần” Minh Phong vô cùng đơn giản giới thiệu rõ ràng một chút người ở trong đại sảnh, sau đó lại đổi với bọn họ giới thiệu một chút về Khí Nhi “Hắn là Khí Nhi, chúng tộc ẩn dấu Thủy tiên hoa yêu.”

“Chào các người.” Khí Nhi hướng những người khác chào hỏi. Hôm nay khi đi học liền hỏi bạn cùng bàn, đối với bọn họ có nghe sơ sơ một chút. Lần này biết những người này lại nổi tiếng như thế, ngoại trừ hoàng đế Lạc Hành Thiên và hoàng hậu Hoàng Phượng Minh bản thân đã biết lúc đầu, quân sư Tả Ly, tả sát Hưởng Hoài Thuần, hữu sát Hưởng Hoài Hạ. Nghe nói những danh hiệu kia là chức vị của bọn hắn đã từng đảm nhiệm trong một trò chơi võng du nào đó, sau này không biết bị người nào đó dùng vào cuộc sống hiện thực, gọi nhiều liền thành quen, người gọi tên thật của bọn hắn ngược lại, lại không nhiều, gặp mặt đều gọi là hoàng đế hoàng hậu gì đó. Hoàng Phượng Minh vậy mà không tức giận, thực sự là người kỳ quái. Một câu cuối cùng là suy nghĩ trong lòng của Khí Nhi lúc đó, có điều hắn cũng không có can đảm nói ra, nói không chừng một khi nói ra nữ đồng học xung quanh nhiều như vậy liền cán hắn thành bánh phở cũng nên. Tuy là đã có nghe qua sơ sơ, nhưng lần đầu tiên gặp mặt, Khí Nhi không thể không cảm thán, người so với người thực sự là tức chết người. Năm đại soái ca trước mắt thật là khiến cho nữ nhân ái mộ, nam nhân ghen ghét, lại còn đầu óc tốt, gia thế tốt, trách sao lại được người tăng bốc theo đuổi như thế, duy nhất không tốt có lẽ chính là tính khí, đặc biệt là hoàng hậu cao ngạo kia, nghe nói là khó hầu hạ nhất.

“Này, này, người đã đi vào cõi thần tiên nào rồi?” Minh Phong nhìn người bên cạnh nói xong ba chữ “Chào các người” liền nhìn chăm chăm phía trước, ngây ra không nói một câu, không biết lại nghĩ đến cái gì, ở dưới ánh mắt xem kịch vui của mấy người khác cuối cùng nhịn không được đem tay phải dán lên đầu hắn, thành công khiến Khí Nhi lấy lại lực chú ý: “Người đang suy nghĩ cái gì a. Hình Thiên có đẹp mắt như vậy không?” Như thế nào cũng đều là ta đẹp hơn so với hắn a!

“Không cái gì, chỉ là không nghĩ tới sẽ gặp được tổ năm người nổi tiếng nhất của Kỳ Anh.” Vừa nói xong, phát hiện bản thân lại theo thói quen mà đem chuyện ở trong hiện thực nói ra, Khí Nhi lập tức theo phản xạ che miệng lại. May mà những người khác không giống như Tuyệt Thế Minh Phong lộ ra vẻ mặt hung ác như thế, vẫn cười tủm tỉm nhìn hắn, vậy mới yên lòng, nghĩ thầm bọn họ thực sự là người tốt. Khí Nhi nghĩ như vậy, là bởi vì hắn không biết bọn họ, Minh Phong đương nhiên sẽ không cho là như thế. Hắn càng ngày càng cảm thấy mấy người kia rất có vấn đề với hắn, chỉ có điều bây giờ không phải lúc nói những lời này.

“Người theo ta tới.” không để ý đến mấy người đang cười đến giả dối kia, Minh Phong đem Khí Nhi kéo đến phòng hắn. Đảm nhiệm lãnh đạo cấp cao của lãnh địa, mỗi người đều có một phòng riêng của mình, dùng để gửi vật phẩm, và nghỉ ngơi. Sau khi Minh Phong đem Khí Nhi mang vào trong, ấn giao dịch với hắn, chỉ thấy bên trong khung giao dịch 3 loại vật phẩm, một cái vòng cổ, một cái vòng tay, một cái khuyên tai, đều là hình dáng hoa Thủy tiên.

Đây là cái gì? Khí Nhi dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến.

“Mang vào thử xem có tác dụng gì không.”

Bản thân dù sao cũng không có quyền cự tuyệt, Khí Nhi cũng sẽ không hỏi nhiều nữa, sau khi nhận lấy liền đeo lên. Sau khi đem khuyên tai đeo vào xong, một trận ánh sáng hiện lên.

“Xem ra trang bị phù hợp.” Minh Phong nhìn Khí Nhi. Nguyên bản quần áo, giày trên người hắn tuy rằng đều lấy Thủy tiên đặt tên, nhưng nhìn qua căn bản không giống một bộ, bây giờ mang thêm ba bộ phận nữa, trang bị tự động chỉnh sửa kết hợp lại lần nữa, nhìn qua đồng bộ đẹp lên không ít.

“Đây là cái gì?” Khí Nhi chỉ chỉ y phục trên người mình.

“Thủy tiên sáo trang. Chỉ có người có thể mặc y phục. Để ta nhìn xem. Thể lực, ma lực, lực lượng, miễn tiệp, tinh thần mỗi loại gia tăng 10; đạo đức – 100, không có trạng thái đói bụng, giới hạn giá trị sinh mệnh tăng 500, giới hạn giá trị ma pháp tăng 1000, tốc độ hồi phục giá trị ma pháp nhanh hơn. Ân, coi như không tệ, người nhìn xem có nhiều ra thêm kỹ năng gì hay không?”

“Ngà” Khí Nhi nghe lời hô mở khung thuộc tính chọn kỹ năng, nhìn một chút đối Minh Phong nói: “Biến thân và câu dẫn vốn là màu tối hiện tại hình như có thể dùng, nhưng hiệu quả không viết. Còn thêm một cái kỹ năng Hoa lộ trạch thể, giá trị sinh mệnh giá trị ma pháp của đội viên phe mình toàn bộ đầy, điều

kiện là phải ở trạng thái tiếp xúc, ngoài ra có thể ở trên diện rộng đề cao lực công kích và lực phòng ngự. Có điều cái giá là toàn bộ giá trị ma pháp còn lại trước mắt, cùng 3 phần sinh mệnh lực.”

“Được rồi. Bộ sáo trang này coi như không tệ, tuy là kỹ năng có chút biến thái, nhưng mà khi tất yếu có thể cứu mạng mọi người.” Minh Phong ngẫm lại bản thân cực khổ như vậy, ở giáp ranh bình nguyên của Anh hùng đại lục tìm nửa ngày vẫn còn có thành quả. “Kêu những người khác đi luyện cấp thôi.”

“Không được.” Khí Nhi lập tức lắc đầu, vừa thấy khuôn mặt Minh Phong có chút biến sắc liền tức khắc bổ sung giải thích: “Tuy rằng ta là theo người luyện cấp, nhưng là chung quy chỉ vì ta đã xin thôi công việc bên ngoài trước kia a. Với lại, ta còn phải đi học, toàn bộ 1-5 giờ ban ngày đều không thể chơi, buổi tối phải đảm bảo giấc ngủ, trước 12 giờ phải logout. Sau này mỗi tuần chỉ có ngày chủ nhật cùng buổi tối 16:00-12:00 những ngày khác, tình huống đặc biệt người phải cho phép ta nghỉ phép...”

“Được rồi, được rồi, người trước tiên đi đi. Việc này ta đã biết.” Minh Phong bị hắn nói đến đầu cũng lớn ra rồi, đúng lúc hắn chơi hai ngày nay cũng đã mệt mỏi, thảnh thơi buông tha Khí Nhi, chờ sau khi hắn logout, chính mình cũng đăng xuất ngủ bù, tất nhiên cũng sẽ không quên cảnh cáo Hành Thiên lần sau gặp mặt phải đem sự tình nói rõ ràng cho hắn.

10. Chương 10

Vừa tỉnh giấc, Hoàng Phượng Minh đã khôi phục tinh thần. Hắn dự định tắm rửa rồi mới đi tìm Lạc Hành Thiên hỏi rõ một chút. Không nghĩ tới tắm rửa xong đi ra, Lạc Hành Thiên đã ngồi ở trên sofa trong phòng hắn.

“Nếu đã tới, thì chính là đã có dự định đem sự tình nói cho ta biết? Hiện tại có thể nói.” Không ngờ đến nỗi đi hỏi hắn vào như thế nào, dù sao hiện tại người hai nhà cũng đều cho rằng bọn họ là một đôi, ra vào phòng đối phương không ai lại đi quản.

“Người không cảm thấy trước đem quần áo mặc vào rồi mới nói chuyện sao?” Hành Thiên chỉ chỉ trên người hắn chỉ vén vạt có một vật che đây, một cái khăn tắm, bên trong không biết có mặc cái gì hay không.

Không chút nào bận tâm đến Lạc Hành Thiên đang ở trước mặt, mặc đồ ngủ vào, sau đó cũng ngồi lên sofa: “Không phải nói chuyện, là thẩm vấn.”

Bên trong có mặc a. Trong lòng Hành Thiên lướt qua câu này, rồi mới bắt đầu nói: “Người hắn là biết rõ 2 năm trước ta đã làm việc ở công ty 3BO đi? Người kia đề nghị chế tác trò chơi. Anh hùng vô địch khoảng không hư vô này, bởi vì việc riêng ở giai đoạn đầu khai phá mới tiến hành được một chút thì từ chức, cho nên chủ tịch 3BO quyết định đem tiểu tổ này giao cho ta lãnh đạo. Chế tác đến giai đoạn cuối, ta tính toán, thời điểm đưa ra thị trường cách sinh nhật người không xa, cho nên tính tặng người một cái lễ vật. Thế là liền lạm dụng một chút quyền hạn nho nhỏ, ở trên tinh phiến số 00000001 động tay động chân. Không nghĩ tới khối tinh phiến kia lại bị mấy tổ viên khác làm thất lạc, không biết lưu lạc tới nơi nào, mãi cho đến khi trò chơi chính thức bắt đầu Close beta cũng không tìm được. Vốn ta cũng đã buông tha, nhưng mà ngay vài ngày trước, máy tính kiểm tra thấy đã có người dùng tinh phiến 00000001 đăng nhập, ta liền phái người tra xét một chút.”

Phượng Minh chỉ dùng 1 giây suy nghĩ liền rõ ràng: “Bắt được khối tinh phiến kia chính là Khí Nhi?”

“Đúng. Thực sự rất trùng hợp không phải sao? Căn cứ vào tin tức hắn là khi mua bánh mì trúng giải thưởng, đạt được khối tinh phiến này. Mà trường của hắn lại ngay bên cạnh trường chúng ta, càng khéo chính là, vừa vào trò chơi liền quen người. Ta hỏi qua Tả Ly, bọn họ nói người hắn là vào ngày chúng đó chúng ta cãi nhau quen biết Khí Nhi, mà lần đó chỉ bất quá là lần thứ hai hắn đăng nhập.”

“...Không được nhắc lại sự kiện kia. Người khi nào thì đá cái nữ nhân kia.” Nghĩ đến nữ nhân kia Phượng Minh chỉ không ngừng cảm thấy chán ghét.

“Vì cái gì luôn muốn ta đá nàng? Lẽ nào người yêu ta rồi?” Hành Thiên cố tình kẻ sát Phượng Minh, làm bộ khiêu khích. Phượng Minh đương nhiên không phải ngọn đèn cạn dầu, chỉ thấy hai tay hắn thuận thế đáp trên cái cổ Hành Thiên, dùng giọng nói khiêu gợi ghé vào lỗ tai hắn khẽ nói: “Người mới biết sao?”

“Khụ khụ...” Còn chưa kịp nói câu tiếp theo, đã bị tiếng ho khan cắt ngang, giường mắt vừa nhìn là nhị ca hắt. “Àn, ta đã gõ cửa.” Thanh niên bây giờ thật là cỏi mở a. Hoàng nhị ca trong bụng nghĩ như vậy. “Hành Thiên a, mẹ ngươi vừa mới gọi đến, nói có người tìm ngươi, bảo ngươi nhanh chút trở về đem người mang đi.” Nói xong lập tức tránh người.

“OK. Ta trước đi về đã.” Nếu đã bị cắt ngang, hai người cũng sẽ không tiếp tục nháo thêm nữa “Đây là tư liệu của Khí Nhi, có xem hay không tùy ngươi, ta đi trước.Login gấp.”

Phượng Minh không để ý đến hắt, cầm lấy tư liệu bên cạnh, nhìn chăm chăm bìa ngoài. Sau khi xem được một nửa, đem đồ ném tới một bên. Nếu mà thân phận Khí Nhi có khả năng Hành Thiên đã sớm nói, nếu hắt cái gì cũng chưa từng nói, như vậy cũng không cần thiết phải xem. Dù sao cũng chỉ là trong trò chơi nhiều thêm một người hầu, hà tất quan nhiều như vậy làm gì. Minh Phong gọi một cú điện thoại xuống dưới lầu, bảo người hầu đem chút đồ ăn lên, rồi mới một lần nữa nằm ở trên giường đội mũ giáp đăng nhập trò chơi.

Login, là ở trong phòng của mình. Đi tới đại sảnh, phát hiện đã có người tới, hơn nữa bộ dáng hình như rất vui vẻ, vừa nhìn là Nhã Lạc Khắc, Ngu Ngốc Ái Nhĩ, Thiên Thần Ma Tây và Khí Nhi, xem ra bọn họ đã rất quen thuộc rồi.

“Tuyệt Thế Minh Phong, người đến rồi a.” Khí Nhi trông thấy hắt, lập tức mỉm cười chào hỏi.

Tuyệt Thế Minh Phong? Nghe sao lại khó chịu như vậy a. “Người và bọn họ đều gọi ta Minh Phong được rồi. Nếu đều đã ở đây thì liền xuất phát đi.” Câu trước nói với Khí Nhi, câu còn lại là nói với ba người khác.

“Đi nơi nào?” Nhã Lạc Khắc hỏi.

“Đi làm cái gì?” Ngu Ngốc Ái Nhĩ hỏi.

“Người thấy thế nào?” Minh Phong nhìn Ma Tây.

“Mang Khí Nhi thăng cấp.” Ma Tây trước trả lời Ngu Ngốc, sau đó suy nghĩ một chút: “Khí Nhi hiện tại đẳng cấp thấp như vậy, đi nơi nào cũng như nhau. Trước hết nghĩ xem hắt muốn luyện cái gì. Chờ chuyển chức xong rồi mới lại tìm chỗ là được rồi.”

“Àn, nói không sai.” Minh Phong hỏi Khí Nhi: “Người tính luyện cái gì?”

“Huyền thuật sư” Một loại chức nghiệp thiên về phụ trợ, hệ chiến thuật và trinh sát là chủ yếu, có thể khiến địch nhân xuất hiện ảo giác, bắt địch nhân hành động thậm chí là để cho bọn họ chém giết lẫn nhau. Khí Nhi cũng không phải phi thường thích cái chức nghiệp này, chỉ là cảm thấy chức nghiệp này tương đối phù hợp với thuộc tính của mình.

“Chức nghiệp này xác thực rất thích hợp với ngươi.” Ma Tây cười nói: “Chúng ta liền đi Anh hùng đại lục thôi. Bên kia có thể học được.”

Những người khác không chút nào dị nghị, có điều trước khi đi, Minh Phong đem 1000 kim tệ đưa cho Khí Nhi: “Cái này coi như tiền đặt cọc làm công của ngươi đi. Đỡ phải tính từng giờ, phiền phức.” Nói xong cũng đi ra ngoài. Khí Nhi nhận tiền, cũng không khách khí, bởi vì đây là thù lao hắt nên được, chỉ là thanh toán trước thời hạn mà thôi. Nhưng Khí Nhi thầm nghĩ sau khi logout phải nhớ kỹ, không thể thu ít nhưng cũng không được cầm nhiều.

Năm người bởi vì không có việc gì gấp, cho nên cũng không đi qua bí đạo, mà là ở trên đường chính chậm rãi lác lác. Bọn họ trước muốn đi trung tâm Tử vong đại lục – Tử vong chi thành, rồi mới từ nơi đó lại đến Áo cách lan thành của Anh hùng đại lục. Một thành thị khác trong ba thành lớn. Một đường đi tới, thuận tiện giết không ít quái, Khí Nhi cũng thuận lợi thăng lên 10 cấp, thế nhưng bởi vì đẳng cấp cùng những người khác còn kém nhiều lắm, trì dũ thuật hầu như không dùng gì, cho nên trì dũ thuật của hắt vẫn dừng lại ở cấp 5. Đến khi bọn họ đi tới Tử vong chi thành, Hình Thiên đã login. Sau khi trò chuyện mặt một hồi, bọn họ hẹn sau một tiếng đồng hồ nữa ở cổng Tử vong công hội gặp nhau, sau đó tản đi bổ sung được a, nhận nhiệm vụ....vv. Khí Nhi chưa từng tới đây đương nhiên là theo Minh Phong đi khắp nơi rồi.

Một tiếng sau, Minh Phong và Khí Nhi đi tới cổng Tử vong công hội, những người khác đã ở đó chờ bọn họ rồi.

“Các người sao lại chậm như vậy a.” Ngu Ngốc Ái Nhĩ oán giận.

“Ta đến trễ sao?” Một câu của Minh Phong liền chặn họng hắn.

“Chào người, Khí Nhi. Đi theo Minh Phong rất mệt đi?” Hình Thiên chào hỏi Khí Nhi.

“Àn....Khá tốt.” Khí Nhi vốn muốn nói đúng vậy,sau khi nhìn thấy ánh mắt khủng bố của Minh Phong, vội vàng chữa lại. Hắn hiện tại mới cảm thấy bản thân tựa hồ bị lừa. Vốn cho rằng Minh Phong là người tốt, nhưng hắn hiện tại khẳng định, cho dù hắn là người tốt cũng không phải là một cấp trên tốt. Vừa mới ở trong thành vòng vèo nửa ngày, Khí Nhi đã hoàn toàn hiểu rõ thủ đoạn của hắn. Đến cửa hàng chính thức mua đồ thì lưỡi uốn như lò xo ép NPC hạ giá, mua dụng phải người chơi, thì vừa đấm vừa xoa lợi dụng chức quyền ép đến người ta không có dũng khí mà tăng giá, quả thực chính là bá vương. Hỏi hắn sao lại làm như vậy, hắn chỉ trả lời hai chữ: Cao hứng. Thảm hơn nữa chính là hắn, bị Minh Phong đến kêu đi hét,khi bản thân lại cùng người ta cò kè mặc cả, một hồi rồi bảo đồ này không lấy nữa để hắn đi trả lại, một hồi nói còn sót đồ này chưa mua bảo hắn chạy đi mua. Trở về chậm một chút lại còn bị mắng ngốc, cũng không nghĩ lại xem hắn mới lần đầu tiên tới nơi này, lạc đường là bình thường đi. Hơn nữa, cửa hàng ở đây kiểu dáng đều giống nhau, phân biệt không được cũng là đáng tha thứ a. Có điều những lời này Khí Nhi chỉ dám ở trong lòng nói một chút, không có dũng khí mà oán giận, nếu không sẽ không biết làm sao mà chết.

“Được rồi, mọi người đã đến đông đủ rồi thì chúng ta đi thôi.” Ma Tây đúng lúc mở miệng, khiến cho Khí Nhi thở dài một hơi. Chăm chú đi theo người ở trước, chỉ sợ lại lạc đường. Liền thấy nhưng người khác bầy rề tám quẹo đi tới trước cửa cổng nơi rất nhiều khô lâu làm đồ trang sức, Nhã Lạc Khắc đi trước tiên hướng một khô lâu không có xương sọ ở bên cạnh cửa ném vào 10 kim tệ, cửa cổng liền mở, Nhã Lạc Khắc đi vào xong cửa liền lập tức đóng lại. Ngu Ngốc Ái Nhĩ phía sau, Ma Tây cũng làm theo như vậy tiến vào trong cánh cổng. Đến phiên Minh Phong, hắn ném kim tệ vào trong xong liền đem Khí Nhi đẩy vào trong, cho hắn ở bên trong chờ, sau đó chính mình mới đi vào. Trước khi vào cửa, làm bộ không nghe thấy Hình Thiên phía sau nói “Người đối với hắn rất tốt đi.”

Khi Nhi đi vào trong cửa, phát hiện tối vô cùng, may mà rất nhanh Minh Phong đã đi vào.

“Nhã Lạc Khắc bọn họ hẳn là đã ở trong Cốt Long bên kia chờ chúng ta rồi.”

“Cốt Long?” Khí Nhi còn chưa phản ứng lại, đã bị Minh Phong kéo đi tới phía trước, mới đi 2, 3 bước liền cảm thấy bước chân giẫm lên khoảng không, còn chưa kịp thét chói tai thì phát hiện mình đã văng văng ngồi ở trên một con rồng. Khí Nhi cuối cùng cũng rõ Cốt Long là cái gì rồi. Con rồng kia ngoại trừ bộ xương ra liền không có cái gì khác, hắn hiện tại đang an vị ở trong bụng rồng...

“Phương tiện giao thông của từng đảo đều như thế này sao?” Ngoại trừ lúc vừa mới bắt đầu có chút kinh ngạc và sợ sệt, Khí Nhi hiện tại đã bình tĩnh rồi.

“Không phải, phương tiện giao thông mỗi đảo đều không giống nhau.” Trả lời hắn chính là Hình Thiên: “Chờ người làm hết nhiệm vụ có thể đi. Mặc dù có hơi đắt một chút, nhưng tốc độ rất nhanh, hơn nữa người không cảm thấy loại phương tiện này rất thú vị sao? Cho nên người mới nhiều như vậy.”

“Đi rất vui.” Khí Nhi cười cười.

“Ngồi vững, lập tức sẽ bay.” Một câu của Minh Phong truyền đến, Khí Nhi tức khắc nắm chắc tay nắm phía trước, giây tiếp theo, con rồng liền ở trong một mảnh bóng tối bay lên, tốc độ nhanh đến Khí Nhi đều không có cách nào kiểm tra, chỉ cảm thấy từng cơn gió âm u lạnh lẽo thổi qua.

11. Chương 11

Khi Nhi liền ngồi yên không di động nữa, mặc dù vừa rồi có chút sợ hãi, có điều về sau cảm giác rất kích động,giống như chơi đu quay ở công viên vậy. Tuy rằng hắn chưa từng chơi qua, nhưng có một đoạn thời gian làm thêm ở công viên,liền nghĩ có lẽ chơi đu quay cũng liền giống như vậy đi.

“Muốn đi chơi sao, chờ người chuyển chức xong ta mang người đến chơi thế nào?” Bên tai đột nhiên vang lên một câu nói, quay đầu lại nhìn vậy mà lại là Hình Thiên. Khí Nhi không nghĩ tới lại là hắn, nhất thời

không biết nói cái gì cho tốt. Vô ý thức muốn tìm Minh Phong lại phát hiện hắn đã cùng những người khác đi đến chỗ đại sảnh rồi.

“Việc kia, không cần. Một lần là tốt rồi, rất đắt tiền.” Khí Nhi bị hắn nhìn ngại ngùng nói khẽ, cúi đầu liếc mắt nghĩ lý do từ chối.

“Không cần khách khí, ta mời người được rồi. Chúng ta không phải bạn bè sao?” Hình Thiên vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười đến rất...dối trá.

“Các người đang làm cái gì?” Không biết từ lúc nào, Minh Phong đã ở bên cạnh bọn họ “Phải học kỹ năng chính là người, người đi chậm như vậy làm cái gì.” Nói xong nhìn Hình Thiên một cái.

“Người muốn làm gì?”

“Quan tâm một chút bằng hữu mới của chúng ta mà thôi”

“Đừng cười đến giống như hồ ly như vậy, người vẫn là quan tâm đến nữ nhân kia đi thôi.”

“Người đang ăn dấm chua sao? nhưng mà ăn của ai đây?”

“Không phải chuyện của người”

Sau khi nói chuyện ngắn ngủi, Minh Phong liền kéo tay Khí Nhi bỏ qua Hình Thiên, bước ra ngoài. Minh Phong thoáng biểu hiện ra sự tức giận đi lên phía trước, tuy nhiên hắn không biết tức giận vì cái gì, mà Khí Nhi vẫn luôn nhìn chòng chọc vào tay của Minh Phong đang nắm lấy tay mình, trong lòng cảm động kỳ quái. Hai người không hề chú ý tới phía sau bọn họ, Hình Thiên vẫn nhìn chăm chú bọn họ, trên mặt hiện lên tính toán.

Đi lên vài đoạn cầu thang, bọn họ cuối cùng đi ra cửa lớn. So với Tử vong đại lục tử khí âm trầm, ở đây có nhiều ánh nắng hơn. Có điều nghe nói trong toàn trò chơi Anh hùng vô địch, nơi đẹp nhất chính là Tự nhiên đại lục, Khí Nhi thầm nghĩ lần sau nhất định phải đi nhìn xem.

Áo Cách Lan và Phái Lạp Đạt giống nhau, phi thường nóng nảy. Mọi người ở trong đám người qua lại như con thoi, đi tới một trước một tòa đại lâu (nhà lầu).

“Nơi này chính là học viện chiến thuật.” Thiên sứ Ma Tây chỉ vào tòa đại lâu đối mọi người nói, chỉ là những người khác đều biết, những lời này của hắn chẳng khác nào nói với một mình Khí Nhi.

Mọi người đi vào bên trong, chỉ thấy bên trong mọi người đều đang đứng chờ, rất nhiều người hoặc đang cầm trên tay hoặc dán trên người một con số, còn có người là ở trên cổ đang đeo một tấm thẻ số.

“Đây là làm cái gì a?” Khí Nhi không rõ nhìn Minh Phong.

“Trong Anh hùng vô địch tổng cộng chỉ có 9 loại kỹ năng 5 loại ma pháp, tuy nhiên tổ hợp phối hợp sau này sẽ sản sinh ra hiệu quả khác nhau, nhưng cơ sở đều nhất thiết phải nắm vững. Trong đó kỹ năng chiến thuật, chiến đấu, trinh sát và phú quý đều chỉ có thể học tập ở Anh hùng đại lục, mỗi kỹ năng đều chỉ có duy nhất một học viện, cho nên luôn kín chỗ, thông thường nếu muốn học phải sắp xếp trước đó thật lâu.” Trả lời hắn chính là Thiên sứ ma tây bên cạnh.

“Vậy phải đợi bao lâu a?” Khí Nhi nhìn nhiều người như vậy lú lẫm không thôi.

“Mỗi lần có thể có rất nhiều người cùng học tập. Với lại người qua bên kia thông báo một câu, lấy một cái số thứ tự. Sau đó có thể ly khai, đợi đến 1 tiếng trước khi đến lượt của người, hệ thống sẽ tự động thông báo người đến học viện chuẩn bị học tập. Ở đây nhiều người như vậy trên cơ bản đều là tiếp theo hoặc là tiếp sau nữa có thể đi vào. Nếu không như thế, thì đã sớm bị người chơi khiếu nại rồi. Cho nên người có thể đem miệng đóng lại, rồi qua bên kia lấy số.” Minh Phong không quen nhìn cái bộ dạng ngốc ngốc kia của Khí Nhi, liền đem hắn hướng chỗ báo danh đẩy đi.

“Nga.” Sờ sờ cái mũi, Khí Nhi ngoan ngoan tiêu sái đi qua. Chỉ chốc lát liền đã trở lại. “Lấy được số 4562.”

“Ở đây tổng cộng có 9999 số. Mỗi lần sau khi phát đến số thứ 9000 mới có thể một lần nữa bắt đầu phát lại thẻ số 0001. Hơn nữa còn phát đến số 2000 mới thôi, còn lại phải đợi đến khi toàn bộ nhóm người nhận được thẻ trước đó học xong hết mới tiếp tục phát thẻ. Nếu có người đến lượt mình nhưng không tiến vào

nội diện học tập, thì số thứ tự của hần tự động biến mất, người ở phía sau liền tiến lên một số. Cho nên Khí Nhi người phải chú ý nhắc nhở của hệ thống một chút, một khi đến lượt người, là đi ngay nga. Nếu như khi đó đúng lúc không online, chỉ có thể xếp hàng lại một lần nữa thôi.” Nhã Lạc Khắc nhắc nhở hần.

“Vậy làm sao đây? Ta không thể 24h online.” Khí Nhi vừa nghe khuôn mặt liền đau khổ.

“Không sợ. Nhìn thấy nữ hài tử đáng yêu bên kia không? Người cùng nàng nói chuyện, nàng sẽ nói cho người một khoảng thời gian ước chừng, vậy về sau người trước thời gian đó lên sớm một chút là được rồi, sẽ không sai vượt quá giờ.” Ngu Ngốc Ái Nhĩ nhảy tới nói xen vào, một tay còn rất thân thiết khoát lên vai Khí Nhi. Không đến vài giây đã bị Minh Phong quăng tới trên người Ma Tây.

“Quản tốt người của người.” Minh Phong đối Ma Tây thản nhiên nói một câu. Sau đó bảo Khí Nhi đi hồi thời gian.

“Vẫn còn 14 tiếng.” Khí Nhi chạy về: “Nhưng mà cái này là thời gian trong hiện thực hay là thời gian trong trò chơi a?”

“Đương nhiên là hiện thực rồi. Nhớ kĩ đừng muộn giờ.” Minh Phong trả lời hần sau đó liền kéo tay hần đi ra ngoài. Những người khác đi theo phía sau.

“Muốn đi đâu a?” Khí Nhi nhin không được tò mò hỏi.

Minh Phong chỉ quay đầu lại cho hần một nụ cười cực kỳ quyến rũ, nói bốn chữ: huấn, luyện, ma, quỷ!

Sáu tiếng sau

Trong rừng rậm Cách Lâm có 6 người, 5 người đẹp trai suất khí đang đứng, một người lại giống như tắt thở nằm ở trên bãi cỏ trong rừng. Không cần phải nói, bốn người đang đứng là Minh Phong bọn họ, mà người còn lại đang nằm kia là Khí Nhi số khổ. Hần hiện tại ngay cả ngón tay cũng đã không động đậy nổi một cái, cả người bám đầy bụi đất, không có lấy một chỗ sạch sẽ, thậm hại hơn chính là trên mặt, trên tay phàm là chỗ nào hở ra đều nhìn thấy vết xanh đen rõ ràng, chỗ không nhìn thấy cũng như nhau xanh một chỗ tím một chỗ, nhìn thế nào cũng đều nghĩ tới bộ dạng vừa mới bị người đánh.

“Ô, ta không được rồi. Các người đây là ngược đãi.” “Thi thể” trên mặt đất dùng thanh âm cực nhỏ vì bản thân bị ngược đãi mà bất bình. Một là bởi vì hần đã quá mệt mỏi, không có sức lực lớn tiếng trách móc, lý do còn lại kia là hần không dám. Từ sau khi Minh Phong nói ra bốn chữ huấn luyện ma quỷ, hần liền có dự cảm bất hảo, sự thật chứng minh giác quan thứ sáu của hần là phi thường chính xác.

Sau khi từ học viện chiến thuật đi ra, Minh Phong liền gọi ra bốn con địa ngục khuyến, hần và Minh Phong một con, Ái Nhĩ Ngu Ngốc và Ma Tây ngồi một con, Hình Thiên và Nhã Lạc Khắc mỗi người một con. Sau khi chạy như điên một hồi, bọn họ đã đi tới rừng rậm Cách Lâm. Khí Nhi còn đang nghĩ Minh Phong đường như rất thích nơi này, đã bị kéo xuống ngựa, nga, không phải, là kéo xuống khuyến (aka ~ chó). Sau đó thì đi tới khu vực giữa rừng cây, tiếp theo ác mộng liền bắt đầu.

12. Chương 12

Trước khi muốn học tập các loại kỹ năng, trước hết phải thông qua các loại kiểm tra khác nhau. Trong kỹ năng chiến thuật có một cửa ải như vậy là khảo nghiệm tính nhanh nhẹn của cá nhân. Để cho mọi người ở trong một tình cảnh liên tiếp tránh né đủ loại quái vật, ám khí ...vv, vượt qua kiểm tra đạt được đạo cụ rồi mới tới nơi chỉ định đặc biệt, giao cho người được chỉ định đặc biệt. Khí Nhi là hoa yêu nhanh nhẹn vô cùng thấp, mặc dù khi kiểm tra sẽ không rút máu, nhưng nếu bị chém quá nhiều lần sẽ bị loại, cho nên Minh Phong mới đem hần dẫn tới rừng rậm Cách Lâm, tìm một chỗ đất trống, sau đó bắt không ít sài lang hổ báo, rèn luyện phản xạ thần kinh của Khí Nhi. Chiều theo Minh Phong nói chính là, dù cho người chạy không nhanh, nếu như người có thể đoán trước được đường đi của bên tấn công, cho dù có chạy chậm một chút hần là cũng có thể trốn thoát đi. Căn cứ vào phương châm này, năm cao thủ tăng thêm rất nhiều khách mời: bạch hổ, lang sói, tinh linh bị ép buộc đến đây, còn có một số chó địa ngục, ác ma ...vv bị Minh Phong triệu hoán ra, đem Khí Nhi coi như chuột qua đường truy đuổi, nếu tổn hại máu quá nhiều, Ma Tây liền trở thành khách mời mục sư phóng cho hần thuật trị liệu, tóm lại không đạt được hiệu quả huấn luyện không được nghỉ ngơi, kết quả cuối cùng đương nhiên có thể nghĩ ra.

Khí Nhi giống như bùn nhão nằm trên mặt đất, trong mơ mơ màng màng cảm thấy bị người ôm lên, tiếp đó liền chìm vào giấc ngủ.

“Cần hỗ trợ không.” Hình Thiên đứng một bên cầm hồi trình quyển trên tay, thuận miệng nói.

“Không cần, giúp ta giữ một gian phòng là được rồi.”

“Một gian đã đủ rồi sao?” Nói xong, Hình Thiên liền đọc thầm chú ngữ trên quyển trục, bay trở lại thành.

Bởi vì trên tay ôm Khí Nhi đang ngủ say, Minh Phong không thể trực tiếp bay trở về thành, không thể làm gì khác đành phải giống như lúc tới đây gọi ra chó địa ngục, để cho người trong ngực ngủ được an ổn chút, còn đặc biệt thả chậm tốc độ. Dùng khoảng thời gian gấp hai lần lúc đi, mới trở lại thành, bởi vì không thể dừng lại chó địa ngục nữa, Minh Phong ôm chặt Khí Nhi trở thành tiêu điểm, bất quá hần từ trước đến nay vẫn luôn không quan tâm đến những điều này. Một mạch đi tới chỗ lánh nạn (giống như nhà nghỉ, khách sạn), lúc vừa mới vào thành đã nhìn qua cho Hình Thiên, cho nên hiện tại hần đang ở cổng chờ bọn họ.

“Đi theo ta.” Hình Thiên chạy lên lầu, đưa Minh Phong đi tới gian phòng hần đặt giúp, thuận tiện mở cửa. Cửa vừa mở ra, Minh Phong liền đem Khí Nhi thả lên trên giường. Bể lâu như vậy, tay thực sự là có chút đau. Hoạt động vài cái, rồi cùng Hình Thiên đi ra ngoài.

”Này, cho người.” Hình Thiên giao hai cái chìa khóa vào tay Minh Phong. “Chìa khóa phòng của người và Khí Nhi. Đừng ngủ quên, còn có khoảng 5 tiếng nữa là bắt đầu cuộc thi sát hạch rồi. Ma Tây bọn họ logout trước, chờ tới cuộc thi sẽ login, người có cần đăng xuất nghỉ ngơi một chút hay không?”

“Không cần, ta ở bên cạnh ngủ liền tốt rồi.” Tiếp nhận chìa khóa, Minh Phong đi vào một gian phòng sát vách.

Mấy tiếng sau, Khí Nhi mệt gần chết tỉnh lại đầu tiên, hần vừa tỉnh lại đầu óc vẫn còn chưa thanh tỉnh lắm, phát hiện bản thân ở trong một gian phòng, cảm thấy vô cùng kì quái. Mật cho Minh Phong vài lần cũng không có trả lời (aka ~ nhắn tin mật trong game đó bà con) , hần liền đi ra khỏi phòng, đúng lúc gặp được Ma Tây mới login.

“Khí Nhi, tỉnh a?” Ma Tây cười ôn hòa.

“Ấn. Những người khác đâu?” Khí Nhi nhìn xung quanh một chút, ngoại trừ Ma Tây ở ngoài những người khác đều không thấy, ngay cả Ái Nhĩ ngu ngốc vẫn luôn luôn dính Ma Tây rất chặt cũng không ở đây.

“Nhã Lạc Khắc và Ngu ngốc trong nhà có chuyện, hôm nay có khả năng không login được. Hình Thiên có nhiệm vụ chưa hoàn thành, nhân lúc các người nghỉ ngơi thì đã đi một mình rồi. Ta cũng vậy vừa mới đăng nhập, sợ người ngủ quên bỏ lỡ thời gian thi, cho nên muốn tới gọi người. Không nghĩ tới người đã tỉnh dậy trước. Nga, nếu như người muốn hỏi Minh Phong, thì hần ở trong phòng ngay sát vách phòng người.” Ma Tây chìa chìa phòng bên cạnh. “Người có thể đi vào gọi hần rồi giường không? Ta ở dưới lầu chờ các người.”

“Nga, được.” Khí Nhi đáp ứng một cái, sau đó liền thấy Ma Tây nhanh chóng đi xuống lầu. Không rõ vì cái gì Ma Tây lại chạy nhanh như thế, Khí Nhi gãi gãi đầu liền gác lại không suy nghĩ nữa. Xoay người đến trước cửa một gian phòng khác. Gõ cửa không thấy phản ứng, lại gõ gõ vẫn là không ai để ý. Sợ Minh Phong ở bên trong xảy ra chuyện gì, Khí Nhi lo lắng không yên lại mãnh liệt gõ cửa, cuối cùng lại đập một cước. Cánh cửa thoát nhìn hơi mỏng vẫn không hề nhúc nhích tí nào, đến khi trong phòng vang ra âm thanh nào đó, như là tiếng bước chân rất nặng nề, càng đi càng tiến gần, cửa bị người từ bên trong mở ra, Khí Nhi vừa nhìn Minh Phong đi ra, còn chưa kịp nói cái gì, liền trông thấy một cái gối bay tới trước mặt.

“Không được âm ỉ!” Sau khi nói một câu đơn giản mà rõ ràng, lại là một tiếng đóng cửa nặng nề vang lên, Khí Nhi vẫn đứng ở ngoài cửa nửa ngày chưa hồi phục tinh thần.

“Chìa khóa dự phòng.” Ma Tây vừa mới xuống lầu đã quay lại, thì ra hần đi xuống lầu tìm ông chủ lấy chìa khóa dự phòng. “Minh Phong rất hay cáu kỉnh khó chịu mỗi sáng thức dậy, cứ đứng ngoài gõ cửa thôi thì chẳng ăn thua gì đâu.” Dem chìa khóa nhét vào trong tay Khí Nhi vẫn còn đang đứng ngơ ngác, Ma Tây lại phóng nhanh xuống lầu. Hần cũng không muốn làm bia đỡ đạn đâu.

Nhìn Ma Tây chạy đến không thấy bóng dáng một chút, lại nhìn cửa phòng đóng kín một chút, Khí Nhi thở dài, đi vào phòng của Minh Phong. Trên giường không có ai, lại nhìn qua, Minh Phong đang đứng ở bên

cạnh bộ cửa sổ.

“Có thể đi rồi.” Nhìn ra tâm tình hẩn hiện tại không ra cái dạng gì, Khí Nhi quyết định im lặng là vàng, đi theo Minh Phong xuống lầu. Dưới lầu, Hình Thiên và Ma Tây đã đang đợi bọn họ rồi.

“Ngủ ngon không?” Hình Thiên hướng Khí Nhi chào hỏi.

“Cũng được.” Khí Nhi cười cười.

“Không được cười giống như đứa ngốc. Có thể đi rồi.” Minh Phong lão đại vô cùng khó chịu, kéo Khí Nhi đi.

Đi tới học viện chiến thuật, tiếp theo một nhóm nữa là đến phiên Khí Nhi. Nhiều người kiên trì ở phòng chờ nghỉ ngơi, cho đến tận khi hệ thống thông báo số 4500 đến số 4750 đi vào. Mọi người dùng ánh mắt tiền đưa chiến hữu, tiền Khí Nhi đi.

“Ta học được chiến thuật sơ cấp rồi.” Kiểm tra sát hạch kết thúc một cái, Khí Nhi liền hài lòng chạy ra. Tuy rằng kiểm tra gì đó cũng khảo nghiệm bản thân của bọn Minh Phong không khác nhau lắm, nhưng độ khó lại giảm đi không ít, cho nên Khí Nhi miễn tiếp (độ nhanh nhẹn) thấp như vậy, cũng dễ dàng mà qua cửa trót lọt, học xong chiến thuật sơ cấp. Chiến thuật xong rồi, bây giờ phải đi học kỹ năng phòng thủ. Bởi vì kỹ năng phòng thủ chỉ có thể học được ở Trật tự đại lục, lại phải vượt qua một đại lục khác, để không phiền phức mọi người, Khí Nhi đề nghị bản thân có thể đi một mình. Vừa nói ra đã bị Minh Phong bác bỏ.

“Người là người hầu của ta, sao lại có thể một người hành động như vậy.” Minh Phong lập tức gạt bỏ, sau đó hướng Hình Thiên và Ma Tây nói: “Ta cùng hắn đi là được rồi. Địa Minh (thành của Minh Phong đó) còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, liền làm phiền hai người a.” Nói xong liền kéo Khí Nhi chuồn mất. Chỉ lưu lại hai người Ma Tây và Hình Thiên đứng đó khuôn mặt đau khổ. Oán giận lãnh chúa vô trách nhiệm kia một chút, hai người không thể làm gì khác hơn là trở lại Địa Minh, trước đem công việc của lãnh địa giải quyết hết, chẳng bao lâu nữa chính là thành chiến rồi. Mặc dù hiện tại còn chưa có thành thị hoặc dòng đoàn khác chính thức yêu cầu công chiếm lãnh địa của bọn họ, nhưng hàng ngày thư mời khiêu chiến trao tận tay vẫn là không ít, cho nên đề phòng vẫn phải làm tốt. Nhã Lạc Khắc và Ngu Ngốc Ái Nhĩ lại đi vắng, xem ra hai người sẽ rất bận rộn rồi đây.

13. Chương 13

“Chúng ta hiện tại đi nơi nào?” Sau khi cùng bọn Hình Thiên tách ra, Minh Phong liền kéo Khí Nhi gấp rút lên đường.

“Đi đánh vụ nông công.” Minh Phong đáp.

“A? Vì sao phải đánh Vụ Nông Công a?” (L: “Vụ Nông Công” tổ để nguyên hán việt nhé, mn cũng ko cần phải quan tâm nó chính xác là cái gì đâu, chỉ cần biết đó là một loại quái là được rồi:’))

“Anh hùng đại lục có một chuỗi nhiệm vụ liên hoàn cho tân thủ, trong đó có một nhiệm vụ chính là lấy được khiên tròn của người lùn. Tuy rằng khiên tròn của người lùn trong rất nhiều thương điểm đều có bán, có điều cái kia là đặc chế, chỉ có hoàn thành nhiệm vụ “Người lùn tham lam” này, mới nhận được. Mà nhiệm vụ kia là tiếp nhận ở Trật tự đại lục, chúng ta lần này đi tới đó thuận tiện giúp người làm xong.” Minh Phong khó có khi kiên nhẫn giải thích.

“Lẽ nào muốn hoàn thành nhiệm vụ “Người lùn tham lam” kia, nhất định phải đi đánh Vụ nông công sao? Có phải vụ nông công rơi ra đồ gì hay không a?” Khí Nhi suy nghĩ một chút nói.

“Muốn hoàn thành nhiệm vụ kia, phải thu thập 20 hạt vàng. Trong trò chơi chỉ có Vụ nông công và Kim nhân sẽ rơi ra, Kim Nhân ở khu vực nguy hiểm của Trật tự đại lục, hơn nữa phòng ngự cao vô cùng, hai người chúng ta không thích hợp đi đánh. Cứ đi đánh Vụ nông công, tuy rằng xác suất rơi ra thấp, nhưng tương đối an toàn, đánh cũng nhanh.” Nói một lát, hai người đi đến nơi tập trung nhiều Vụ nông công nhất.

Bởi vì là quái cấp thấp, cho nên cách thành thị cũng không xa, Minh Phong để Khí Nhi ở một bên nhìn, bản thân thì triệu hồi ra mấy đầu chó địa ngục ở một bên chờ sẵn. Cả về công kích hay phòng ngự Vụ nông công gần như đều không phải là đối thủ của chó địa ngục, mặc dù là công kích bày đàn, nhưng cũng chỉ có

thể ngoan ngoãn bị chém, chỉ chốc lát đã bị chém ngã một mảng lớn, có điều bởi vì xác suất rơi Hạt vàng quá thấp, cho nên 20 hạt vàng phải mất nửa ngày mới thu thập đủ. Khí nhĩ từ trong tay Minh Phong nhận lấy hạt vàng, vừa nhìn thời gian đã gần tới giờ, thế là Minh Phong bèn mang hấn vào thành, hấn liền đăng xuất, đương nhiên không quên hẹn tốt thời gian và địa điểm gặp mặt lần sau.

“Lạp lap lap, lap lap lap....” Sau khi Kỳ Kỳ chơi trò chơi vô cùng vui vẻ logout, chuyện thứ nhất làm chính là đi thẳng đến phòng tắm, vừa tắm vừa hát mấy bài hát không thành điệu. Tắm xong liền ngủ, thậm chí thoát ở trong trò chơi ngày người cũng đã một ngày rồi, online không cảm thấy gì, logout liền cảm thấy cả người khó chịu, hơn mười mấy tiếng đồng hồ chưa từng di chuyển, thân thể cứng ngắc hết sức. Mà đồng thời trong lúc này, Minh Phong cũng đang ở trong phòng tắm xa xỉ của mình tắm rửa, sau khi tắm xong còn muốn tiếp tục login, trước khi logout Hình Thiên vừa mới nói cho hấn, có người chuyển thư mời khiêu chiến đến Địa Minh, tựa hồ là một dong đoàn mới thành lập, có điều nếu đã có dừng khí chuyển thư đến thì không thể coi thường, cho nên hấn đợi lát nữa còn phải login cùng bọn Hình Thiên tụ tập, ngầm điều tra một chút.

Minh Phong sau khi login trực tiếp đi đến Địa Minh, bởi vì là lãnh đạo cấp cao của lãnh địa, cho nên bọn họ trên tay đều có một cái gì đó giống như lệnh bài, nó có thể giúp cho người chơi dù ở nơi nào đi nữa đều có thể bay thẳng về lãnh địa của mình. Nhưng cũng không loại trừ khả năng người đó không thể bay. Minh Phong chính là dùng cái lệnh bài này bay về, trong phòng nghị sự ngoại trừ Hình Thiên và Ma Tây ra, Nhã Lạc Khắc và Ngu Ngốc Ái Nhĩ cũng đã lên, xem ra sự tình không đơn giản như vậy.

“Đã tra được tư liệu của dong đoàn kia chưa?” Ngồi trên vị trí đặc biệt chuẩn bị cho thủ lĩnh, Minh Phong hỏi mọi người.

“Chưa, có điều ta nghĩ tên này người hấn là rất quen thuộc.” Ma Tây đem chiến thư giao cho Minh Phong. Dong đoàn mời chiến lần này tên là Diệt, thủ lĩnh của bọn họ tên là Sát, đều là một chữ, đơn giản rõ ràng. Minh Phong nhìn chăm chăm chữ “Sát” kia nửa ngày, sau đó mới ngẩng đầu lên hướng Nhạc Lạc Khắc và Ngu Ngốc Ái Nhĩ hỏi: “Đây là nguyên nhân các người cũng vội vã login?”

Đối với người tên là Sát này, năm người ở đây đều hết sức quen thuộc, bởi vì khi trò chơi vừa mới bắt đầu Open Beta bọn họ đã quen biết. Đặc biệt là Minh Phong. Bởi vì trong năm người bọn họ chỉ có một mình Minh Phong lựa chọn Tử vong đại lục, cho nên trước khi tới cấp 10 thì không thể gặp mặt, Minh Phong – một người duy nhất ở Tử vong đại lục luyện cấp chính là ở nơi này quen Sát, một người vô cùng ít nói. Tính cách hấn có chút giống Hình Thiên, có điều dường như càng âm trầm hơn một chút, nhưng đây cũng không hề cản trở Minh Phong cũng hấn trở thành bằng hữu, lúc đó bọn họ còn ước muốn cùng nhau thành lập dong đoàn, xây dựng thành thị thuộc về chính mình. Song, một ước định này ngay ngày thứ hai đã bị phá hủy. 10 cấp vô cùng dễ luyện, cho nên ngày thứ hai Minh Phong liền mang theo Sát cùng đi Anh hùng đại lục cùng Hình Thiên bọn họ tụ họp, không nghĩ tới khi Sát nhìn thấy bốn người bọn họ sắc mặt thoáng cái thay đổi, thậm chí cái gì cũng chưa nói liền đem Minh Phong từ trong khung bạn tốt loại bỏ, từ đó về sau liền không còn gặp mặt qua nữa.

“Ta đã tra xét một chút, nhưng thông tin thu được không nhiều lắm.” Ngu Ngốc Ái Nhĩ phụ trách việc điều tra đem những gì mình tra được nói cho mọi người: “Diệt hiện giờ là dong đoàn trung cấp, có 26 người, thủ lĩnh là Sát. Hấn hiện tại là Dị giáo đồ cấp 78, vũ khí là Tử mộc pháp trượng, siêu cấp bảo vật hệ Tử vong, không rõ có hiệu quả gì lắm. Trong thủ hạ có mấy người phải đặc biệt chú ý...”

Ngu Ngốc Ái Nhĩ nói tổng thể tình hình của đối phương sau đó nói ra quan điểm của mình: “Với thực lực hiện tại của bọn họ, căn bản không phải là đối thủ của chúng ta, ta không rõ bọn họ vì cái gì lại muốn đến đây tấn công.”

“Mặc dù trong trò chơi có thể thay đổi hình dạng, nhưng mức độ thay đổi cũng không lớn.” Ma Tây đột nhiên chen vào nói một câu: “Sát hình như đối với người nào đó trong chúng ta có địch ý rất sâu, thế nhưng ta cũng không nhớ rõ mình ngoài ở trong trò chơi ra đã gặp qua hấn. Các người thì sao?”

“Ta chưa từng.”

“Ta cũng không có.”

Nhã Lạc Khắc và Ngu Ngốc Ái Nhĩ đồng thời phủ định, sau đó mọi người đem ánh mắt đặt ở trên người Hình Thiên ở bên cạnh từ đầu tới giờ không nói được lời nào.

“Hình Thiên, Hình Thiên?” Minh Phong liên tiếp kêu hai tiếng, nhưng hắn tựa hồ trầm ngâm trong thế giới của mình, đều không nghe thấy, mãi cho đến khi Ngu Ngốc Ái Nhĩ ngồi gần hắn nhất đụng vào hắn một cái mới hồi hồn.

“Hình Thiên lẽ nào người biết Sát?” Minh Phong tò mò hỏi. Hắn từ nhỏ cùng Hình Thiên trúc mã đối trúc mã, có họa đều cùng vượt qua, nếu như Sát đối với hắn thực sự có cừu hận sâu sắc, bản thân không có khả năng không biết. Hơn nữa, nếu như thực sự có cái thâm cừu đại hận gì, ai lại chỉ ở trong trò chơi tìm phiền toái a. Huống chi còn kéo dài nửa năm mới đến báo thù.

Đối với câu hỏi của Minh Phong, Hình Thiên không có trả lời, sau một lúc lâu, hắn giống như đã ra một quyết định, đứng lên: “Ngu Ngốc đem vị trí hiện tại của Sát nói cho ta biết.”

“Hình Thiên?!” Bốn người khác tràn đầy nghi hoặc, đồng thời kêu tên hắn.

“Ta bây giờ cũng không khẳng định, tóm lại trước cùng hắn gặp mặt một lần rồi nói. Địa Minh tạm thời giao cho các người, làm tốt chuẩn bị chiến đấu, không thành vấn đề đi?” Câu cuối cùng là nói với Minh Phong.

“Không thành vấn đề.” Hai mươi năm ăn ý cũng không phải là giả, Minh Phong không nói hai lời làm đảm bảo. Hắn tin tưởng sau khi Hình Thiên trở về sẽ đem sự tình từ đầu tới cuối nói cho hắn. Mấy người khác cũng nghĩ như thế.

“Nếu như tình báo nói không sai, hắn hiện tại nghỉ ngơi ở gần Ác ma trấn, cách nơi này của chúng ta khoảng 1 ngày đi đường.” Ngu Ngốc Ái Nhĩ đem địa điểm mình biết nói cho hắn.

Sau khi nghe được thông tin, Hình Thiên dưới ánh mắt tín nhiệm của 4 người còn lại rời khỏi Địa Minh.

“Xem ra có chuyện hay để xem rồi.” Khóe miệng Minh Phong lộ ra một nụ cười gian nói.

“Khụ khụ” Ma Tây làm bộ ho khan hai cái: “Nhìn Hình Thiên như vậy, tựa hồ thành chiến là không cần đánh rồi.”

“Ai, đã lâu không đánh, mệt ta còn rất mong chờ nữa chứ.” Ngu Ngốc bĩu môi.

“Vậy không phải vừa vặn sao, có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút, gần đây trên thế giới cũng không có cái gì chơi đùa, đẳng cấp đều tụt hết cả.”

Rò ràng cái gì cũng chưa xác định, nhưng mọi người hình như đều phi thường khẳng định không có thành chiến, nếu như bị những người khác thấy được nhất định sẽ cho rằng bọn họ là quái nhân, có điều đáng tiếc, tuy rằng Địa Minh là lãnh địa số một số hai Tử vong đại lục, lãnh đạo cấp cao lại chỉ có năm người bọn họ, cho nên không có người để nhìn thấy.

14. Chương 14

“Minh Phong

” bởi vì đã bỏ làm thêm, cho nên thời gian Khí Nhi nhàn hạ rảnh rỗi không ít, không có chuyện gì liền login trước thời hạn. Ở chỗ hẹn đợi một hồi, liền trông thấy Minh Phong đi tới, vội vàng kêu to tên của hắn.

“Trông thấy rồi.” Minh Phong đi tới bên cạnh hắn cho một cái cốc đầu “Kêu lớn tiếng như vậy làm gì chứ, không sợ người khác trông thấy sao?” Tên nhóc này thực sự là không làm cho người ta yên tâm, đẳng cấp thấp như vậy, mặc trên người mặc dù là ẩn tàng thuộc tính, thế nhưng từ bên ngoài vẫn nhìn ra được là nguyên bộ trang bị tốt, hắn cũng không sợ bị người chú ý đến sao. Tuy rằng trong thành thị cấm PK, nhưng nói không chừng có người sẽ đem hắn lừa ra ngoài.

“Nga.” Khí Nhi cũng không để ý, hứng thú dạt dào hỏi: “Chúng ta có phải là đi Anh hùng đại lục hay không? Đi thế nào?” Cốt long – (bộ xương rồng) phương tiện đi từ Tử vong đại lục đến Anh hùng đại lục giống như là đi tàu lượn, cho nên Khí Nhi đặc biệt chờ mong xem phương tiện giao thông của Trật tự đại lục là cái gì.

“Đi thôi.” Minh Phong vừa đi vừa đối với Khí Nhi nói: “Địa Minh có một số việc, ta đem người mang tới Trật tự đại lục, tự người một mình ở bên kia kiểm tra học tập Trật tự ma pháp không thành vấn đề chứ?”

“Ân, đương nhiên là không, ta cũng không phải tiểu hài tử.” Khí Nhi vỗ ngực đảm bảo, lúc này hệ thống truyền đến nhắc nhở: “Người chơi Tuyệt Thế Minh Phong mời người gia nhập “Tuyệt thế” dong đoàn, đồng ý hay không”

“Di” Khí Nhi ngẩng đầu nhìn Minh Phong, tưởng rằng hắn phát sai tin rồi.

“Đồng ý nhanh lên một chút a.” Minh Phong giục hấn.

“Nga.” Khí Nhi nhanh chóng lựa chọn đồng ý, sau đó chợt nghe thấy hệ thống nói: “Người chơi Khí Nhi đã gia nhập “Tuyệt thế” dong đoàn, nhận được một lệnh bài tuyệt thế.” Lại nhìn vào bọc đồ, quả nhiên nhiều thêm một cái thẻ bài đen như mực.

“Người kiểm tra xong thì dùng cái lệnh bài này trực tiếp bay về Địa Minh tìm chúng ta.” Nói xong, bọn họ chạy tới truyền tống địa. Minh Phong như trước quảng hai lần 10 kim tệ, hai người lần lượt đi vào trong. Bên trong là một đại sảnh rất rộng lớn, có sáu cánh cửa, trên mặt phân biệt viết: Trật tự, hỗn loạn, tử vong, sinh mệnh, tự nhiên, lực lượng, Minh Phong mang Khí Nhi tiến vào cửa viết Trật tự, đi vài phút đồng hồ, liền trông thấy không ít người đang xếp hàng chờ lên “xe”. Khác với phương tiện giao thông Cốt long của Tử vong đại lục, Trật tự đại lục và Anh hùng đại lục đi lại chính là một loại động vật rất kỳ quái. Lớn lên có phần giống con nhện, nhưng chỉ có 4 chân, còn có một cái đuôi rất giống chân, bộ mặt dữ tợn, Minh Phong nói nó gọi là Khôi lỗi long (Con rối rồng). Thật không biết người đặt cái tên gọi này nghĩ thế nào, kia nhìn thế nào cũng tuyệt không giống rồng nha. Rất nhanh đã đến lượt Khí Nhi bọn họ. Lần này không phải ngồi trong bụng rồng, mà ngồi ở trên lưng rồng. Trên lưng Khôi lỗi long để vài cái ghế dựa, đại khái có thể đủ cho 20 người ngồi, sau khi đủ nhân số cái con rồng kia bắt đầu bò đi, không sai là bò đi, bắt đầu tốc độ không nhanh, về sau mới dần dần tăng tốc. Hơn nữa dọc trên đường đi qua Trật tự đại lục, không giống như tử vong đại lục là một mảnh đen kịt, xung quanh có rất nhiều phong cảnh, tuy nhiên cũng không thể gọi là đẹp mắt, có điều nghe nói là những thứ đặc sắc giống như lều vàng của kỳ nguyện thần đàn (bàn thờ cầu nguyện), trong phạm vi cưỡi ngựa xem hoa, thì Trật tự đại lục cũng coi như được rồi.

Theo lệ cũ trước đi đến Trật tự công hội, nghe đầu kiểm tra lần này chính là nghe giảng, cho nên cũng không cần làm chuẩn bị gì trước, sau khi lấy thẻ hai người liền đi ra khỏi Trật tự công hội, trực tiếp đến khu mỏ của người lùn. Có chớ địa ngục làm phương tiện đi lại, tốc độ nhanh không ít, mặc dù dọc đường đi không ít quái, nhưng phần lớn đều không phải quái chủ động công kích, không đi trêu chọc chúng là được rồi. Trong trò chơi, Trật tự, Sinh mệnh và Tự nhiên đại lục là tương đối hòa bình, đẳng cấp quái so với nơi khác có thấp hơn một chút, vùng lân cận đường lớn và thành trấn quái chủ động công kích cũng không nhiều. Chỉ chốc lát đã đi tới chỗ có vài ngọn núi nổi lên phía trước, ở đó có rất nhiều sơn động (hang động trong núi đá bà con), phần lớn sơn động phía trước đều có công trình giống như giếng mỏ, đây chính là nơi tập trung nhiều người lùn nhất, khu mỏ của người lùn. Tiếp theo phân biệt sự khác nhau của tên gọi trên đầu xem đầu là quái, đầu là NPC, Khí Nhi nghe Minh Phong căn dặn, lời của những NPC giống nhau này, đại đa số đều là lời vô dụng, cái gì mà: hôm nay không đào lên được cái gì tốt. Không biết về nhà lão bà nấu cái gì...vv Khoảng chừng bảy, tám phút sau, có một người lùn tóc hồng, râu hồng, trên đầu đội mũ bảo hộ thần thần bí bí mà nói với Khí Nhi: “Lén nói cho người, nhà của ta có một vị mỹ nhân đến nga.”

“Nga, mỹ nhân gì?” Khí Nhi giả bộ tò mò nói, vừa vặn Minh Phong đã ra hiệu cho hắn, người này rất có khả năng chính là NPC bọn hắn muốn tìm.

“Da của nàng trong trắng lộ hồng (L: các cụ hay gọi là trắng hồng tự nhiên đá bà con), thoát nhìn tựa như tuyết trắng tinh và máu đỏ thắm vậy, diễm lệ như vậy, non nớt như vậy, mái tóc dài vừa đen như gỗ mun cửa sổ lại vừa phát sáng! Ta gọi nàng là công chúa Bạch Tuyết.” (L:= =|||)

||| Khí Nhi đầu đầy hắc tuyến, lén lút nói với Minh Phong: “Ta thấy đẹp thế nào lại có tuyết và máu.” Minh Phong nhún vai, ý bảo hắn đừng quan tâm nhiều như vậy mau một chút hoàn thành nhiệm vụ. Khí Nhi đành phải tiếp tục đáp lời.

“Nếu nàng xinh đẹp như vậy, vì sao người không quay về cùng nàng chứ?”

“Ai, đẹp thì đẹp, tiếc là tính khí không tốt như vậy. Nàng nói nếu như hôm nay ta không đem hạt vàng cho nàng, thì không được trở về.” Nói xong, người lùn tóc hồng lại thở dài.

“Cần ta hỗ trợ không?” Nhanh chóng nói yêu cầu, Khí Nhi trong tâm hô hoán.

“Thực sự có thể chứ? Bằng hữu thân ái của ta, người nguyên ý mang đến cho ta 20 hạt vàng phát sáng lấp lánh sao?” Người lùn kích động muốn cầm tay Khí Nhi, có điều tại hắn quá lùn, 1 mét còn chưa đến, cho nên chỉ có thể buông tha. Hệ thống truyền đến nhắc nhở hỏi Khí Nhi có muốn tiếp nhận nhiệm vụ “Người lùn tham lam” này hay không, Khí Nhi đương nhiên chọn có. Sau khi nhận nhiệm vụ, lại vội vàng đi tìm người lùn nói chuyện, đem hạt vàng trước đó đã chuẩn bị tốt đưa cho hắn. Để biểu thị lòng cảm kích, người lùn tặng hắn một cái khiên tròn. Sau khi nhận lấy, Khí Nhi kiểm tra thuộc tính của cái khiên tròn một chút. Tên: Viên thuẫn bị phá hủy. Thể loại: Đồ trang sức, không thể trang bị. Rõ là một tên keo kiệt, sau khi lắm bầm một câu, lại lên chó địa ngục của Minh Phong về Trật tự công hội.

“Ta về Địa Minh trước, người kiểm tra xong thì đến đó sau, OK?” Minh Phong sau khi đem hắn đưa đến sảnh lớn hỏi.

“Gặp ở Địa Minh sao.” Khí Nhi hướng hắn phát phát tay, sau đó đưa mắt nhìn theo Minh Phong rời đi. “Àn, kể tiếp liền một mình rồi.” Nghĩ thấy thời gian còn sớm, cứ đi dạo chơi thành phố này đã, dù sao cũng là thành phố của Trật tự đại lục, tuy rằng so ra kém hơn so với 3 tòa thành náo nhiệt của Anh hùng đại lục, nhưng có rất nhiều công trình, Khí Nhi dự định hảo hảo đi chơi, dù sao chỉ cần không ra khỏi thành, thì không việc gì, hắn nghĩ như vậy, liền đi ra khỏi Trật tự công hội.

Thành trung tâm phần lớn đều không khác nhau nhiều lắm, tửu quán, chỗ lánh nạn, phố buôn bán, những thứ nên có đều không ít, có điều phong cách kiến trúc so với Anh hùng đại lục hoàn toàn khác biệt. Khí Nhi tùy ý đi vào một thương điểm, một người mặc trang phục của người lùn thường mặc, nhưng vóc người lại cao gầy đi tới bắt chuyện với hắn. Tuy rằng trong trò chơi người chơi không có cách nào tự mình mở cửa hàng, nhưng lại có thể đi làm thuê, cho nên nhìn qua người này hắn là người chơi giồng hắn.

“Chào người, cần cái gì sao?”

“Chào người, người lùn vóc dáng cao.” Khí Nhi cười cười nói.

“Ha ha, người thật hài hước.” người lùn thân cao xấu hổ gỡ gỡ tóc: “Ta tên là Tạp Lộ Tạp Lộ. Ở bên này làm thuê. Người muốn mua cái gì sao?”

“Cửa hàng này là bán cái gì vậy? Thật ngại, ta chỉ là đi dạo phố thì nhìn thấy, liền tiến vào xem một chút.”

“Nga, chúng ta ở đây bán đồ ăn a, đều là những món ăn vặt đặc biệt chỉ có ở Trật tự đại lục. Như socola đất sét này, người có muốn một khối không?” Tạp Lộ Tạp Lộ nhiệt tình từ phía sau lấy ra một khối đen đen mà họ gọi là sô cô la, bề ngoài nhìn qua là đã khiến cho người ta không dậy nổi cảm giác muốn ăn rồi, theo Khí Nhi thì thấy, khối kia cùng đất sét bên ngoài không có cái gì khác nhau cả.

“Không, không cần.”

“Thực sự không muốn sao? Ai, xem ra hôm nay buôn bán không có sinh ý rồi.” Tạp Lộ Tạp Lộ thở dài.

“Làm sao vậy?” Khí Nhi tò mò hỏi.

“Nếu như ta bán không được 10 khối sô cô la, hôm nay sẽ không thể rời khỏi đây.” Tạp Lộ Tạp Lộ vừa nói liền nhịn không được than thở. “Thật ra ta là đang làm nhiệm vụ, đều không phải làm thuê, phải trong một ngày bán ra 10 khối sô cô la, ông chủ ở đây mới có thể đem Học đồ chương cho ta.”

“Học đồ chương dùng làm gì a?”

“Di? Người không biết sao? 10 miếng học đồ chương có thể đổi lấy 1 bản sổ tay học đồ, như vậy liền có thể học tập nhất cấp ma pháp rồi. Chỉ là muốn đạt được học đồ chương cần phải ở trong 10 cửa hàng khác nhau làm công, đồng thời còn hoàn thành nhiệm vụ ông chủ đưa ra mới được.”

“Mới có 10 khối sô cô la ở đây náo nhiệt như vậy hắn là sẽ không thể không bán ra được a?” Khí Nhi cảm thấy rất hiếu kỳ.

“Tuy rằng trong thành rất náo nhiệt, nhưng vị trí cửa hàng này xa xôi như vậy, khó thấy có người tiến vào. Hơn nữa đồ mặc dù mùi vị không tệ, nhưng những khối sô cô la này không thể gia tăng độ đói bụng, bề ngoài cũng thật không ra sao, cho dù có người tiến vào cũng sẽ không mua a.” Nói xong, Tạp Lộ Tạp Lộ lại thở dài thật lớn.

“Thở dài nhanh già nga.” Khí Nhi khuyên hần “Ta mua một khối ném thử. Bao nhiêu tiền?” Chỉ thấy Tạp Lộ Tạp Lộ run run rẩy rẩy chìa ra một ngón tay.

“1 đồng tệ nga.” Tạp Lộ Tạp Lộ lắc đầu.

“1 ngàn tệ?” Tạp Lộ Tạp Lộ vẫn lắc đầu.

“Là 1 kim tệ.” Nói xong đem cả người đều dựa vào trên quầy hàng: “Rất đắt đi, đây mới là nguyên nhân chủ yếu không ai mua a. Ta chết chắc rồi, nhiệm vụ không hoàn thành thì không có cách nào rời khỏi cái cửa hàng này, cuộc sống trong trò chơi của ta đã bị hủy như thế này rồi....” Nói nói một hồi vậy mà lại khóc lên, làm cho Khí Nhi luống cuống. Hần rất không thể nhìn người khóc, hơn nữa.....người đối diện kia khóc lên thật sự là không dễ nhìn.

15. Chương 15

Khí Nhi nhìn người trước mắt khóc thảm như vậy,cực kỳ mâu thuẫn. Tiền cũng không phải không có, lúc trước Minh Phong dự chi cho hần 1000 kim tệ hần chỉ dùng 500, bây giờ còn có một nửa chưa từng động tới, thế nhưng dùng 10 kim tệ mua cái số cô la nhìn qua nhất định không ngon này quả thực không có lời, Khí Nhi suy nghĩ nửa ngày cuối cùng vẫn là lòng thông cảm chiếm thượng phong, cầm 10 kim tệ đưa cho Tạp Lộ Tạp Lộ.

“Này, ta mua 10 khối được rồi, người đừng khóc nữa?”

“Thực sự???” Tạp Lộ Tạp Lộ tức khắc ngẩng đầu lên, cười đến vô cùng sáng lạn, tốc độ trở mặt quả thực so với lật sách còn nhanh hơn. Một mặt còn không quên từ trên tay Khí Nhi cầm lấy tiền, chỉ lo hần hỏi hận: “Đây là số cô la của người, cảm ơn chiều cố.”

“Ôi chào, nga.” Khí Nhi nhìn người đối diện, lại nhìn số cô la trên tay, có loại cảm giác bị lừa. Có điều mua cũng đã mua, muốn giả lại cũng không được, coi như làm việc tốt đi. Nghĩ như vậy, tâm tình Khí Nhi cũng trở nên không tệ, hần đem số cô la bỏ vào bọc đồ, rồi mới cùng Tạp Lộ Tạp Lộ nói tạm biệt, tiếp tục ra ngoài đi dạo.

Không biết đi dạo đã hết bao nhiêu thời gian,toàn bộ Trật tự chỉ thành hình như đều bị hần đạo qua hết, Khí Nhi vừa nhìn thời gian đã không còn bao nhiêu, bèn về Trật tự công hội, hần ngồi ở trên số pha vừa đâm bốp cái chân đau, vừa kiên trì chờ đợi. Thấy không ít người chơi bên cạnh lấy ra điểm tâm lấp đầy bụng, Khí Nhi không khỏi vui mừng bản thân có một bộ y phục tốt, có thể tiết kiệm không ít phí ăn uống. Bấy nghĩ tám nghĩ, đã đến phiên nhóm của hần đi vào. Học tập kỹ năng trật tự so với kỹ năng chiến thuật đơn giản hơn, Khí Nhi đến gần một chỗ rộng lớn giống như nhà thờ, tìm vị trí ngồi xuống, lắng lắng nghe một lão gia gia râu bạc trắng trên đài giảng bài, sau khi ra khỏi nhà thờ, liền phát hiện trong kỹ năng của mình nhiều hơn một mục kỹ năng trật tự này.

“Ân, cuối cùng cũng xong rồi. Hiện tại phải về Địa Minh thôi. Không biết cái thẻ bài này dùng như nào.” Khí Nhi lấy ra khối lệnh bài đen như mực kia lật qua lật lại tìm kiếm phương thức sử dụng. Bỗng nhiên sau đó “Hư” một cái, hồn về thì người đã đi tới cổng Địa Minh rồi. “Thì ra chỉ cần cầm thẻ bài trong đầu nghĩ tới Địa Minh là được a.” Lắm bảm rút ra kết luận, sau đó liền đi vào bên trong.

Trên đường hỏi người đi tới đại sảnh thành phố, vào phòng nghị sự lại phát hiện không có ai cả.

“Kỳ quái, Minh Phong không phải bảo ta tới đây tìm hần sao?” Gọi ra menu hảo hữu nhìn một chút, Minh Phong bọn họ đều đang online,bèn mặt một cái, chỉ chốc lát đã truyền đến hồi âm.

“Khí Nhi, người học được Trật tự ma pháp rồi sao?”

“Ân. Ta hiện tại ở trong phòng nghị sự Địa Minh, không thấy các người.”

“Chúng ta lập tức trở lại, người chờ.”

“Nga, được.”

Một lúc sau, đã thấy bốn đạo quang ảnh, là Minh Phong bọn họ. Vừa đến đại sảnh, Minh Phong đã hướng hần phát ra lời mời tổ đội.

“Bây giờ có thể hảo hảo luyện cấp rồi, tranh thủ để người sớm một chút chuyển làm huyền thuật sư, chờ sau khi người cố định chức nghiệp có thể học kỹ năng ma pháp khác.” Ma Tây giảng giải cho hắn một chút, nguyên nhân phải làm như vậy: “Trong Anh hùng vô địch, chuyển chức quá theo tính chất, rất dễ có thể bỏ lỡ mất chức nghiệp mà chính mình muốn học, cho nên thông thường đều phải xem tính chất, trước tiên học chức nghiệp yêu cầu phải có kỹ năng, sau đó đi cố định chức nghiệp, sau khi cố định xong lại học kỹ năng khác sẽ không bị ảnh hưởng. Ở đây không ai có thể học tổng cộng cả 5 loại kỹ năng, điều này người hắn là biết? Sau đó mỗi loại kỹ năng lại còn bao gồm 3 loại tiểu kỹ năng. Giống như người hiện tại học kỹ năng chiến thuật thì bao gồm công kích, phòng ngự, lãnh đạo. Kỹ năng trật tự bao gồm Mị lực, ma lực, mị hoặc. Hơn nữa học kỹ năng trật tự rồi mới có thể học Trật tự ma pháp. Đương nhiên tiểu kỹ năng người hiện tại không có, sau này phải học từng thứ một. Từ giờ trở đi người mỗi lần thăng lên một cấp đều được một điểm kỹ năng, mỗi điểm kỹ năng có thể học một kỹ năng hoặc gia tăng một đẳng cấp kỹ năng, phải cộng thật chuẩn nha, đừng cộng nhầm nga.”

“Đã biết.” Khí Nhi sùng bái nhìn Ma Tây “Người cái gì cũng biết ôi chao.”

“Được rồi, đừng dài dòng nữa. Trước tiên đi luyện cấp đi.” Bên cạnh có người mất hứng, hắn nói với mọi người xong liền đi. Nhã Lạc Khắc ở phía sau cười trộm, mà tên nhóc kia không biết cao hứng thế nào lại quần lấy Ma Tây. Năm người trêu đùa ồn ào mà ly khai Địa Minh.

“Chúng ta bây giờ phải đi đánh cái gì a?” Khí Nhi đi theo Minh Phong đưa ra vấn đề.

“Thực thì quái.” Nhã Lạc Khắc ở phía sau nói cho hắn: “Trước khi đi đón người chúng ta đang đánh cái này.”

“Tên nghe thật mắc ói nga.” Khí Nhi nhú nhú mày.

“Lớn lên trông cũng rất mắc ói.” Ngu Ngốc Ái Nhĩ nói xen vào.

“Vậy vì sao còn phải đi đánh?” Khí Nhi cảm thấy sắp thành bé con tò mò rồi, cái gì cũng hỏi, có điều không có biện pháp, ai bảo hắn không biết chứ.

“Không có biện pháp, Tử vong đại lực chính là những quái như này, không phải là đẳng cấp quá thấp, đánh không dậy nổi tinh thần, thì lại là đẳng cấp quá cao, đánh không lại. Hình Thiên tên nhóc lực công kích phòng ngự cao nhất kia lại không có ở đây, đánh với Thực thi quái là thích hợp nhất. Tuy rằng có độc, nhưng hành động chậm chạp, Minh Phong của chúng ta bên này có thể ở phía xa điều khiển mấy triệu hoán thú kia của hắn, Ma Tây công kích xa lại có thể vừa làm mục sư, miễn tiện của ta rất cao, giới chỉ loại bỏ độc tố của Nhã Lạc Khắc lại có khả năng bảo vệ hắn không bị độc công kích, cho nên đánh thực thi quái thích hợp nhất.” Ngu Ngốc Ái Nhĩ hảo tâm giải thích.

“Ta đây làm gì?” Khí Nhi chỉ vào mũi mình hỏi.

“Ngoan ngoan trốn ở một bên là tốt rồi.” Trả lời hắn lần này là Minh Phong: “Lập tức phải tới khu an toàn. Nơi này không giống với Anh hùng đại lực, tất cả quái đều là chủ động công kích, cho dù là Ác ma chi tử cấp thấp nhất cũng có thể làm người bị thương nặng, tự bản thân người phải chú ý một chút.”

“Vâng.” Rụt lùi cái cổ, lực chú ý của Khí Nhi bắt đầu tập trung cao độ.

Một nhóm không hiểu chiến rất nhanh băng qua Hình Địa nơi tụ tập Ác ma chi tử đã gần đến Mộ Địa nơi tụ tập của Khô Lâu Bình, lách qua ổ chó (nơi tụ tập chó địa ngục) và gò đất U Linh (nghe tên liền biết toàn là U Linh), đi tới một nơi nhìn qua gấp ghềnh mấp mô, phóng tầm mắt nhìn về nơi có rất nhiều quái vật màu xanh đang chậm chạp bò, giống như Ngu Ngốc đã nói lớn lên vô cùng buồn nôn. Vừa nhìn chính là cái lưng mang theo kịch độc màu xanh, diện tích còn rất lớn, nửa thân trên dựng thẳng đứng, nửa thân dưới không có chân, chỉ có một cái đuôi giống như cá sấu, trên thân thể còn đầy gai nhọn ngắn dài không đồng nhất, trên thân còn có một ít chất lỏng đặc sệt nhỏ giọt. Chính giữa nửa thân trên còn có hai cái tay giống như cây khô, phía dưới tay giương lên đầy gai nhọn, muốn bao nhiêu xấu xí có bấy nhiêu xấu xí, muốn bao nhiêu buồn nôn có bấy nhiêu buồn nôn. Trong cả vùng đó đầy sương mù, trong mấy cái hồ tựa hồ còn có mấy quả trứng màu trắng.

“Nơi này là hồ đẻ trứng, là nơi tập trung nhiều thực thi quái nhất, người không nên đi loạn, một khi bọn chúng tới gần thì chạy, mấy thứ kia sẽ phun ra nọc độc phải cẩn thận.” Sau khi căn dặn Khí Nhi xong,

những người khác bắt đầu hành động.

Ngu Ngốc Ái Nhĩ lợi dụng lực miễn tiếp (nhanh nhẹn) cao siêu của đạo tặc ở bên trong đông nhảy tây lùi, sau khi đưa đến 5,6 con liền hướng những con ở chỗ khác dẫn tới. Nhã Lạc Khắc giống như gác cổng đứng ở phía trước chém, bởi vì hắn là thánh kỵ sĩ trên tay lại cầm quang minh chi kiếm, cho nên đối phó với quái vật tử vong hệ là hiệu quả nhất. Ma Tây trước buff cho mọi người chống đỡ tử vong, lực phòng ngự đối với sinh vật tử vong hệ tăng thêm 50%, sau mới buff cho Ngu Ngốc đang dẫn quái tăng tốc, dùng để đề cao tốc độ của hắn, lại buff cho Nhã Lạc Khắc tinh thần, đề cao độ công kích chính xác của hắn. Cuối cùng phóng cho mấy con quái được dẫn tới kia mấy cái trở chú, giảm bớt chút ít lực phòng ngự và công kích của chúng. Chỗ tốt nhất của việc làm đại pháp sư chính là có thể học được tất cả pháp thuật của các hệ, nhưng cũng bởi vì vậy mà muốn học được toàn bộ vô cùng khó khăn, đẳng cấp của Ma Tây hắn mặc dù không thấp, nhưng mới chỉ học xong toàn bộ cấp một, ma pháp cấp hai, còn có những cái khác vẫn cần phải nỗ lực. Minh Phong cũng không nhàn rỗi, hắn đối với Thực thi quái vừa mới bị Nhã Lạc Khắc chém chết phóng ra pháp thuật triệu hoán thi thể, tác dụng của pháp thuật này là làm cho quái đã chết trở thành công cụ để phe mình sử dụng, mặc dù giá trị sinh mạng chỉ có một phần ba trước kia, nhưng lực công kích tuyệt không nhỏ, tăng lên không ít sự trợ giúp. Người duy nhất không làm được chuyện gì, Khí Nhi không thể làm gì khác hơn là ở bên cạnh giương mắt nhìn, không thể giúp cái gì hắn gấp đến muốn chết, nhìn giá trị kinh nghiệm thần tốc tăng lên, hắn thầm nghĩ nhất định phải hảo hảo nỗ lực, sau này tuyệt không phải dừng ngoài cuộc như bây giờ.

16. Chương 16

Tại một nơi tập trung nhiều quái như vậy gặp phải một Boss là rất bình thường, càng không đáng để hưng phấn, thế nhưng khi bọn Minh Phong thấy Ngu Ngốc đem một thực thi quái vương đưa tới lại phát ra một tiếng hoan hô, cái này có điểm kỳ quái. Nhìn kỹ một chút, thực thi quái vương kia ngoại trừ đáng người so với thực thi quái thông thường to lớn hơn ra, cũng không có cái gì đặc biệt, đáng để bọn Minh Phong cao hứng như thế?

Trừ Khí Nhi ra bốn người còn lại ngăn gọn trao đổi với nhau một chút, Ngu Ngốc tiếp tục đem thực thi quái vương dẫn ra xa, tạm thời không cho hắn tiến nhập phạm vi công kích của mọi người, Minh Phong gọi ra 6 u linh phối hợp với Nhã Lạc Khắc mau chóng đem thực thi quái hiện đang ở gần đó xử lý sạch sẽ, chờ sau khi giết chết một con quái cuối cùng, Ngu Ngốc lập tức cẩn thận đem thực thi quái vương dẫn tới bên trong phạm vi công kích của mọi người. Việc này cũng không dễ dàng có thể thực hiện được, cùng lúc phải cẩn thận không cho thực thi quái vương trốn mất, đồng thời lại phải cẩn thận không để cho các quái khác bám theo, thật vất vả đem Boss dẫn tới khu vực công kích của mọi người, hắn đã mệt chết, trên người cũng đã chịu đựng không ít có phần mệt mỏi. Ma Tây một mặt vội vã thay hắn bổ huyết còn không quên tổng lên người hắn một cái hộ giáp tinh thần, đề cao tinh thần lực của hắn. Sau đó lại cấp tốc phóng cho thực thi quái vương rất nhiều lời nguyện loại pháp thuật, một hồi lại vội vàng liên tục tăng máu cho Nhã Lạc Khắc, vội vàng xoay thành một vòng, ma pháp đều nhanh hạ xuống, vội vã uống lam dược bổ sung, có điều bổ sung cần một khoảng thời gian nhất định, trong thời điểm nguy cấp này lá chắn thịt Nhã Lạc Khắc không cẩn thận chính diện đã trúng một kích của thực thi quái vương, thoáng cái mất đi một nửa huyết, không may còn trúng độc. Không có biện pháp, cho dù chỉ là một con thực thi quái thường công kích cũng đã có xác suất trúng độc trên 20%, huống chi là Boss. Thế nhưng Nhã Lạc Khắc lại đã quên mang theo thuốc giải độc, Ma Tây đang hồi lam mới được một nửa, vô phương sử dụng ma pháp, mà trong Anh hùng vô địch, các loại dược được thiết đặt là không thể sử dụng lam bình và huyết bình trên chính bản thân mình, mắt thấy Nhã Lạc Khắc đã muốn không chống đỡ được, vô cùng nguy cấp, chợt nghe Khí Nhi ở phía sau hô to một tiếng “Hoa lộ trạch thế”. Trong không khí tức khắc tràn ngập hương vị của Thủy Tiên, lần át đi mùi hôi thối thực thi quái phát ra. Mọi người trong nháy mắt toàn bộ máu và ma pháp đầy, độc của Nhã Lạc Khắc cũng đã giải được, đồng thời lực công kích phòng ngự cao lên không ít.

“Cảm tạ.” Nhã Lạc Khắc một kiếm một khiên chắn ở hai móng vuốt của thực thi quái vương, không quên quay đầu lại nhìn Khí Nhi nháy mắt mấy cái. Ma Tây và Ái Nhĩ Ngu Ngốc cũng tranh thủ thời gian giống hắn biểu thị cảm ơn, chỉ có Minh Phong hô lớn: “Phát nguồn cái gì a, máu đều mất, còn không mau dùng được đi.”

“Nga” Khí Nhi vốn tưởng rằng sẽ được khích lệ ủy khuất xuất ra bình huyết mạnh mẽ uống, xong xuôi lại uống tiếp một bình lam được, an ủi bản thân rằng Minh Phong cũng là quan tâm mình mới có thể rộng to như thế.

Trải qua nỗ lực của mọi người, thực thi quái vương cuối cùng đã bị giết chết, Khí Nhi nhìn một đồng lớn dịch thể màu xanh chậm rãi tan ra, Minh Phong vốn cùng chính mình ở bên cạnh từ trong bao quần áo lấy ra mấy cái bình nhỏ liền chạy qua, cẩn thận đem vài thứ dịch thể xanh kia thu thập lại, đợi sau khi tất cả dịch thể đều biến mất, trên mặt đất tuôn ra mấy cái bạch cốt xanh biếc, cùng một ít tiền bạc, Minh Phong cũng đem chúng nó thả vào bao quần áo.

“Những cái kia là cái gì?” Khí Nhi chỉ chính là dịch thể màu xanh và lục cốt mà Minh Phong lấy được.

“Hủ dịch và hủ cốt của thực thi quái vương là một trong những tài liệu quan trọng nhất để chế tạo cốt long.” Ma Tây bên cạnh giải thích cho ta.

“Cốt long? Đó không phải là phương tiện giao thông lần trước chúng ta dùng để đi Anh hùng đại lục sao? Thì ra nó còn có thể chế tạo a.” Khí Nhi ngạc nhiên nói.

“Quái triệu hoán chỉ có thể sử dụng trong thời gian hạn định, nhưng nếu là chế tạo ra thì lại có thể đem sử dụng dài hạn giống như sủng vật, cho nên rất nhiều luyện kim thuật sư chờ đẳng cấp đều thu mua những tài liệu này tự mình chế tạo quái vật, sau đó bán lại với giá cao. Trong đó quái tử vong hệ là dễ chế tạo nhất, có điều cũng là chế tạo buồn nôn nhất.” Nhã Lạc Khắc vẽ mặt cảm ghét nói, hắn ghét nhất mấy thứ này.

“Thì ra Minh Phong cũng thiếu tiền a.” Khí Nhi ở một bên nhỏ giọng nói, cũng không nghĩ bị Minh Phong nghe được.

“Người nói ai thiếu tiền a.” Lại là một cái cốc đầu “Đây là muốn cho phòng thí nghiệm của chúng ta dùng. Quái chính mình chế tạo ra ngoại trừ vấn đề thời gian ra còn có 0.01% xác suất có thể đạt được một số loại thuộc tính đặc thù, cho nên mọi người mới đến tìm tài liệu tự mình chế tạo.”

“Được rồi, Khí Nhi còn chưa thấy qua sủng vật của Hình Thiên đi?” Ái Nhĩ Ngu Ngốc sôi nổi chạy đến bên cạnh Khí Nhi. “Renault của hắn chính là do người chơi chế tạo ra, có được thuộc tính đặc biệt cấp cho sủng vật, là cùng người khác đánh cược thắng được.”

“Renault?”

“Tên sủng vật của Hình Thiên hắn. Vốn là một con Lôi điểu (chim sấm), có điều bởi vì có được thuộc tính đặc biệt, cho nên ngoại hình có chút khác biệt, màu sắc bộ lông của nó không phải là màu xanh lam đậm của lôi điểu thông thường, mà là màu tím, ánh chớp điện quang quanh thân là đỏ thẫm, vô cùng xinh đẹp. Hơn nữa năng lực so với lôi điểu thông thường cũng cao hơn rất nhiều.” Nhã Lạc Khắc nói đến đây có phần tức giận, bởi vì hắn lúc đó cũng tham gia lần đánh cược kia, thiếu chút nữa sẽ thắng, kết quả bị Hình Thiên giở trò lừa mất. Được rồi, hắn thừa nhận Hình Thiên ngày đó không hề giở trò, là bản thân tính toán không bằng người, có điều vẫn không cam tâm a.

“Chờ Hình Thiên trở lại bảo hắn lấy ra được rồi, không biết hắn hiện tại thế nào rồi.” Ma Tây như là hỏi người khác lại như là tự mình lẩm bẩm.

Minh Phong bên cạnh đã sắp xếp xong đồ đạc lên tiếng: “Tán gẫu xong rồi. Ngu Ngốc tiếp tục đi dẫn quái, Nhã Lạc Khắc đừng quên cầm thuốc giải độc. Ma Tây?”

“OK.”

“Nga.”

“Ô

”

Ba người đợi lệnh, Khí Nhi cũng ngoan ngoãn trốn ở một bên, nhìn chút thuộc tính, đã mau lên đến 20 rồi, bởi vì hắn vượt cấp đánh quái, cho nên điểm kinh nghiệm không ít, thăng cấp cũng nhanh. Nhưng kỹ năng hiện tại của hắn một chút cũng không gia tăng, bởi vì không biết gia tăng như thế nào mới có thể chuyển

chức thành huyền thuật sư, bây giờ cũng không phải thời điểm để hỏi, chờ quay về lãnh địa rồi hãy nói. Lại một vòng đánh quái ác liệt đã bắt đầu, mà Hình Thiên lúc này....

17. Chương 17

“Chết tiệt, cái tên kia có điểm nào giống ta.” Đã là lần thứ một trăm Hình Thiên nguyên rửa. Tuy rằng không xác định, nhưng Sát quả thực rất giống một người quen của hắn, vô cùng giống, thế là sau khi Hình Thiên rời khỏi Địa Minh, trực tiếp đi tìm Sát muốn giải thích rõ ràng, không nghĩ tới vừa mới đến Ác ma trấn gần đó, đã bị công kích mãnh liệt, ngay cả nói cũng không thể nói một câu. Mặc dù đẳng cấp Hình Thiên không thấp, nhưng bỗng chốc bị nhiều người PK như thế, vẫn là không thắng được, nếu nói lui về phía sau, phía sau cũng không phải an toàn khu, nếu như chạy không nổi bị vây công lại càng thảm, thế là đành phải một đường mạnh mẽ uống bình máu, không để ý đến những công kích đau muốn chết kia, hướng vào trong Ác ma trấn xông tới, thật vất vả mới trốn được vào địa phương an toàn, Hình Thiên thở chính mình chưa từng chật vật như thế. Ngay cả trước kia một người một ngựa đi lên vách núi vào trộm tổ ưng bị mấy con lôi điếu trưởng thành kia bao vây bản thân cũng không có bộ dạng thê thảm như vậy. Còn không phải là vẫn trấn định lấy ra được trướng của lôi điếu vương ở tận cùng bên trong, nuôi dưỡng ra Renault. Oán giận xong xuôi, Hình Thiên đứng ở bên cạnh an toàn khu, nhìn trước mặt một đám người chăm chăm như hổ đói, cẩn thận suy nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào, chung quy không thể ngay cả người cũng chưa gặp được đã trở về đi? Sẽ bị cười chết. Sau khi nhân mã hai phương nhìn nhau một hồi (kỳ thực một bên chỉ có một người), Hình Thiên kêu lên: “Hai nước giao chiến, không được giết sứ giả. Các người cũng quá không có phong độ đi.”

Bức tường người đối diện khe khẽ thì thầm một phen, chỉ chốc lát một người đi tới, Hình Thiên cũng chậm rãi đi ra. Nhìn hắn một thân trang phục dị giáo đồ, hơn nữa tử mộ pháp tượng trên tay phải, khuôn mặt người khác không thể nhìn rõ, Hình Thiên lập tức khẳng định hắn chính là người mình muốn tìm —— Sát.

Chỉ tiếc mũ gắn liền trường bào của dị giáo đồ đem khuôn mặt hắn che phân nửa, trông không rõ ràng lắm, vẫn vô phương xác định có phải là người mà bản thân quen biết kia không. (L: ài, chỗ này có phải hơi mâu thuẫn ko a, vừa câu ở trên kêu khẳng định là người này người kia xuống dưới tương đương 1 câu vô phương xác định, vậy là sao, là sao a! =”=) Có điều nói đi cũng phải nói lại, cho dù người ta thực sự đem khuôn mặt lộ ra, hắn cũng không nhất định có thể xác định, suy cho cùng bề ngoài của nhân vật trong trò chơi có thể thay đổi không phải sao. Hình Thiên đứng tại chỗ nhìn Sát chậm rãi đến gần, mãi cho đến khi đi tới trước mặt bản thân, chậm rãi kéo mũ trên đầu xuống.

“Hô, 25 vạn tuế! (L: đây là cái gì =||| có hiểu gì ko bà con)“ Chờ lúc năm người Minh Phong bọn họ trở lại Địa Minh, Hình Thiên còn chưa trở lại, mọi người đánh suốt một ngày đều có chút mệt mỏi, ngồi ở vị trí của mình thở dốc, chỉ có Khí Nhi gần như không xuất ra tí lực nào có tinh thần reo hò, không thể trách hắn, một ngày đã thăng lên 10 cấp, cao hứng chết đi được.

“Khí Nhi, ra ngoài mua chút đồ ăn về đi.” Minh Phong ngồi ở trên ghế lười biếng nói.

“Thuận tiện mang theo chút rượu về.” Nhã Lạc Khắc bổ sung.

“Nga.” Khí Nhi cũng không phản nản, liền đi ra ngoài. Bọn họ vừa mới khổ cực như vậy, chính mình lại không được cái công dụng gì, hiện tại có thể giúp đỡ một chút cũng tốt. Vừa sải bước một bước, lại lui trở về: “Ta đây có số có la các người có muốn ăn hay không?” Hắn đột nhiên nhớ tới gì đó mua tại Trật tự chi thành.

“Ta muốn ta muốn.” Ái Nhĩ Ngu Ngốc lập tức giơ tay, hắn thích nhất là ăn đồ ngọt.

“Ừ, cho người.” Khí Nhi từ trong bao quần áo lấy ra mấy khối “Nếu như người không ngại ngoại hình có hơi tẻ.”

“Không ngại không ngại.” Ái Nhĩ Ngu Ngốc kết quả nhìn cũng không nhìn đã nhét vào trong miệng rồi. Số có la sao, miễn là ăn ngon thì tốt rồi, ai quản lớn lên là cái dạng gì. Ặn, còn ăn rất ngon. Ngu Ngốc vừa định hỏi Khí Nhi muốn một khối nữa, chỉ thấy mọi người vẻ mặt quý dị nhìn hắn, ngay cả Khí Nhi cũng là một bộ dáng kỳ quái.

“Các người làm sao vậy?” Ngu Ngốc nhìn một chút, hướng Ma Tây bên kia chạy đến: “Làm sao vậy.....” Thấy hắn tới gần, Ma Tây vội vàng lui nhanh về phía sau.

“Người đứng ở kia nói là được rồi, không nên qua đây.” Nói xong còn khoa trương bịt cái mũi, miệng hút hai ngụm khí lớn.

Ái Nhĩ Ngu Ngốc này chính là hòa thượng ngốc lơ tơ mơ không trí óc. Đành phải ngoan ngoãn đứng tại chỗ, nhìn mọi người. Cuối cùng vẫn là Nhã Lạc Khắc mở miệng nói: “Ngu Ngốc, người có thấy trên người mình có mùi gì hay không?”

“Mùi? Không có a?” Ái Nhĩ Ngu Ngốc giơ tay trái lên ngửi ngửi, lại giơ tay phải ngửi ngửi, rồi mới nhún vai “Không có mùi gì a?”

“Người không ngửi thấy sao?” Minh Phong nhíu mày, nhìn về phía Khí Nhi đang chuẩn bị bắt đầu chuẩn mắt: “Khí Nhi

” mấy người khác bao gồm cả Ngu Ngốc đang không hiểu gì cũng đem ánh mắt dời về phía hắn.

“Đến!” Khí Nhi trả lời theo phản xạ, rồi mới nhìn thấy ánh mắt mọi người, rụt rè nói “Ta,ta,ta” Ta nửa ngày, không biết nên nói từ đâu.

Minh Phong vỗ vỗ cái trán,hỏi từng câu một: “Sô cô la này là ở đâu tới?”

“Mua.”

“Mua ở đâu?”

“Trong một tiểu điểm không biết tên gọi là gì ở Trật tự chi thành.”

“Người sao lại mua sô cô la về?”

“Ta không cẩn thận vào cái điểm kia, người kia rất đáng thương, không ai mua, ta liền.....” Sau đó không nói nữa.

“Đáng thương? Đáng thương thế nào? Người mua bao nhiêu? Bao nhiêu tiền một cái?”

“Hắn nói không bán được 10 khối sô cô la sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ, không hoàn thành nhiệm vụ thì không lấy được sách học đồ. Ta liền mua 10 cái, giá, ân giá cả, cái đó....” Khí Nhi một vẻ anh dũng hy sinh, hít thật sâu một hơi: “10 kim tệ.” Cuối cùng đã nói ra, đem hơi thật dài phun ra, làm tốt chuẩn bị nghe mắng.

“10 kim tệ mua loại sô cô la kỳ kỳ quái quái này?” Kêu lên đầu tiên là Nhã Lạc Khắc, không liên quan đến nguyên nhân giá cả, sự thực là mùi trên người em trai hắn xông lên làm hắn mau muốn ói ra, mùi của chồn hôi phóng ra còn dễ ngửi hơn so với hắn “Người có biết loại điểm tâm bán lẻ này chỉ tăng thêm rất ít thậm chí không tăng thêm độ đói bụng nào hay không, giá 1 đồng tệ là đã có thể mua được hai!” Nhã Lạc Khắc cảm thấy bản thân mình sắp té xỉu rồi, không biết là vì bị ngạt thở hay chính là bị tức chết.

“Có điều vị cũng không tệ lắm.” Ái Nhĩ Ngu Ngốc nhỏ giọng biểu dương một cái, đối với những mùi khó ngửi kia chính hắn đều không ngửi thấy.

“....” Ngược lại Minh Phong có lẽ đã quen với quan niệm giá cả của Khí Nhi đã kéo lại dòng suy nghĩ, đối với việc này như không có gì nói. ” Mang chúng ta đi tiểu điểm kia, hỏi chút xem có biện pháp gì không, dù sao cũng không thể để hắn luôn như thế này mãi đi.” Minh Phong nhìn chồn hôi hình người bên cạnh một cái.

“Chờ một chút, Khí Nhi người nhìn xem cái sô cô la này, có thuộc tính gì hay không.” Ma Tây đột nhiên lên tiếng, hơn nữa còn hướng Ái Nhĩ Ngu Ngốc đến gần vài bước.

“Không có đi. Khi ta mua đã xem qua, ngoại trừ tên gọi “sô cô la kỳ quái” ra, thì không có giải thích gì.” Lời thì nói như vậy, Khí Nhi vẫn mở bao quần áo ra, kiểm tra thuộc tính của khối sô cô la khác.

“Vẫn thế, giống nhau....” Khí Nhi nhìn xuống một khối sô cô la, những khối sô cô la này không biết vì sao, một số có thể xếp chồng lên, một số lại không thể, đáng ghét, chiếm rất nhiều chỗ của bản thân a. “A, có. Tên khối sô cô la này thay đổi.” Khí Nhi đột nhiên kêu to.

“Khối này hình như cũng khối vừa này đưa cho Ái Nhĩ Ngu Ngốc cùng loại. Tên đã biến trở thành “Sô cô la mùi hôi”, còn có giải thích hiệu quả, nói là sau khi ăn sẽ phát ra mùi hôi cực kỳ đậm nhưng bản thân lại không ngửi thấy, duy trì liên tục trong thời gian 1 tiếng đồng hồ.” Nói xong, Khí Nhi ngẩng đầu nhìn mọi người.

“Quả thực không sai, những khối sô cô la này là một loại điểm tâm quái dị.” Ma Tây khẳng định nói, mấy người khác nghi hoặc nhìn hắn. “Các người gần đây không lên trang web chính thức sao? Chính thức ra mắt một loại điểm tâm quái dị, hình thức loại hình hiệu quả nhiều chủng loại, có một số thuần túy là đồ chơi chính người, có một số lại có hiệu quả đặc biệt, ở trường hợp đặc biệt sử dụng vô cùng hữu ích. Tuy rằng Khí Nhi không biết mua chính là loại kia, nhưng dù sao số lượng những điểm tâm quái dị này cũng không nhiều, cho dù là thuần túy chính người cũng không tồi.”

“Oa, có vẻ chơi rất vui nga.” Ngu Ngốc đi nhanh tới bên cạnh Khí Nhi vỗ vỗ vai hắn, đã quên chính mình một thân toàn mùi hôi, thiếu chút nữa đã đem Khí Nhi làm cho ngất đi.

“Người ngốc thật đúng là có phúc ngốc a.” Nhã Lạc Khắc cười cười, quay đầu hỏi Ma Tây: “Vây vì sao lúc trước không biểu thị thuộc tính, bây giờ lại có?”

“Nếu như ta nhớ không sai, hình như mỗi loại điểm tâm đều nhất thiết phải sau khi có người chơi ném thử, sau này mới có thể hiện ra thuộc tính. Có lẽ loại “Sô cô la mùi hôi” này Ngu Ngốc là người thử nhất thử, cho nên lúc trước mới không có thuộc tính, bây giờ mới biểu thị ra. Đến lúc đó hỏi Hình Thiên một chút là được.” Ma Tây suy nghĩ, bởi vì những vật phẩm này chẳng qua là nhà phát hành cấp cho người chơi vui vẻ hứng thú là chủ yếu, cho nên khi đó cũng không quá quan tâm đến.

“Hỏi ta cái gì a?” Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, đứng ở cửa không phải Hình Thiên thì là ai, hơn nữa ngoại trừ hắn ra, còn có một người khác.

“Sát.” Ngoại trừ Khí Nhi ra, mấy người khác trong lòng đều nghĩ đến một người.

18. Chương 18

“Vào đi.” Hình Thiên không để ý đến ánh mắt dò hỏi của mấy người Minh Phong bọn họ, kéo tay Sát đến phòng nghị sự.

“Đã lâu không gặp, Sát.” Thu hồi kinh ngạc ban đầu, Minh Phong tiên phong đi tới bên cạnh Sát hướng hắn chào hỏi.

Sát từ khi bắt đầu vào cửa đã mang theo mũ đội trên đầu, không nói câu nào, tùy ý Hình Thiên dắt bản thân đi tới. Mai cho đến khi Minh Phong hướng hắn chào hỏi mới ngẩng đầu. Vừa mới nhắc đầu, nói còn chưa nói, Khí Nhi bên cạnh đã kêu lên “Mộng Mộng?!”

“Mộng Mộng?” Đây là hợp tấu bốn người Minh Phong, Nhã Lạc Khắc, Ma Tây, Ái Nhĩ Ngu Ngốc.

“Người quen hắn?” Còn câu này là của Hình Thiên nói với Sát. Chỉ thấy Sát chăm chú nhìn Khí Nhi nửa ngày, đột nhiên cũng hưng phấn kêu lên “Kỳ Kỳ?” Nói xong, một phen vẫy khởi tay Hình Thiên, chạy tới, hai người ôm lấy nhau sôi nổi, vẻ mặt vô cùng vui vẻ. Thấy bọn họ có vẻ ôm nhau nhảy nhót đã 10 phút còn không có dừng lại, Minh Phong và Hình Thiên bước lên, mỗi người giật lại một người.

“Người sao lại biết hắn?” Minh Phong hỏi Khí Nhi, vừa rồi Sát cho hắn cảm giác hoàn toàn không giống cái người âm trầm như trước kia, ngược lại cùng Khí Nhi giống nhau làm cho người ta cảm thấy rất đáng yêu, đương nhiên không tính đến một thân trang phục dị giáo đồ quỷ dị kia.

“Mộng Mộng là bạn cùng lớp cùng bạn tốt của ta ở Quốc Trung. Tốt nghiệp Quốc Trung hắn chuyển nhà, chúng ta liên lạc chưa từng gặp nhau từ đó.” Khí Nhi đối với Minh Phong gió chiều nào che chiều vậy có hỏi tất đáp, Hình Thiên bên kia số phận lại không phải cái loại này. Hắn hỏi Sát câu hỏi giống như vậy, nhận được chính là một câu “Liên quan gì đến ngươi.” Sờ sờ cái mũi, buộc lòng phải không hỏi gì tiếp nữa, làm bộ không thấy được Ma Tây bọn họ ở bên cạnh cười trộm, trịnh trọng dời đi trọng tâm câu chuyện.

“Các vị, Sát, nga phải nói là Diệt cố dong đoàn đã xin hủy bỏ tấn công Địa Minh, đồng thời ta đáp ứng Sát để cho dong đoàn của bọn họ trở thành một thành viên của Địa Minh, hơn nữa đem thủ lĩnh của bọn họ

thêm vào Tuyệt Thế, để cho chúng ta nhiệt liệt hoan nghênh.” Nói xong còn cố tình vỗ tay, có điều không ai để ý tới hắn.

“Đội tí nữa phải giải thích rõ ràng cho ta.” Gần như đồng thời, Minh Phong Ma Tây bọn họ đều gửi cho Hình Thiên mật ngữ giống nhau. Hình Thiên nhìn bọn họ cười cười. “ Mỗi người gia nhập Tuyệt Thế đều là lãnh đạo cao tầng của Địa Minh, đều ở trong đại sảnh thành phố có một căn phòng của mình, ta mang người tới phòng của người.” Nói xong liền dắt tay Sát đi vào trong, còn Sát trên mặt biểu tình không cam chịu như vậy, ôi chao, Hình Thiên phát hiện bản thân gần đây con mắt không được tốt lắm, nhìn không thấy a.

“Được rồi, Khí Nhi người cũng có phòng của mình, ta cũng mang người đi vào.” Minh Phong thấy Hình Thiên vừa nói như vậy, nhớ tới Khí Nhi cũng đã là một thành viên của Tuyệt Thế, cho nên cũng đem hắn mang vào trong. Ba người khác bị bỏ quên ở một bên, thấy hiện tại mình không có việc gì, liền dứt khoát đăng xuất, sau đó nhất chí cùng nhau đi nhà Ma Tây, trong mấy người bọn họ, chỉ có Ma Tây là người đã ra ở riêng, cho nên bình thường đều tụ họp ở nhà Ma Tây. Đúng như dự đoán, khi bọn họ đánh xong một vòng trò chơi, Hình Thiên và Minh Phong cũng tới.

“Tình huống đều rõ ràng rồi?” Hai anh em Hướng Hoài Thuần, Hướng Hoài Hạ đang tiến hành bàn chém giết thứ hai, mặc dù có trò chơi công nghệ cao vô hạn dư thừa này, nhưng chơi những trò chơi cũ thông thường cũng không tệ. Chỉ có Tả Ly đưa cho Phương Minh và Hành Thiên mỗi người một lon bia, xem như đã hoàn thành hết nghĩa vụ chủ nhà.

“Trước để Hành Thiên nói đi.” Phương Minh và Hành Thiên đem hai lon bia hướng phía hai huynh đệ bên kia ném sang, thành công khiến bọn họ buông máy chơi game trong tay xuống, ngồi ở một bên nghe chuyện xưa. “Ăn oán của hắn cùng Sát khá thú vị, nga được rồi, Sát đích thực tên là Lý Mạnh.”

“Lý Mạnh? Ta nhớ Khí Nhi gọi hắn là Mộng Mộng a?” Mặc dù nghe lên cũng gần giống nhau, nhưng âm điệu thì khác, Hướng Hoài Hạ đặt câu hỏi.

“Cái này thì phải hỏi Lạc đại thiếu của chúng ta rồi.” Phương Minh hướng hắn ném một ánh mắt xem thường. Hành Thiên bắt đầu dĩ buông lỏng tay, ý bảo hắn cũng rất vô tội.

“Lý Mạnh có chị gái tên là Lý Mộng.” Hành Thiên bắt đầu chậm rãi lên tiếng kể chuyện từ rất lâu trước đây, ngay cả Minh Phong cũng không biết. “Không biết nên nói từ đâu. Còn nhớ rõ ba năm trước đây khi ta học cao nhị có một lần cùng người đưa xe kết quả ngã gãy chân không? Lý Mộng là y tá chăm sóc ta khi đó. Nàng là một người vô cùng cởi mở, cùng lúc có không ít bạn trai hoặc có thể nói là bạn giường, mà ta vốn lúc đó đang nằm viện có chút buồn chán, chính vì thế nên sau đó...” Hành Thiên cho mọi người một ánh mắt các người tự hiểu đi, sau đó tiếp tục nói: “ Lý Mạnh khi đó mới quốc tam (L: cái quốc tam, quốc trung gì đó này Leo ko biết là cấp học gì a, mọi người đoán đại cái đi) hắn có bệnh yêu chị vô cùng mãnh liệt, về cơ bản mỗi ngày tan trường đều tới bệnh viện nhìn chị gái hắn, việc này có lẽ liên quan đến lúc hắn còn bé không có mẹ, có một lần không cẩn thận bị hắn chứng kiến ta và chị gái hắn ở đó gì gì đó, từ đấy hắn liền cho rằng ta là anh rể hắn. Chị gái hắn lại giải thích rất nhiều lần cũng vô dụng, từ sau ngày đó hắn mỗi ngày tới bệnh viện chuyện đầu tiên không phải đi nhìn chị hắn, mà là tới bệnh viện cảnh cáo ta không được phụ lòng Lý Mộng.” Nghĩ đến hồi đó, Hành Thiên liền cảm thấy buồn cười, hài tử không lớn không nhỏ kia, giả bộ người lớn muốn hắn đối tốt với chị gái mình, hơi đùa giỡn một cái mặt liền đỏ bừng.

“Sau đó thì sao?” Tả Ly đem Hành Thiên như bắt đầu đi vào cỏi tiên đánh thức.

“Sau đó? Sau đó ta xuất viện, cũng không liên hệ gì với tỷ đệ Lý gia. Mãi cho đến khi ở trong Anh hùng vô địch gặp được Lý Mạnh khi đó đang đi cùng với Minh Phong. Lúc mới nhìn ta thực sự không ý thức được kia là Lý Mạnh, bởi vì hắn cùng trước đây cảm giác hoàn toàn khác, lộ vẻ rất âm trầm, mãi đến sau khi hắn nhìn thấy ta trong mắt nổi lên kinh ngạc và cảm hận ta mới cảm thấy mình có lẽ cùng hắn quen biết, nhưng ta hoàn toàn không biết hắn vì cái gì lại hận ta, có điều khi đó ta cũng không để ý. Cho đến khi nhận được thư khiêu chiến của Lý Mạnh, ta mới cảm thấy có thể có chuyện, cho nên liền đi tìm Lý Mạnh hỏi rõ ràng.”

“Thì ra Lý Mộng 1 năm trước đã chết, tự sát, tựa hồ là vì vấn đề tình cảm. Lý Mạnh một lòng cho rằng chị gái hắn chỉ có mỗi ta là bạn trai, cho nên liền cho rằng ta hại chết chị gái hắn, đi khắp nơi tìm ta. Kết quả

may mắn thế nào lại ở trong trò chơi gặp được.....” Nói đến đây Hành Thiên liền phì cười, hẳn không đáng tin như thế sao, nói nửa ngày tiểu tử kia vẫn cho rằng mình là hung thủ giết người.

“Có vẻ như rất phức tạp, có điều người cũng thật là, ngay cả đại tỷ tỷ cũng dính vào, đáng đời bị người hiểu lầm.” Hướng Hoài Thuần không hề thông cảm nói.

“Chơi đùa mà thôi, ai biết lại thế này.”

“Vậy Sát, nga không phải, là Lý Mạnh vì sao lại đáp ứng hủy bỏ chiến thư, hơn nữa còn gia nhập Tuyệt Thế?” Hoài Hạ hỏi.

“Ta nói đầu lưỡi gần như muốn đứt rồi, hẳn mới miễn cưỡng tin, cho ta một cơ hội tìm ra kẻ bạc tình thực sự...hắn, ta thực rõ là tai bay vạ gió.”

“Ai bảo người luôn đả thương trái tim thuần khiết nhà người ta, hiếm khi làm được việc tốt tích đức đi.” Phượng Minh mới không thương hại hắn, tên tiểu tử này rõ ràng giả bộ cực kỳ ngoan ngoãn, trên thực tế người bên mình thay đổi một chuổi.

“Người có phải là ăn dấm (L: ghen đó bà con) hay không a? Yên tâm, ta sẽ vẫn lấy người.” Hành Thiên nói đến là việc người trong nhà đem hai người bọn họ ghép thành một đôi.

“Khí Nhi và Lý Mạnh là bạn cùng lớp Quốc trung, các người cũng đã biết rồi. Bọn họ khi đó là bạn tốt, thời gian quốc tam nhà Lý Mạnh hình như xảy ra chuyện gì đó, liền chuyển đi, hiện tại xem ra chính là chuyện chị gái hắn qua đời. Còn đầu chuyện gọi hắn là Mộng Mộng, là bởi vì gọi như thế thuận miệng.” Phượng Minh hai câu đem những gì Khí Nhi nói với hắn lặp lại một lần, đương nhiên là rút gọn đi, còn lời của Hành Thiên giả bộ như không nghe thấy, hẳn hiện tại cũng sẽ không nhảm lẩn cảm giác của mình đối với Hành Thiên.

19. Chương 19

Sau khi hội nghị bí mật kết thúc, mọi người cảm thấy gần đây ngấm mình trên mạng buồn chán, liền đi quán bar thật Happy, kết quả đều uống nhiều đến ngã ra, mơ màng màng tự mình về nhà, ngủ thẳng đến buổi chiều ngày thứ hai mới online, tập hợp ở phòng hội nghị, phát hiện tên của Khí Nhi và Sát đều sáng, nhưng hai người không biết đi nơi nào, lại không có cách nào sử dụng mật ngữ.

“Bọn họ lại chạy đi đâu a? Đẳng cấp thấp như vậy, lại dám chạy loạn khắp nơi.” Minh Phong ngồi ở trên ghế oán giận. Tiểu tử Khí Nhi kia vậy mà không để ý đến lời gọi của mình, đợi bị hắn bắt được nhất định phải hảo hảo sửa chữa một phen.

“Đẳng cấp thấp cũng chỉ có Khí Nhi có được hay không. Sát chính là thủ lĩnh dòng đoàn muốn tấn công Địa Minh đó ời chao, đẳng cấp như vậy mà còn thấp so với chúng ta.” Hình Thiên nói, trên thực tế đẳng cấp của Sát so với người có đẳng cấp cao nhất trong bọn họ Hình Thiên còn cao hơn một bậc, với dị giáo đồ mà nói là vô cùng không dễ dàng, chắc chắn hắn luyện cấp rất cần mẫn.

“Được rồi, các người không cần phải cãi nhau. Nhìn gợi ý xem bọn họ chạy đến chỗ nào không thể sử dụng mật ngữ, trong trò chơi nơi nào không thể sử dụng mật ngữ?” Ma Tây đưa ra vấn đề then chốt.

“Cái này?” Mọi người vùi đầu suy nghĩ, chỉ sau chốc lát liền đồng thanh nói “Thần tích”.

Cái gọi là Thần tích, là ngoại trừ Anh hùng đại lục ra mỗi đại lục đều có một tòa kiến trúc, mỗi tòa không giống nhau, nơi xây dựng cũng không giống nhau, như Tử vong đại lục Thần tích xây dựng ở trong nghĩa địa, Tự Nhiên đại lục Thần tích ở trong nước, Thần tích của Lực lượng đại lục ở trên núi cao, Trật tự đại lục ở đồng bằng, Hỗn loạn đại lục ở trong rừng cây, Sinh mệnh đại lục lại trôi nổi ở trên không trung, phong cách của Thần tích cũng tùy từng đại lục mà khác nhau hoàn toàn, nhưng bất kể thần tích nào cũng có mấy điểm chung: 1, Tận cùng bên trong Thần tích đều dựng một pho tượng và một khối văn bia (tấm bia khắc chữ), nghe nói sinh vật trên pho tượng chính là thần bảo vệ đại lục đó, mà chữ khắc trên tấm bia chính là lịch sử của thần bảo vệ cùng với thần chú cuối cùng có thể triệu hoán ra thần bảo vệ, nhưng mà trước mắt còn chưa có ai đọc được. 2, Bên trong Thần tích ngoại trừ trò chuyện trong đội ngũ ra, các kênh nói chuyện khác toàn bộ đều bị đóng. 3, Bên trong Thần tích không thể sử dụng ma pháp cùng loại, nói cách khác bên

trong Tử vong Thần tích không thể sử dụng Tử vong ma pháp, bên trong Tự nhiên thần tích không thể sử dụng Tự nhiên ma pháp, từ đó mà suy rộng ra, mà Lực lượng đại lực vốn không có ma pháp, cho nên bên trong Thần tích của nó không hạn chế ma pháp. Nghe nói sở dĩ lại hạn chế như vậy là vì biểu thị tôn kính đối với thần bảo vệ.

“Bọn họ sẽ không đi vào Thần tích đấy chứ?” Phải biết rằng, trong trò chơi chính là có sáu thần tích, hơn nữa mỗi chỗ đều cách xa nhau cả nghìn dặm, với lại đừng nói là bên trong ngay cả bên ngoài Thần tích quái đều vô cùng cường đại “Sát có thể không thành vấn đề, nhưng đẳng cấp của Khí Nhi, muốn đi vào rất miễn cưỡng đi?” Ái Nhĩ Ngu Ngốc lo lắng nói.

“Có lẽ bọn họ sẽ không chạy quá xa, trước hết đi Tử vong Thần tích tìm bọn họ đi.” Nhã Lạc Khắc đề nghị, có điều lập tức bị Ma Tây bác bỏ.

“Bên trong Thần tích quá lớn, lại còn là mô phỏng theo mê cung mà xây dựng nên, nếu nói tìm thì hy vọng quá xa vời.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Ngu Ngốc nhìn trái nhìn phải, tất cả mọi người đang miệt mài tận lực suy nghĩ, xem có biện pháp gì có thể liên lạc được với bọn họ.

“Hai tên tiểu tử kia không có việc gì chạy đến kia làm gì nữa không biết.” Minh Phong có chút bức bối Khí Nhi liễu lĩnh, mặc dù Anh hùng vô địch không giống một số trò chơi vòng du khác, một khi tử vong đẳng cấp liền về 0, nhưng sau khi tử vong sẽ rơi 10% tổng giá trị kinh nghiệm, hơn nữa tùy cơ còn rơi 1 kiện thần khí, nếu như rút bộ Thủy tiên sao trang thật vất vả mới tập hợp được trên người hắn kia, khổ cực vất vả của mình không phải uổng phí sao.

“Hiện tại cũng không có biện pháp gì khác.” Hình Thiên nói: “Ta đã gửi cho Sát còn có Khí Nhi lời nhắn rồi, để bọn họ vừa nhìn thấy sẽ liên lạc ngay với chúng ta. Hơn nữa, bọn họ cũng không nhất định là đi Thần tích, nói không chừng là tới một tràng cảnh đặc biệt nào đó mà chúng ta không biết.”

Nếu là người khác nói, có lẽ thuần túy chỉ là nói vô căn cứ, có điều nếu là Hình Thiên nói thì không nhất định, suy cho cùng hắn cũng từng là thành viên quan trọng của tổ chế tác trò chơi, cũng nhiều ít hiểu rõ tin tức nội tình, nói không chừng trong Anh hùng vô địch thực sự có nơi đặc biệt còn chưa bị người phát hiện như thế.

“Ôi chào, Hình Thiên. Người không thể tìm bạn của người tra một chút xem vị trí bây giờ của Sát bọn họ ở chỗ nào sao?” Ngu Ngốc hỏi.

“Ngốc” Hình Thiên một điểm cũng không dao động đá Ngu Ngốc một cái: “Công bằng trò chơi công bằng trò chơi, có biết cái đó có ý nghĩa gì hay không a! Người nghĩ ta vì cái gì từ bỏ chức vị kiêm nhiệm kia, chính là bởi vì quản lý tổ hiện tại của trò chơi mạng đã ra một cái quy định vòng du mới, bên trong quy định nhân viên công tác của công ty chế tác trò chơi, không được tham gia trò chơi mạng mà công ty mình chế tác. Nếu không như thế, ta đã hảo hảo làm việc gì cũng mặc kệ.”

“A yêu. Không thể thì không thể, làm cái gì lại đánh người a!” Ái Nhĩ Ngu Ngốc ôm đầu trốn ở bên cạnh Ma Tây, giả bộ kêu lên: “Ma Tây

~”

“Ha ha.” Ma Tây hiềm khi bỏ đá xuống giếng, sờ sờ đầu Ngu Ngốc mà bầy tỏ an ủi. Người nào đó được một tác lại muốn tiến một thước càng ôm chặt lấy thất lưng Ma Tây không tha, vừa mạnh mẽ ăn đậu hũ, vừa làm bộ nũng nịu. Cách đó không xa một đôi mắt đem động tác của hai người bọn họ đều để vào trong mắt, trong ngực một trận buồn bã.

“Bọn họ hồi âm rồi.” Hình Thiên bỗng nhiên nói. Gần như đồng thời, Minh Phong cũng thu được mật ngữ “Đã trở về.” của Khí Nhi. Giây tiếp theo, hai đạo ánh sáng hiện lên, Sát và Khí Nhi ngã xuống nền cẩm thạch phòng nghị sự, hai người đều một bộ dạng chật vật.

“Sống rồi, cuối cùng đã sống trở về.” Khí Nhi vỗ vỗ ngực, cảm thán bản thân cuối cùng cũng sống sót sau tại nạn.

“Đúng vậy, không nghĩ tới những con quái đó lợi hại như vậy. Đẳng cấp ta cao như vậy cũng trốn không nổi.” Sát cũng có vẻ kinh hồn chưa bình tĩnh lại được, hấn so với Khí Nhi càng mệt hơn, bởi vì ngoài chú ý bản thân ra, còn phải cẩn thận Khí Nhi đẳng cấp thấp không bị treo. Chuyên tâm dốc sức, mệt chết hấn.

“Khí Nhi, đều là người chân tay vụng về, bằng không chúng ta cũng không dùng chạy trốn để trở về a.” Giọng nói hỗn hèn, hai người có chút sức sống lại bắt đầu mở miệng chiến đấu.

“Cái gì cơ. Rõ ràng là chính người cường lại không được, còn giật dây ta đi tới chỗ nguy hiểm như vậy.” Khí Nhi mới không ngoan ngoãn chịu mắng dẫu. Trên thực tế, mặc dù hấn là một người ba phải, nhưng tuyệt đối sẽ không vô điều kiện nói xin lỗi, không phải lỗi của bản thân, mới không chịu nhận sai. Đương nhiên, không kể đến Minh Phong, hấn nhìn thấy Minh Phong thì có chút sợ, hơn nữa dù thế nào cũng đều không cải thiện cái dạng này. Giống như Hình Thiên, hấn mới nhìn cũng hiểu được người nọ rất đáng sợ, thế nhưng gặp nhiều lần, sẽ không như vậy nữa, quả nhiên là hoàng hậu so với hoàng đế còn muốn dọa người hơn a. Không nghĩ tới được, Khí Nhi lại muốn đến nơi rất xa đây đi. Hai người chưa từng phát hiện, có không ít đôi mắt đang hung hăng nhìn chăm chú bọn họ, trong đó có hai đôi là mãnh liệt nhất.

20. Chương 20

“Người rốt cục đã đi nơi nào? Có phải là Thần tích hay không? Người không biết chỗ đó có bao nhiêu nguy hiểm sao?” Hình Thiên mở đầu bằng một trận mắng mỏ, không nghĩ tới đối tượng bị hấn rống lại mặc kệ hấn, hoàn toàn không hề có bộ dáng hoạt bát đáng yêu khi đối với Khí Nhi, trái lại đứng lên vỗ vỗ bụi đất trên quần áo, lạnh lùng nói: “Chuyện không liên quan đến người.”

Một câu của Hình Thiên bị chặn lại ở cổ họng, không biết phải đáp lại thế nào. Nếu như không tính đến Khí Nhi, hấn cùng Sát mới là có thời gian quen biết nhau dài nhất a, thế nhưng hết lần này đến lần khác cái tiểu tử này bây giờ đừng nói Minh Phong, liền ngay cả đối với bọn Ma Tây đều vui vẻ hòa nhã hơn so với mình, thực rõ là không công bằng, rõ ràng đều đã nói với hấn chuyện của chị gái hấn lại không liên quan đến mình rồi....

Trong khi Hình Thiên và Sát đang giận dỗi, bên kia Khí Nhi trong lòng bị ai rứt cái cổ xuống, yên ắng giương mắt nhìn về phía Minh Phong ở bên trái.

“Chủ nhân

” trông, hấn ngay cả cách gọi không cốt khí như vậy cũng đã dùng rồi, hy vọng Minh Phong có thể không cần tức giận như thế, nếu không hấn có thể sẽ chết rất thảm.

“Người còn biết quay về a. Ta nghĩ người hiện tại đã là cái tên đệ nhất trên bảng cao thủ, không cần tổ đội đã có thể hướng Thần tích chạy đến rồi đây!”

Minh Phong quả nhiên vẫn chưa cho mình cái bản mặt dễ nhìn, đều đã nói Sát khiêu khích kéo mình đi, ai oán nhìn Sát một cái, đáng tiếc bây giờ Sát còn đang vội cùng Hình Thiên đấu mắt to trừng mắt to, không đếm xỉa gì tới hấn, hấn không thể làm gì hơn đành phải tiếp tục cúi đầu xuống nghe mắng, một mặt còn không quên nhỏ giọng thanh minh “Ta có tổ đội a.” Mặc dù biết bản thân không nói một tiếng chào hỏi đã đi xa như thế, nhưng lại đi phải chỗ không thể liên lạc, nhưng mà cũng không thể trách hấn a. Hấn là người mới không phải sao, nào biết được cái nơi tử khí nặng nề âm khí tầng tầng lớp lớp kia lại BT như thế.

“Được rồi, hai người các người.” Vẫn là Ma Tây nhịn không được lên tiếng ngăn cản, nếu không cứ như vậy thì không biết lúc nào mới có thể hỏi vào trọng điểm: “Sát, Khí Nhi, các người rốt cục có phải đi Thần tích hay không? Đi làm cái gì?”

“Chúng ta đi Tử vong Thần tích đánh BOSS a, không biết có phải cái thần tích người nói kia không.” Khí Nhi xem Sát tạm thời không rảnh trả lời, nên thay hấn nói, nhưng tựa hồ là lời vô ích.

“Người câm miệng cho ta.” Minh Phong nặng nề gõ đầu Khí Nhi một cái, sau đó kéo Hình Thiên lại, lúc này mới đem ánh mắt tóe lửa của hấn cùng Sát ngăn cách: “Sát, người tới nói.”

Sát nhìn mấy người xung quanh một cái, giống như đang do dự không biết có nên mở miệng hay không.

“Chúng ta hiện tại đã là một dong đoàn rồi, có cái gì không thể nói a.” Nhã Lạc Khắc nhìn ra hần đang lưỡng lự.

“Ta cùng Khí Nhi đi tầng dưới cùng của Tử vong thần tích.” Sát chậm rãi mở miệng.

“Cái gì!!!” Đây là đại hợp tấu của mấy người, đặc biệt lớn nhất là Hình Thiên và Minh Phong.

“Người một mình đi qua đó, không muốn sống a.” Hình Thiên hô lớn: “Không được nói chuyện không liên quan đến ta. Chúng ta bây giờ là một đoàn rồi, nếu như người rút cấp, đẳng cấp của tất cả chúng ta đều giảm xuống.” Đây đương nhiên là mượn cớ, nếu nói như sợ hạ đẳng cấp trung bình, trước kia cũng sẽ không để cho Khí Nhi lúc đẳng cấp còn thấp như vậy kéo vào.

“Sát, người một người còn đeo theo một cái cục nợ qua đó quá nguy hiểm rồi, rốt cục là vì cái gì?” Minh Phong cũng trầm mặt xuống hỏi hần, thuận tiện không quên đâm chọc Khí Nhi bên cạnh, sợ người ta không biết cục nợ kia là ai a. Sát chưa nói xong. Khí Nhi nhìn tình hình thì Sát sẽ không nói gì nữa, bèn bĩu môi, trước tiên bắt mắt nhìn Minh Phong một cái, sau đó nói: “Chúng ta đi lấy Tử Mộc đấy. Sát nói pháp trượng của hần có chút hư hỏng, nhất định phải sửa chữa lại, thế nhưng trên tay không có tài liệu, chỉ có thể tự mình đi đánh.”

“Pháp trượng Tử Mộc của người làm sao vậy?” Mọi người lúc này mới phát giác, hình như đều không nhìn thấy vũ khí của Sát — bảo vật siêu cấp pháp trượng tử mộc, phỏng chừng là thả vào bao quần áo rồi. “Nếu như không phải hư hỏng đặc biệt nghiêm trọng, người cũng sẽ không cất đi đi?”

“Pháp trượng ở lần chiến đấu đầu tiên, đã hao tổn 80%. Đã không thể dùng lại được nữa. Với lại bởi vì tổn hao vượt quá 50%, cho nên ngoại trừ phải tìm người sửa chữa đặc biệt ra, còn phải tự mình tìm tài liệu mới được. Mà tài liệu chủ yếu nhất của pháp trượng tử mộc lại chính là tử mộc.” Sát từ trong bọc quần áo lấy ra pháp trượng tử mộc nhìn bề ngoài căn bản nhìn không ra có cái gì khác.

“Vậy cũng không cần cùng Khí Nhi hai người đi Tử vong thần tích đánh BOSS chứ. Có thể bảo chúng ta cùng đi a.” Minh Phong nói.

“Ta cũng không phải là đi đánh BOSS. Chỉ là vào mê cung ở đó lấy chút tử mộc mà thôi. Không nghĩ tới đi mãi đi mãi lại đi tới tầng dưới cùng đụng phải BOSS.” Cũng phải nói bọn họ thực sự xui xẻo. Tử mộc là một loại tài liệu, toàn bộ đại lục trong trò chơi chỉ có bên trong tử vong thần tích mới có, mà lại không phải đánh quái rơi xuống, tùy tiện nhặt nhặt có thể lấy được. Chỉ là cái địa điểm nhặt này, là 1 trong 7 nơi nguy hiểm nhất trong Tử vong thần tích, hơn nữa là trong góc tầng tử vong thần tích, cho nên không hề hiếm khi xảy ra biến cố gặp phải quái mạnh đến biến thái, có điều ngay cả như vậy, muốn gặp được đại đại BOSS N lần mới có thể xuất hiện một lần vẫn là chuyện vô cùng không dễ dàng. Nghe nói có một đoàn, tập hợp không ít người dự định đi vào trong đánh chưa bao giờ thấy có người đánh thắng BOSS, kết quả đợi một tháng, vẫn không đợi được, mà bọn họ mang theo thức ăn được thủy chờ đến dùng hết sạch, về sau không thể không thất vọng mà từ bỏ, bởi vậy có thể thấy được BOSS kia là rất không dễ dàng có thể gặp được a, thế nhưng cái BOSS không dễ dàng đụng tới này lại cứ một mực để cho bọn họ gặp phải. (Chẳng lẽ là bởi vì liên quan đến việc Khí Nhi là nhân vật chính sao?) chiếu theo cách nghĩ của Sát lúc đầu, dù sao cũng không phải đi luyện cấp, gặp phải quái mạnh thì trốn là được rồi, thế nhưng.... Quên đi không nhắc lại nữa. Sát thở dài, biểu thị bản thân cũng không muốn nhớ đến.

“Các người đụng phải thì trực tiếp dùng lệnh bài quay về không tốt sao, vì cái gì lại làm cho bản thân thâm như vậy?” Ái Nhĩ Ngu Ngốc đối với sự chật vật của hai người lúc mới trở về khó hiểu hỏi.

“Chúng ta cũng muốn a. Đâu biết được ở trong thần tích ngoài kênh trò chuyện không mở được, ngay cả sử dụng hồi thành trực và lệnh bài cũng có hạn chế, nhất định phải đến mấy khu vực an toàn cố định bên trong mới được. Chúng ta thân vốn đã ở trong mê cung, vừa phải trốn BOSS, vừa phải tìm đường, đâu có dễ dàng như thế. Kết quả liên ở bên trong đấu đá lung tung rồi lạc đường, được đều đã uống hết, mới may mắn tìm được một cửa an toàn, có thể dùng lệnh bài bay về.” Nói đến đây Sát liền bực bội, mặt hần còn cổ tình lên trang web nhìn một chút, sao lại không có người nào nhắc đến việc này a.

“Được rồi. Có thể sống trở về là tốt rồi. Các người không bằng đi nghỉ ngơi chỉnh lý một chút đi, thế nào?” Nhã Lạc Khắc chia chia hai người, mọi người lúc này mới nhớ tới, vừa mới vinh dự được xem bức cung, đã

quên cho bọn họ đi sửa sang sắp xếp lại một chút. Trước khi Sát đến gần phòng nghỉ, Minh Phong hỏi hẩn tử mộc đã thu thập đủ chưa.

“Chưa đâu. Cho dù lần đầu tiên đã sửa chữa thành công, vẫn còn thiếu nhiều lắm.” Sát vừa đi vừa đáp. “Chỉ có thể lần sau lại đi vậy.”

Trở lại phòng nghỉ, Sát thay đổi y phục, có lẽ bởi vì vừa rồi quá hao tổn thể lực, đột nhiên cảm thấy rất buồn ngủ, bèn nhào tới trên giường, chậm rãi ngủ thiếp đi. Chờ hẩn tỉnh lại đã là chuyện của vài tiếng đồng hồ sau rồi.

“Các người đang làm gì vậy?” Sát đi vào phòng nghị sự, phát hiện mọi người dường như đều có vẻ mệt chết. Khí Nhi cũng không bao lâu sau đã đi ra.

“Sát, người nhìn xem ngăn này có đủ không?” Ái Nhĩ Ngu Ngốc chạy tới trước tiên, chọn giao dịch với Sát. “Nếu thiếu, những người khác còn rất nhiều nga.”

Sát vừa nhìn, Ngu Ngốc muốn cùng hẩn giao dịch lại chính là tử mộc, hẩn kinh hãi nhìn mọi người, miệng hé ra hợp lại như muốn nói cái gì, cuối cùng lời phun ra được là: “BOSS kia hẩn là còn chưa có rời đi đi?” Bởi vì không có tác dụng gì, cho nên bình thường mọi người cho dù vào thần tích cũng sẽ không thu thập tử mộc, cho nên những thứ này hẩn là bọn hẩn vừa mới đi lấy.

“Ha ha.” Ma Tây cũng đem tử mộc của mình cho hẩn: “Vẫn còn. Có điều không cần lo lắng, nhanh nhẹn của chúng ta đều rất cao.”

” Các người ...” Sát đột nhiên cảm thấy vô cùng cảm động, nói cũng không nói ra được.

“Người có phải muốn hỏi chúng ta vì sao ở trong mê cung như thế mà vẫn tìm được đường có phải không, mới mấy tiếng mà thôi, không những nhặt được nhiều tử mộc như này, còn có thể thuận lợi tìm được nơi an toàn trong mê cung bay trở về?” Nhã Lạc Khắc cười cười: “Rất đơn giản a. Chúng ta đến mê cung rồi liền cho sủng vật của mình đi tìm chỗ an toàn, sau khi nhặt đủ tử mộc liền thông qua bản đồ ánh sáng tìm đến bên cạnh sủng vật, bay trở về.”

“Cám ơn.” Sát sau khi cảm động cũng không khách khí nhận vật phẩm, dù sao tử mộc đối với người khác mà nói không có tác dụng gì, thế nhưng phần tình này hẩn sẽ không quên.

“Đừng nghĩ làm thế nào hồi báo chúng ta. Với tư cách là đội hữu của người, nếu người không có sức chiến đấu, chúng ta cũng rất đau đầu nga.” Minh Phong thần bí cười cười.

??? Khí Nhi phát hiện bản thân hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói gì, theo thói quen đi tới bên cạnh Minh Phong.

21. Chương 21

“Được rồi, không nên dài dòng nữa, trước đi sửa chữa tử mộc pháp tượng đi.” Ái Nhĩ Ngu Ngốc cực kỳ hứng thú nói. Sửa xong pháp tượng mọi người liền có thể quét quái một hồi rồi.

” Ta có một chút chuyện, logout trước đã.” Nhã Lạc Khắc đột nhiên nói, sau đó dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người cười cười xin lỗi liền đăng xuất. Mọi người đều đem ánh mắt hướng về phía Ái Nhĩ Ngu Ngốc.

“Đừng nhìn ta, ta không biết hẩn có chuyện gì.”

“Người không phải là em trai hẩn sao?”

“Nhưng không phải tất cả mọi chuyện đều biết a.” Ngu Ngốc ủy khuất nói.

“Dù sao sửa pháp tượng cũng không cần nhiều người như vậy, ta đăng xuất xem sao.” Ma Tây chung quy vẫn cảm thấy phản ứng của Nhã Lạc Khắc vừa rồi có chút kỳ quái.

” Ta cũng đi.” Ái Nhĩ Ngu Ngốc cũng vội vã giơ tay.

” Cũng tốt. Xem hắn có phải đụng tới chuyện gì hay không.” Minh Phong gật đầu: “Chúng ta cùng Sát đi là được rồi.”

“Không cần, sửa pháp trượng cũng không phải chuyện gì lớn. Ta một người đi là được rồi. Các người mang Khí Nhi đi luyện cấp đi.” Sát ngăn cản.

“Ta thấy như vậy cũng được. Minh Phong người cùng Khí Nhi đi luyện cấp. Ta theo Sát đi sửa pháp trượng, sau đó tìm chỗ nào tụ họp, OK?” Hình Thiên đề nghị. Đồng thời trước khi Sát lên tiếng phản đối hắn đã mật cho Sát nói: “Ta có việc muốn hỏi người, liên quan đến Lý Mộng.” Sát sau khi nghe xong cho dù có không muốn đi cùng Hình Thiên cũng không có cách nào phản đối.

“Được rồi. Ta mang theo Khí Nhi cùng đi Tự nhiên đại lục, chúng ta sau đấy qua đó gặp.” Minh Phong gật đầu, kéo Khí Nhi đi ra ngoài. Ma Tây cùng Ngu Ngốc cũng lập tức logout.

Thấy mọi người đã rời đi, Sát hỏi Hình Thiên: “Chị ta tại sao lại như vậy?”

“Ta trước hỏi người một vấn đề, ta xem nhật ký của Lý Mộng người cho ta, trong đó nhắc tới một người kia vô cùng thích chơi trò chơi, cho nên người mới tiến vào trò chơi xem có manh mối gì không, nếu nói như vậy thì vì sao người lại chơi Anh hùng vô địch chứ? Thời gian Lý Mộng qua đời, Anh hùng vô địch còn chưa có ra mắt? Hơn nữa người chơi trò chơi nhiều lắm, người sẽ không chỉ dựa vào vận khí liền nghĩ tìm được hắn đấy chứ?”

“Ta....” Sát mặt đỏ bừng ” Ta lúc đó một lòng nghĩ người chính là người kia a. Cho nên nghe được người chơi trò chơi liền vào đây.” May mà Hình Thiên ở Kỳ Anh rất nổi danh, cho nên có một đội chó săn vườn trường truy đuổi hắn, thông tin nhỏ gì đều có thể biết được.

“Người....” Hình Thiên ngăn người, lập tức cười khổ: “Ta thật đúng là không tín nghĩa và danh dự mà.”

“Được rồi, không dài dòng nữa. Người bây giờ còn chưa thoát khỏi diện tình nghi đâu. Nói mau, rốt cục là chuyện gì.” Sát tựa hồ có phần thẹn quá hóa giận.

“Được rồi được rồi đừng giục có được không. Ta là muốn nói với người, nếu người kia gần như 24 tiếng đồng hồ đều ở trong trò chơi, chị gái người có khả năng quen hắn ở trong game hay không a? Người biết chị người đã từng chơi trò chơi chưa?”

“À” Sát cẩn thận suy nghĩ một chút “A, ta nhớ ra rồi, chị trước kia chơi “Ngũ hành ONLINE”, có điều chơi không lâu. Giống như người vừa nói, nàng hình như là sau khi bắt đầu chơi thì có chút là lạ.”

“Hiện tại vòng du hư nghĩ nhiều lắm, người chơi càng nhiều như sao trên trời, cho nên chúng ta nhất định phải thu hẹp phạm vi.”

“Được rồi, người nói nhiều như vậy, rốt cục có biện pháp nào không a?” Sát có chút không kiên nhẫn.

“Đừng gấp.” Hình Thiên bày ra một bộ dáng thâm sâu khó dò, chậm rãi nói: “Ta tìm người tra xét danh sách người chơi chuyên nghiệp, nếu như người nói chị người chơi Ngũ hành, vậy thì phạm vi có thể rút nhỏ lại.”

“Vì sao?” Sát đầu tiên ngơ ngác hỏi, sau đó lập tức phản ứng lại “Người là nói người kia có thể là người chơi chuyên nghiệp?”

“Không sai. Xem phần mở đầu không liên tục trong nhật ký của chị người, người kia không phải là người nhiều tiền của, cho nên để ứng phó với phí trò chơi xa xỉ nhất định có nghề nghiệp, một người 24 tiếng đồng hồ đều ngâm mình trên trò chơi online, nghề tốt nhất không phải là cái này sao? Sau đó tôi tiếp tục loại trừ những người nhỏ hơn 18 lớn hơn 40, diện mạo không thuận mắt, không ở thành phố hoặc trong vòng 3 năm không tới thành phố.”

“Vì sao lại nhất định phải ở thành phố a? Trong trò chơi online lại không hạn chế.”

“Trong trò chơi có thể ân ái sao? Có thể khiến cho chị gái người mang thai sao?” Hình Thiên trắng trợn nói ra rước lấy một liếc mắt xem thường. “Nhưng cho dù như thế, vẫn còn có rất nhiều người trong diện lựa chọn, cho nên ta nghĩ tốt nhất có thể tìm thám tử điều tra tình trạng kết giao bạn hữu của chị gái người. Chỉ trong vòng một năm trước khi chị người chết. Người thấy sao?”

“Không được, như vậy bị người biết thì làm sao?” Sát lập tức phản đối.

“Yên tâm, thám tử tư đều có đạo đức nghề nghiệp, sẽ giúp thân chủ bảo mật. Hơn nữa bọn họ sẽ rất cẩn thận. Nếu không chúng ta cứ tiếp tục tìm như này, không biết sẽ còn phải tra đến thời điểm nào, không cẩn thận còn oan uổng người tốt nữa.” Hình Thiên ý tứ nói.

Sát thoáng cái đỏ mặt: “Cái gì oan uổng người tốt, ai biết người có đúng là vô tội hay không.” Mặc dù nói như thế, nhưng trong lòng kỳ thực đã hiểu rõ chuyện của chị hần hẩn là không liên quan gì đến Hình Thiên. Sau khi suy nghĩ một hồi, cuối cùng Sát cũng đồng ý với ý kiến của Hình Thiên.

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ giúp người đem người kia tìm ra.” Hình Thiên lần nữa cam đoan. “Được rồi, không nói việc này nữa, đi nhanh đi.”

“Đi đâu?” Sát cảm thấy bản thân có phần không theo kịp nhịp độ của Hình Thiên.

“Đương nhiên là đi sửa chữa tử mộc pháp tượng a. Minh Phong còn đang ở Tự nhiên đại lục chờ chúng ta đó.”

“Người sao lại biết rõ hần ở Tự nhiên đại lục vậy?”

“Hần vừa mật cho ta a, ha ha.”

...

“Chơi thật vui nga, lần sau muốn nhìn các đại lục khác.” Minh Phong và Khí Nhi hiện tại đang ở thành thị trung tâm Tự nhiên đại lục – Tự nhiên chi thành. Lần này bọn họ là từ điểm truyền tống tử vong truyền tống tới Anh hùng đại lục sau đó lại cưỡi phương tiên giao thông đặc thù của Tự nhiên đại lục – Phương hoàng tới đây. Khí Nhi cũng vừa mới biết được, thì ra phương tiện đi lại của Anh hùng đại lục cũng giống như các đại lục khác, chia ra làm hai loại, một loại là truyền tống vận chuyển thuần túy chỉ có 1 kim tệ một lần, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh, hơn một cái liền tới. Mà một loại khác thì có thể ngắm cảnh, từng đại lục có phương tiện đặc thù, giống như Cốt long của Tử vong đại lục, Khôi lồ long của Trật tự đại lục cùng với Phương hoàng của Tự nhiên đại lục vừa mới ngồi qua, loại này giá cả thì đắt, phải 10 kim tệ một lần. Mà loại mà Khí Nhi nói muốn nhìn chính là loại phía sau.

“Tự nhiên đại lục là nơi đẹp nhất trong cả trò chơi.” Minh Phong cảm thấy mình cũng không khác hướng dẫn viên cho lắm.

“Đích xác ôi chao, ở đây thật đẹp.” Cho dù hiện tại chỉ ở trong thành thị, không nhìn thấy phong cảnh thiên nhiên bên ngoài, Khí Nhi vẫn cảm thấy nơi đây so với những nơi đã đi trước kia đẹp hơn nhiều, nơi nơi đều là hoa cỏ, rất nhiều cửa hàng đều là bán các loài động vật nhỏ đáng yêu, bầu trời phủ cầu vồng bảy sắc, toàn bộ thành phố đủ mọi màu sắc rực rỡ cực kỳ, phối hợp với màu sắc chủ đạo của thành phố là xanh lục, một điểm cũng không lộ ra vẻ hỗn độn.

“Đi thôi, đi ra bên ngoài.” Minh Phong kéo tay Khí Nhi đi ra ngoài. “Quái ở đây cũng đã phần là các loài vật, đặc biệt đẳng cấp tương đối thấp.”

“Người là nói đến những con sói và hổ trắng bị người khi dễ kia sao?” Khí Nhi ngây thơ hướng Minh Phong cười cười.

“Đúng vậy, còn có quái không phải là động vật nhưng cũng rất xinh đẹp. Ví dụ như tinh linh đã từng truy đuổi người rất thâm.” Minh Phong cũng cười đáp lại hần. Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa đi ra ngoài thành. Trong khi bọn họ đang vui vẻ đùa giỡn, Nhã Lạc Khắc đã ra một quyết định.

22. Chương 22

“Vì cái gì đột nhiên làm như vậy?” Tả Ly nhận được điện thoại của Hoài Hạ liền cấp tốc vội vàng chạy tới, may mắn Hướng gia cách nhà mình không xa, vừa vào phòng Hoài Thuần, hần liền chất vấn.

“Không vì cái gì, chỉ là cảm thấy chơi rất vui mà thôi.” Hoài Thuần vừa chuẩn bị tâm lý vừa dừng dừng nói.

“Chơi rất vui?” Tả Ly trước nay vẫn luôn bình tĩnh nhất trong mấy người lúc này cũng không khỏi cất cao giọng “Người là đi làm vật thí nghiệm, không phải là đi du lịch, đi ra ngoài không gian như vậy là chơi vui sao?” Cũng khó trách Tả Ly tức giận như thế. Nguyên lai là cảm thấy Hoài Thuần mấy ngày nay có chút là lạ, cho nên sau khi hẩn logout Tả Ly liền tính đi xem hẩn, có điều ngay trước đó, hẩn xưa nay có chút bị bệnh sạch sẽ nên đã tắm rửa một hồi lâu. Không nghĩ tới tắm được một nửa liền nhận được điện thoại của Hoài Hạ, nói Hoài Thuần muốn đi ra ngoài không gian. Một câu nói không đầu không đuôi khiến cho Tả Ly mò không nổi suy nghĩ, sau đó liền nhớ tới 1 tháng trước, nước Mỹ lên kế hoạch liên hợp di dân tới sáu cực (biết là nơi nào chưa? Gào thét, hắc y nhân a

mượn dùng chút) hướng tới đại học trên toàn cầu phát ra thông báo tuyển người, muốn tuyển một đám thành viên ở tất cả các phương diện đều vô cùng xuất sắc tiến vào một nơi nào đó bí mật hoạt động, mặc dù trên thông báo vẫn chưa chỉ rõ chi tiết hoạt động, nhưng mơ hồ đã chỉ ra địa điểm nghiên cứu hoạt động là ở ngoài không gian, tuy rằng hiện tại khoa học kỹ thuật vô cùng phát triển, nhưng đi đến bên ngoài không gian vẫn là chuyện cực kỳ nguy hiểm, Tả Ly như thế nào cũng không nghĩ ra Hoài Thuần lại giấu diếm bọn họ báo danh, hơn nữa đã thông qua xét duyệt sơ bộ, hiện tại phải đến Mỹ tiếp tục phỏng vấn bước tiếp theo.

“Chỉ là đi đến báo tên một cái mà thôi, không nhất định có khả năng được tuyển a.” Hoài Thuần nhìn Tả Ly tức giận như thế, cuối cùng buông quần áo trong tay, ngồi xuống cùng hẩn mặt đối mặt nói chuyện. Hiện tại ở trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Hoài Hạ sau khi Tả Ly tới liền vội vàng vàng online báo cho Hình Thiên và Minh Phong.

“Tuyển xong thì đã muộn rồi.” Loại hoạt động này, một khi được tuyển, sẽ không thể từ bỏ. Tả Ly không tin Hoài Thuần không biết.” Nói đi, rốt cuộc là vì cái gì. Người cho tới giờ đối với những thứ này đều không có hứng thú, vì sao đột nhiên lại nghĩ đến việc tham gia hoạt động như thế này.”

Vốn đang cúi đầu ngồi ở trên giường Hướng Hoài Thuần ngẩng đầu lên, nhìn Tả Ly, con mắt nháy cũng không nháy, sau khi trong miệng khe khẽ lặp lại: “vì cái gì” , hẩn cười khổ một chút, đem câu vừa mới nói nhắc lại một lần: “Không cái gì, chẳng qua là chơi khá vui mà thôi.”

“Người...” Tả Ly cảm thấy bản thân đã sắp bùng nổ rồi, lúc này thì Hoài Hạ vọt vào.

“Minh Phong và Hình Thiên nói lập tức sẽ đến. Ca, người rốt cuộc vì cái gì lại làm như vậy? Ba mẹ sẽ không đồng ý.” Hoài Hạ chỉ có lúc đặc biệt mới gọi Hoài Thuần là ca, vì dụ như khi cùng Hoài Thuần tranh một thứ gì đó, khi muốn Hoài Thuần giúp đỡ hoặc như hiện tại.

“Không cần đem bọn họ cũng gọi tới chứ. Không phải là cái chuyện gì đáng lo a.” Hoài Thuần buồn cười nhìn hai người phía trước. ” Ba mẹ bên kia không cần lo lắng, ta sẽ thuyết phục bọn họ.”

Chỉ chốc lát Hình Thiên và Minh Phong đã vội vàng vàng chạy tới, cũng hỏi một câu hỏi như vậy, đều nhận được một đáp án giống nhau, bọn họ lặp đi lặp lại nửa ngày, Hoài Thuần như trước cố chấp không hé răng, không bao lâu sắc trời đã tối, mọi người cuối cùng quyết định tạm thời buông tha hẩn, ngày mai trở lại tiếp tục ép hỏi.

“Ta có thể đi vào không?” Hoài Thuần vừa mới sắp xếp quần áo và đồ dùng hằng ngày xong, định đi ngủ thì Hoài Hạ gõ cửa: ” Ân.” Hoài Thuần vừa trả lời, vừa chạy đi mở cửa trêu đùa nói: “Người khi nào vào phòng ta lại gõ cửa a?”

Hoài Hạ cũng hiếm khi không cười, hẩn chỉ là bình tĩnh nhìn Hoài Thuần vài giây, sau đó nói khe nhưng phi thường rõ ràng học ra mấy chữ ” Bởi vì ta và Tả Ly sao?”

Nghe vậy, Hoài Thuần chấn động, sau đó lập tức khôi phục vẻ mặt bình thường: “Người đang nói cái gì a.” Nhưng vẻ mặt của hẩn vẫn không tránh khỏi mất Hoài Hạ nhìn chằm chằm hẩn.

“Quả nhiên là như thế.” Hoài Hạ vượt qua Hoài Thuần, ngồi lên giường.

“Người đang nói xằng bậy cái gì a. Không được chiếm giường của ta, nhanh đi ngủ đi.” Hoài Thuần cố gắng khiến bản thân mình giống như là bình tĩnh, nhưng vẻ mặt có chút hỗn loạn đã bán đứng hẩn.

“Chúng ta là sinh đôi, từ bé đã thích những thứ giống nhau, người cũng không ngoại lệ. Người lừa được kẻ khác chứ không lừa được ta, ta mặt dù có chút lơ mơ, nhưng đừng có quên, sinh đôi chính là có tâm điện

cảm ứng.” Hoài Hạ hướng Hoài Thuần dí dỏm nháy mắt mấy cái, nhưng là người kia không có tâm tình cùng hân hân đùa.

Hoài Thuần không phụ nhận nữa, hân hân nhìn khuôn mặt giống y đúc mình kia, biểu tình trên mặt đã tiết lộ mọi thứ. Sau một tiếng thở dài, hân ngồi xuống bên cạnh Hoài Hạ, hai người không hẹn mà cũng ngả người xuống phía sau, nằm ở trên cái giường có thể chứa được ba người.

Đêm hôm đó, hai anh em hàn huyên thật lâu, không ai biết bọn họ đã nói những cái gì, chỉ cảm thấy bọn họ tựa hồ đã thực hiện một hiệp định nào đó, so với trước kia càng thêm ăn ý. Mà Hoài Thuần cũng đã rút khỏi cái hoạt động kia, không hề nhắc lại chuyện rồi đi nữa.

Tả Ly gần đây lại rất đau đầu. Đầu tiên là Nhã Lạc Khắc tự nhiên không biết làm sao lại nói phải rời đi đi ra ngoài không gian, ngày thứ hai lại chẳng hiểu thế nào nói không đi nữa. Sau đó thái độ đối với mình thoáng cái thay đổi, nhiệt tình hơn rất nhiều, thậm chí có chút giống thái độ Ngu Ngốc đối với mình, hân quả thực đã bị hai người bọn họ làm cho hồ đồ rồi, cứ tiếp tục như vậy tinh thần có lẽ sẽ hỏng mất, bèn hạ quyết tâm tìm bọn họ nói chuyện. Thế mà không nói chuyện thì thôi, nhưng nói chuyện lại bị hai người bọn họ đập cho một nhát, hai anh em kia vậy mà đồng thời hướng mình nói, muốn chính mình chọn một người, hơn nữa còn thề sẽ tôn trọng quyết định của mình, đây là cái gì với cái gì a? Hân bị dọa đến không thể làm gì hơn là cùng hai người duy trì khoảng cách, có điều đã quen thuộc như vậy, vừa là bạn học vừa là bạn tốt, muốn tránh cũng trốn không được bao nhiêu xa. Buộc lòng mỗi ngày phải sống trong nước sôi lửa bỏng. Giữa ba người có cái gì đó không tự nhiên ngay cả Khí Nhi và Sát cũng thấy rõ ràng. Thế là một ngày nào đó, thừa dịp lúc mọi người cùng nhau đánh quái luyện cấp, Khí Nhi kéo Minh Phong, Sát kéo Hình Thiên trốn ở một bên tiến hành nhóm nhỏ bí mật hội nghị.

“Ôi chào, gần đây Nhã Lạc Khắc, Ái Nhĩ Ngu Ngốc còn có Tả Ly có phải có chút là lạ hay không a? Đặc biệt là Tả Ly, hình như đang trốn hai người bọn họ, họ sẽ không phải là cãi nhau đi?” Sát ở một bên hỏi Hình Thiên.

“Thỉnh giáo người khác là loại khẩu khí này sao?” Hình Thiên nhún nhún mày, vô cùng không hài lòng cách xưng hô của Sát đối với mình. Hân có tên có họ không phải gọi là “ôi chào” có được hay không, nga, được rồi, trong trò chơi không có họ.

“Người tốt cuộc có nói hay không.” Sát cảm thấy Hình Thiên thực sự là muốn gọi đòn mà (L: mong mọi người thông cảm đã có 1 bạn tốt bụng dịch hộ cái câu mà tớ đã chém gió trượt a, thật ngượng ngùng quá đi:P)

“Minh Phong, có đúng hay không a?” Khí Nhi thấy Sát thẩm vấn không thành công, bèn kéo Minh Phong hỏi thăm.

“Người thấy sao?” Minh Phong hỏi vặn lại.

“Ta nghĩ Nhã Lạc Khắc cùng Ái Nhĩ Ngu Ngốc hình như đang theo đuổi Tả Ly. Ngu Ngốc trước đây vẫn như vậy, có điều hiện tại ngay cả thái độ của Nhã Lạc Khắc cũng thay đổi.” Bingo, không hổ là nhân viên trong ngành công nghiệp mai mối, Khí Nhi so với Sát nhạy cảm hơn. Chỉ có điều, hân lại không thấy được Minh Phong đối với hân khác biệt, này có phải hay không cái gọi là ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường đi?

“A? Thật vậy chẳng?” Sát nhin không được kêu lớn. Mặc dù hiện nay đồng tính luyến ái thực sự là chuyện hết sức phổ biến, nhưng hai anh em chính là sinh đôi theo đuổi cùng một người nam nhân, vẫn rất mạnh bạo ôi chào. Huống chi Sát một lần yêu đương cũng chưa từng trải qua, cho nên cảm thấy cực kỳ giật mình.

“Người quần người khác nhiều như vậy để làm chi. Chuyện của bọn họ tự họ sẽ giải quyết.” Hình Thiên bắt mồm bản thân bị bỏ qua, chạy tới bên cạnh Sát. “Không nên đi góp vui, loại sự tình này người khác càng giúp càng rối. Người không bằng quan tâm ta một chút đi.” Sát dùng lỗ mũi đáp lại hân.

Mà ba người bên kia đang chuyên tâm giết quái phát hiện bốn người mất tích, bắt đầu ở trong kênh trò chuyện của đội ngũ rống lên, mọi người không thể làm gì khác đành phải kết thúc hội nghị ngắn tại đây, vội vã hiện thân.

23. Chương 23

“Các người mấy người chạy đến bên cạnh làm cái gì a?” Thấy Minh Phong bọn họ xuất hiện, Ma Tây thở dài một hơi, hẳn bị hai anh em quần đến sợ.

“Chúng ta đang.....Ồ” Khí Nhi vừa mở miệng đã bị Minh Phong kéo đến phía sau.

“Chúng ta đang thương lượng chuyện gặp mặt.” Minh Phong qua loa nói, nhìn dáng vẻ của hắn hình như đã sớm lên kế hoạch rồi.

“Đi?” Mọi người cùng nhìn về phía hắn.

“Gặp,gặp....Gặp mặt?” Quá bất ngờ, bất thành linh đến mức Khí Nhi sau khi thấy Minh Phong đang gật đầu, phản ứng đầu tiên là gọi ra thanh menu, chọn logout. Tiếp đó cũng không xuất hiện tại chính mình đang ở khu vực nguy hiểm, nói một tiếng “Ta có việc out trước.” Sau liền vội vàng vàng biến mất, Minh Phong muốn kéo lại cũng không kéo được, đành phải trở mắt nhìn người lưu một cái đã không thấy bóng.

“Hắn thế nào hình như không nguyện ý gặp chúng ta nga.” Hình Thiên nói là nói như vậy, có điều ánh mắt mọi người rõ ràng là nhìn Minh Phong.

“Hắn trốn không được.” Minh Phong sắc mặt âm trầm nói, dù sao trên tay cũng có tư liệu của hắn, nếu như hắn thực sự không chịu xuất hiện, vậy tự mình đi tìm hắn được rồi, dù gì cũng cách trường của bọn họ rất gần.

Bên kia, Khí Nhi sau khi logout đang ở trong phòng nhỏ đơn sơ của mình không ngừng đi tới đi lui, trong miệng cũng không ngừng lầm bầm. “Làm sao đây làm sao đây, phải cùng Minh Phong gặp mặt sao?” Điều không phải Minh Phong là sai lang hổ báo, chỉ là đối với Kỳ Kỳ mà nói, căn bản là một nhân vật cao không thể với tới nay thoắt cái phải gặp mặt, khẩn trương căng thẳng là phải có. Lại nghĩ đến, nếu như bị bạn học của hắn biết hắn cùng nhân vật phong vân của Kỳ Anh có quan hệ, vậy còn không bị những người sùng bái kia ăn tươi nuốt sống a, Kỳ Kỳ càng nghĩ càng sợ học tập đã điều, liên tiếp ba ngày đau ốm bãi công (không login), tính trốn tránh mà không gặp, đợi đến khi Minh Phong đã quên chuyện này rồi hãy nói. Nhưng mà, hắn đã quên một chuyện, hắn có thể không đi tìm Minh Phong, Minh Phong chưa hẳn không thể đến tìm hắn. Hoàng Phượng Minh đợi 3 ngày cũng không đợi được tiểu đã điều nào đó login, cuối cùng không tính tiếp tục chờ đợi nữa. Sáng sớm ngày thứ tư, hắn liền đứng ở cổng trường của Kỳ Kỳ bắt người.

“Kỳ quái, sớm như vậy đã đóng cửa trường rồi sao? Sao tất cả mọi người đều đứng ở cổng?” Trương Cường hiếu kỳ hỏi Lâu Vũ Kỳ đi ở bên cạnh. Bọn họ là bạn học ở cao trung, lại rất khéo học cùng một trường đại học, nhưng bởi vì khác hệ, hơn nữa Kỳ Kỳ bận rộn làm thuê, cho nên cơ hội gặp mặt cũng không nhiều, hôm nay vừa vặn ở trên đường gặp được, cho nên liền đi cùng nhau.

“Không biết.” Kỳ Kỳ thuận miệng đáp lại. Mấy ngày nay hắn đều rất hoảng hốt, đối với các chuyện tình khác đều không có hứng thú.

“Kỳ Kỳ, người sao vậy không yên lòng a? Có phải xảy ra chuyện gì hay không? Có cần ta hỗ trợ hay không?” Tốt xấu gì cũng làm bạn cùng lớp 3 năm, Trương Cường đối với tình hình gia đình Kỳ Kỳ rất hiểu rõ, còn tưởng rằng kinh tế hắn có điều gì khó khăn, định bụng hỗ trợ đâu.

“A, không có. Ta đang suy nghĩ bài tập một chút.”

“Nga.” Trương Cường lộ ra biểu tình lực bất tòng tâm. Kỳ Kỳ học chính là tài chính, mà hắn học lại là lịch sử. Đứng nhìn tên cùng bề ngoài Trương Cường đều rất thô khoáng, kỳ thực nhà bọn họ mấy đời đều gì đó ở phương diện lịch sử, giống như ba hắn chính là giáo sư lịch sử của Kỳ Anh, mẹ lại là lão sư lịch sử của một trường trung học nữ khác.

Hai người nói chuyện cũng đã đi tới cổng trường, nhìn đoàn người cuộn trào mãnh liệt bên trái một chút, hai người rất tự nhiên hướng chỗ trống bên phải đi đến, ai ngờ Kỳ Kỳ vừa đem chân trước bước qua cái cổng trường kia, liền cảm thấy cổ áo phía sau bị người nắm chặt, nhất thời một loại sự cảm không lành xuất hiện.

“Hoàng hậu?!” Trương Cường tiến vào vườn trường trước thấy Kỳ Kỳ không theo kịp, liền ngoảnh lại, không ngờ lại trông thấy hình ảnh Kỳ Kỳ bị người tóm được, lại nhìn lại người tóm hắn lại chính là nhân vật

phong vân của Kỳ Anh, không khỏi thất thanh kêu lên, sau đó dưới ánh mắt giết người của Hoàng Phượng Trà, thành thật che miệng lại lùi về phía sau ba bước lớn.

Thật ra từ khoảnh khắc bị tóm được Kỳ Kỳ liền đoán được người bắt hấn là ai, lại nghe thấy tiếng kêu của Trương Cường càng khẳng định, càng không cần phải nói ánh mắt những người khác vô cùng kinh ngạc. Xem ra kiên nhẫn của hấn xác thực không tốt lắm. Sau kinh hoàng ban đầu, Kỳ Kỳ ngược lại đã bình tĩnh lại, chậm rãi xoay người nhìn về người phía sau. Quả nhiên, cảm giác áp bách trong hiện thực càng mạnh. Trong bụng nghĩ vậy, ngoài miệng không quên chào hỏi.

“Buổi sáng tốt lành.” Không biết có nên nói đã lâu không gặp hay không, Kỳ Kỳ lựa chọn cách nói thỏa đáng nhất.

“Đã lâu không gặp a.” Trả lời hấn chính là Lạc Hành Thiên ở bên cạnh. Phượng Minh thì lại một phen tóm lấy tay hấn, hướng phía trước đi đến. Cổng trường xác thực không phải là một nơi tốt để nói chuyện, thấy ánh mắt mọi người nhìn hấn, Kỳ Kỳ chỉ biết, sau này đến trường sẽ khó sống rồi. Nhưng hiện tại giả bộ không nhận ra bọn họ cũng đã muộn, hơn nữa lòng biết phản kháng cũng không hữu dụng, thế là Kỳ Kỳ bèn ngoan ngoãn đi theo phía sau, tùy ý Hoàng Phượng Minh mang bản thân tới một quán cà phê vắng vẻ, trên cửa mặc dù treo biển đã đóng cửa, nhưng Hoàng Phượng Minh vẫn đẩy cửa ra, quen thuộc đẩy ra một cánh cửa không rõ ở phía sau, tiếp đó Kỳ Kỳ vừa nhìn, bên trong đã có không ít người. Ngoại trừ Lạc Hành Thiên bọn họ ra, còn có Lý Mạnh vừa nhìn cũng là bị cường chế đến đây, vẻ mặt căm tức bất bình. Ai, Kỳ Kỳ ở dưới đáy lòng thở dài, sau đó ngồi xuống sô pha

24. Chương 24

“Ô, mệt chết.” Trên chiếc giường nhỏ trong gian phòng hẹp đơn sơ có một đồng bunn nhào, còn không ngừng phát ra tiếng kêu rên. Nguyên lai là Kỳ Kỳ đã mệt muốn chết rồi. Sáng sớm sau khi bị Minh Phong kéo đi “quan hệ hữu nghị”, hấn đã bị bắt ép bỏ tiết cả ngày, mấy người kéo nhau ra ngoài chơi điên cuồng, lúc này mới kiến thức được cái gì gọi là kẻ có tiền, nhìn bọn Hoàng Phượng Minh không thèm quan tâm đem tiền ném ra ngoài, trái tim Kỳ Kỳ thực sự đau nhức a, hấn không thể tự mình đi thay bọn họ phục vụ, vì cái gì khi hấn làm thuê lại không gặp được khách hàng tốt như vậy chứ. Kỳ Kỳ trong lúc miên man suy nghĩ bất tri bất giác cảm thấy mệt nhọc, mí mắt chậm rãi khép lại, bất thành linh lại nhảy dựng lên, nhớ tới Hoàng Phượng Minh khi đưa hấn về hết lần này đến lần khác nhắc hấn phải login, lúc đầu Kỳ Kỳ không tính nghe, có điều hiện tại ngay cả vị trí hàng ổ đều cũng đã bị đưa ra ánh sáng, trốn cũng không trốn được, vẫn là ngoan ngoãn nghe lời vậy. Thế là sau đó liền mạnh mẽ lấy lại tinh thần, tắm rửa một cái rồi sau đó mới sung mãn mà login.

Login xong mới phát giác tiêu rồi, bởi vì lần trước logout quá sung mãn, hiện tại đăng nhập ngay chỗ nguy hiểm, bên cạnh đều là Tà Nhân Ma cao hơn hấn vượt quá hai mươi cấp, số lượng ước chừng có 5,6 con, mặc dù bọn chúng không di chuyển, nhưng lại có thể từ ánh mắt phát ra xạ tuyến, mà cách đó không xa, đang có không ít Huyết Cư Nhân (tên quái) hướng hấn đi tới.

“A yêu

cứu mạng a

” dừng hoài nghi, tiếng kêu thảm thiết này đương nhiên đến từ Khí Nhi, vừa không cẩn thận mới bị xạ tuyến quét tới, đi không ít máu. Khí Nhi vừa uống bình huyết, vừa ở trong đoàn quái điên cuồng kêu cứu mạng. Không có biện pháp không ở khu an toàn, không thể sử dụng quyền trục, bị công kích lại không có cách nào logout. Chính mình lại không hề có năng lực phản kích, hiện tại chỉ có thể vừa tiêu hao bình huyết vừa chờ người khác tới cứu hấn thôi. May mắn là Minh Phong bọn họ không để hấn chờ lâu, chắc là mọi người vốn cũng cách đó không xa, ngay tại lúc trước khi Khí Nhi bị giết sắp treo chạy tới cứu hấn. Chỉ thấy Hình Thiên bọn họ đơn giản giải quyết Tà Nhân Ma và Huyết Cư Nhân, xung quanh liền rõ ràng hiện ra một mảnh đất trống, Khí Nhi lúc này mới có thời gian hảo hảo trị liệu cho bản thân.

“Người thật đúng là vừa lên đã rước lấy phiền phức a.” Minh Phong vừa nói vừa đưa mấy bình huyết cho hấn. Nhìn Khí Nhi vừa nãy chật vật thì biết, bình huyết của hấn còn không được bao nhiêu. “Đánh không lại người còn không biết chạy trốn sao. Khu an toàn cách đây không xa.”

“Mẫn tiếp (nhanh nhẹn) của ta thấp a

” Khí Nhi nức nở. Hẳn là hệ thực vật a, mẫn tiếp thấp là bình thường không thể trách hấn.

“Được rồi, không cần nói nữa. Dù sao đi vào trong chỗ kia cũng phải trải qua những thứ này, chúng ta đi thôi.” Nhã Lạc Khắc thay Khí Nhi nói.

“Chỗ kia? Nơi nào?” Khí Nhi nhìn mấy người, trong hai mắt tràn ngập dấu chấm hỏi.

“Chỗ kia chính là chỗ kia, đi theo là được.” Minh Phong lấu cá kéo Khí Nhi đi, dọc đường còn có thể nghe thấy Khí Nhi không ngừng hỏi nơi đó là chỗ nào, những người khác cũng đi theo.

“Nơi đó rốt cuộc là chỗ nào a?” Khí Nhi theo mọi người xuyên qua rừng bóng tối, đi tới cung điện lời nguyên, ở phía sau nhìn thấy Hình Thiên đi tuốt ở đằng trước xoay xoay một cái giá cắm nến nào đó, một khối nền nhà ở giữa cung điện lõm vào, hiện ra một cái cầu thang thật dài.

“Người phiền muốn chết.” Minh Phong bị bộ dáng dài dòng của hấn triệt để làm cho bực bội. “Người không xem trên trang chủ sao? Thiên sứ đã xuất hiện.” Thấy Khí Nhi vẫn như cũ một bộ biểu tình không hiểu gì, Minh Phong không thể không nói lại tỉ mỉ rõ ràng. ” Trong Anh hùng vô địch phương tiện giao thông từ đại lục khác đến Anh hùng đại lục thăm quan du lịch đều là hình dạng BOSS mạnh nhất của đại lục đó, Cốt Long của Tử vong đại lục, Khôi Lỗi Long của Trật tự đại lục, Phượng Hoàng của Tự nhiên đại lục, Hắc Long của Hỗn loạn đại lục, Cự Thú của Lực lượng đại lục, chỉ có phương tiện của Sinh mệnh đại lục là xe ngựa bình thường, đây là bởi vì, BOSS lớn nhất của Sinh mệnh đại lục cho tới giờ chưa từng xuất hiện. Mãi cho đến hôm qua, có người ở trên diễn đàn post một cái topic, nói mình ở Sinh mệnh đại lục thấy được Quang minh thánh đàn, đó là sơ nguyên của trò chơi này, phía nhà phát hành công bố nơi ra đời của Thiên sứ, nghe nói thu phục được thiên sứ sẽ sở hữu được lực lượng xua đuổi ngăn cản được hắc ám, cho nên mọi người đều hướng nơi đó chạy đến.”

“Đại BOSS sau cùng nào có dễ đánh như vậy a, đi tới đó có thể làm gì chứ?” Khí Nhi rất khinh thường nói.

“Cái này người không biết đâu.” Ái Nhĩ Ngu Ngốc xen vào: “Nghe nói phương pháp thu phục thiên sứ không phải thông qua vũ lực, nhưng cụ thể làm thế nào thu phục được hấn thì ai cũng không biết, cho nên tất cả mọi người đều đi thử thời vận.”

“Nga.”

“Các người còn không mau lên a.” Sát và Hình Thiên đi tuốt ở phía trước kêu lên, mấy người phía sau khẩn trương cước bộ.

“Ở đây làm gì a?” Khí Nhi lại có vấn đề.

“Nơi này là lối tắt đi thông tới Lực lượng đại lục, hơn nữa quan trọng nhất chính là sau khi từ đường hầm này đi ra, đi một lúc có thể tìm được một cái lối tắt đi tới Sinh mệnh đại lục. Người hẳn là biết Tử vong đại lục và Sinh mệnh đại lục đối nghịch lẫn nhau, cho nên không hề có con đường liên hệ nào đi?” Ma Tây giải thích cho Khí Nhi.

“Àn. Minh Phong có nói qua.”

Tiếp theo tất cả mọi người không nói gì nữa, tăng nhanh cước bộ đi vào đường hầm, sau khi đi ra, Khí Nhi còn không kịp nhìn xem phong cảnh Lực lượng đại lục thế nào, đã bị kéo vào một gian tửu quán gần đó, chỉ thấy Ma Tây cầm tới mấy kim tệ đưa cho người phục vụ bề ngoài xấu xí, người này liền đem bọn họ vào trong hầm rượu, mở nắp một cái thùng rượu thật to ra, Hình Thiên đứng đầu, tiên phong bò vào, Khí Nhi đi thứ tư sau khi tiến vào được một lúc, mới phản ứng lại được đường mà mọi người đang bò nửa ngày này chính là lối tắt từ Lực lượng đại lục đến Sinh mệnh đại lục, thật đúng là....

Nếu cửa vào là thùng rượu, thì cửa ra là lò sưởi trong hốc tường cũng không có ngạc nhiên gì. Từ trong lò sưởi bụi bặm bò ra, ho khan mấy cái, Khí Nhi lúc này mới phát hiện mình hiện tại đang ở một gian phòng mới nhìn cũng đã biết thật lâu chưa từng có người ở, tiếp theo mọi người sau khi chín rẽ mười ngoặt đi ra ngoài, quay đầu lại nhìn, nguyên lai là một cái trang viên bị bỏ hoang.

“Sắc trời đã không còn sớm nữa, không bằng chúng ta ở chỗ này một đêm, ngày mai lại hành động đi.” Hình Thiên ngẩng đầu nhìn khoảng không trên bầu trời, rồi mới đề nghị.

“Cũng tốt.” Tất cả mọi người đã mệt mỏi, mặc dù tiến vào trò chơi không lâu, nhưng bởi vì lúc vào đã là xế chiều, sau khi đi nhiều đường như vậy, trời cũng đã tối sầm xuống rồi, đối với Sinh mạng đại lục lại không quen, cho nên nghỉ ngơi một đêm cũng tốt. Chỉ có điều.....

“Vì cái gì ta phải cùng người một gian?” Sát đối với Hình Thiên ở bên kia giường rống lên.

“Ở đây bỏ hoang lâu như vậy, ai biết có thể có cái chuyện quái dị gì xảy ra hay không, dù sao cũng chưa ai từng tới. Để an toàn, tốt nhất là hai người một phòng.”

“Vậy vì sao là ta cùng người? Ta muốn cùng Khí Nhi một phòng.”

“Minh Phong sẽ không đồng ý, người thông minh như vậy lại không rõ sao?” Hình Thiên vừa cời khô giáp, vừa cười nói. Cái đồ này thật đúng là nặng. (L: ý chỉ cái áo giáp đó +. +)

“Ta đây cùng Ma Tây bọn họ chen chúc.”

“Bên kia ba người đã đủ loạn rồi, người sẽ không nhỡ ý mà vô giúp vui đấy chứ.” Cuối cùng cũng cời xong áo giáp nặng nề, Hình Thiên nằm ngả xuống giường lớn, mặc dù sau khi dọn dẹp ăn không ít bụi, nhưng nằm ở trên vẫn thật là thoải mái a.

“Người.....” Sát thấy Hình Thiên đã nằm xuống, trong lòng bức bối, giật cửa đi ra ngoài. Dù sao ở đây nhìn qua phòng cũng không ít, hẳn cũng không tìm không được phòng trống.

25. Chương 25

Văng một dãy phòng ở, phòng trống không ít, thế nhưng thực sự có thể cho người ở được lại không có mấy gian. Sát đem toàn bộ khu trang viên đi một lượt, phát hiện nơi này công trình còn rất toàn diện, lầu một là phòng bếp cùng phòng giải trí, lầu hai chính là tầng bọn hắn ở là phòng sách cùng phòng ngủ, đáng tiếc cửa đều không mở được, lầu ba thăm hại hơn, cầu thang đã bị một bức tường vô hình nào đó chặn lại lối đi. Sát tìm không được phòng trống, lại không thể đi đến chỗ người khác, kết quả đành phải về gian phòng của hắn và Hình Thiên. Người trên giường tựa hồ đã ngủ rồi, hơn nữa còn vô cùng ngoan ngoãn chỉ ngủ một nửa giường, để ngày mai có sức đi thám hiểm, Sát vẫn là nằm lên. Vốn tưởng sẽ không quen, lại không nghĩ tới một đêm vô mộng, khi mở mắt, trời đã sáng rồi.

“Sớm an.”

“Sớm”

Tựa hồ như ngày hôm qua rất nhiều người đều không ngủ ngon giấc. Sát nhìn sắc mặt mấy người khác một cái, rút ra được một cái kết luận như thế. Sau đó mọi người rất ấn ý mà lơ đi vấn đề về giấc ngủ, sau khi nói chào buổi sáng bắt đầu bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

“Chúng ta có thể hướng phía Bắc Sinh mệnh chi thành mà đi. Nơi đó có một cái lãnh địa lãnh chúa là bằng hữu của ta, hẳn có lẽ sẽ biết chút gì đó. “ Sát đề nghị.

“Cho dù biết hẳn sẽ nói cho chúng ta sao? Thiên sứ đối với phần lớn người đều rất có mê hoặc.” Ma Tây lo lắng hỏi.

“Ta nghĩ hẳn hẳn là sẽ không như vậy. Khải Mạn là người tốt.” Sát suy nghĩ, khẳng định nói. Hình Thiên vừa thấy hắn tín nhiệm đối phương như thế, có chút không được thoải mái.

“Người thật đúng là hiểu rõ hẳn a.” Dám chua ê ẩm. Có điều đáng tiếc là không ai để ý đến hắn.

“Nếu đã như vậy, chúng ta trước cứ đi Sinh mệnh chi thành, sau đó đi đến chỗ bạn người bên kia.” Minh Phong ra quyết định. Sinh mệnh chi thành vừa vặn lại ở trung gian giữa vị trí của bọn họ và mục tiêu định đến, cho nên trước cứ qua bên kia một chút, trong thành phố dù sao cũng có thể nhận được một ít thông tin.

Sau khi quyết định xong mọi người liền xuất phát, bởi vì rất ít khi tới Sinh mệnh đại lục, cho nên trên tay cũng không có đủ quyền trục có thể trực tiếp bay đi, do vậy mọi người dùng phương thức đơn giản nhất là cước bộ. Vốn nhẽ Minh Phong muốn gọi ra chó địa ngục thay cho xe ngựa, nhưng bởi vì mọi người nói

muốn nhận tiện đạo chơi cho nên không gọi ra nữa. Nhân tộc trên Sinh mệnh đại lục cũng tương tự với Nhân tộc ở những nơi khác trong trò chơi. Quái ở đây cũng phần nhiều là hình dạng con người. Giống như cung tiễn thủ a, thầy tu các loại. Phương diện kiến trúc có phần giống châu Âu thế kỷ mười sáu, màu sắc lấy trắng là chủ đạo, suy cho cùng mà nói rất hoành tráng, nhưng so với Tự nhiên đại lục tràn đầy huyền ảo linh thiêng thì còn kém một chút, phong cảnh ở trong trò chơi có thể đứng thứ hai. Dọc đường đi mọi người trải qua không ít pháo đài, giải quyết không ít cung tiễn thủ, người hầu và vệ binh, mặc dù số lượng khổng lồ, nhưng đều là quái cấp thấp cho nên tiêu diệt cũng rất nhanh gọn. Khí Nhi đi theo mọi người, đẳng cấp tăng lên không ít, đã có thể học nhị cấp ma pháp. Mặc dù Trật tự ma pháp đa phần là phụ trợ, nhưng vẫn giúp được mọi người rất lớn. Bởi vì rất nhiều quái không biết thuộc tính, chỉ có học ma pháp tương ứng mới có thể biết được số lượng đẳng cấp quái, mà biết được những thứ này mới có thể xác định được chiến thuật. Đặc biệt gần đây mới học được huyền tướng ma pháp, dùng tốt vô cùng, Khí Nhi vui vẻ không có việc gì liền dùng một hai cái chơi đùa. Cái gọi là huyền tướng, có phần giống khắc long kỹ thuật, hẳn có thể tùy ý phục chế một loại quái sau đó điều khiển hẳn tiến hành công kích, đồng thời số lượng có thể chồng lên. Xác suất phục chế thành công và hạn mức phục chế thì căn cứ vào năng lực và may mắn của bản thân sẽ có sự bất đồng, thế nhưng huyền tướng có một nhược điểm trí mạng, chính là quái một khi bị công kích sẽ biến mất. Cho nên Khí Nhi dùng nhiều là phục chế quái có thể công kích tầm xa, ví dụ như cung tiễn thủ ở Sinh mệnh đại lục, sau đó bố trí bảo vệ bên cạnh mình, hiệu quả cũng không nhỏ. Rất cực có thể không cần làm sâu gạo không giúp được chút gì rồi.

Dọc theo đường đi mọi người tuy là đi không nhanh, nhưng ở trước khi trời tối cũng đã chạy tới Sinh mệnh chi thành, mọi người đi một ngày cũng đã mệt mỏi tìm một nhà nghỉ ở gần đó dự định nghỉ ngơi một ngày. Ở bên quầy hàng của nhà nghỉ Khí Nhi lại đụng phải người quen.

“Tập Lộ Tập Lộ?!” Khí Nhi vừa vào cửa đã trông thấy người ở trước quầy hàng đang nhàn rỗi đến sắp ngủ gật liền kêu lên. Thì ra người lùn dáng cao kia chính là người ở Trật tự đại lục đã bán sô cô la cho hắn.

“Di?” Tập Lộ Tập Lộ đang cùng Chu Công ra sức kháng cự, ngay khi chuẩn bị đầu hàng liền nghe thấy có người gọi hắn, con mắt đã muốn mau khép lại nay trợn to mơ mơ màng màng tìm kiếm nơi phát ra âm thanh. “A, là Khí Nhi a.” Đột nhiên ánh mắt sáng lên, hắn cũng đã trông thấy Khí Nhi/

“Kia chính là người đã bán sô cô la cho Khí Nhi?” Nhã Lạc Khắc chỉ vào Tập Lộ Tập Lộ đang cùng Khí Nhi cười cười nói nói hỏi. Cái cổ mùi vị cổ quái kia hắn bây giờ vẫn còn chưa quên.

“Hắn là vậy đi.”

“Nhìn qua không giống tên lừa đảo a.” Ái Nhĩ Ngu Ngốc nâng cằm nói “Sô cô la còn ăn rất ngon.”

“Lừa đảo sẽ không viết rõ lên trên mặt đâu.”

Nói chuyện phiếm đến đây liền kết thúc, bởi vì Minh Phong đã đi tới phía trước cắt đứt chuyện cũ của Khí Nhi và Tập Lộ Tập Lộ.

“Cho chúng ta mấy gian phòng.” Nói xong cũng không chờ Tập Lộ Tập Lộ đáp, liền tự mình cầm lấy chìa khóa treo ở trên tường, lôi Khí Nhi chạy lên lầu. Khí Nhi giãy giụa không được đành phải giật lại yết hầu đối với Tập Lộ Tập Lộ lớn tiếng nói, chờ lúc sau sẽ tìm hắn chơi, vừa mới nói xong liền cảm thấy cái tay cầm lấy tay của chính mình lại càng nắm chặt hơn.

Nhìn không được trò hay, mấy người khác cũng tiến lên học theo Minh Phong lấy chìa khóa của chính mình lên lầu nghỉ ngơi. Bởi vì có thể lựa chọn phòng của mình, cho nên Sát và Hình Thiên lại vì ở phòng khác nhau mà nháo lên, đương nhiên, thắng vẫn là Hình Thiên. 3 người khác bề ngoài thoạt nhìn gió yên biển lặng, phía dưới cũng đã âm thầm phân cao thấp. Sau khi Ma Tây dẫn đầu một phen cầm lấy chìa khóa phòng đôi, Nhã Lạc Khắc và Ái Nhĩ Ngu Ngốc lại một phen bắt đầu tranh đấu.

“Là ta bắt được trước.”

“Rõ ràng là ta.”

“Ngươi là anh không phải nên nhường ta sao.”

“Chính ngươi nói cạnh tranh công bằng.”

...

Bên này hai người “mất đi mây lại” bên kia Ma Tây sau khi phát hiện bản thân lại cầm nhầm chìa khóa phòng đôi, lách qua bức tường hai người đang tranh cãi phía trước, đem chìa khóa treo trở lại, ở trong ánh mắt ai oán xót thương của hai anh em thay đổi một phòng đơn, sau đó lên lầu. Còn lại hai người thấy “chiến lợi phẩm” đã mất, lại khôi phục bề ngoài huynh hữu đệ cung, vỗ vỗ bả vai đối phương đình chiến. Tốc độ cực nhanh làm cho Tạt Lộ Tạt Lộ ở bên cạnh lại càng hoảng sợ.

Qua một đêm an tĩnh, sáng sớm ngày thứ hai, Khí Nhi tinh thần không tệ dẫn đầu đi xuống lầu, cùng Tạt Lộ Tạt Lộ chào hỏi.

“Buổi sáng tốt lành.”

“Sớm” Tạt Lộ Tạt Lộ nhìn trái nhìn phải, sau đó nói: “Tuyệt Thế Minh Phong đâu?”

“Hắn còn đang thu dọn. Đi? Người biết Minh Phong a?”

“Kia đương nhiên. Ta chính là mỗi cái đại lục đều từng đi qua nga. Minh thành ở Tử vong đại lục nổi danh như thế, bọn họ đứng đầu rõ ràng như vậy ta làm sao không nhận ra.” Tạt Lộ Tạt Lộ một bộ biểu tình cái gì cũng biết. “Có điều không nghĩ tới người lại cùng những người nổi tiếng như vậy cùng một chỗ đâu. Các người trong hiện thực quen biết sao?”

“À, xem như là đi.” Khí Nhi hàm hồ nói, cũng không phải bí mật gì, chỉ là cảm thấy có chút phức tạp không muốn nói. “Được rồi, Tạt Lộ Tạt Lộ. Người sao lại đến bên này làm thuê a? Sô cô la không bán nữa sao?”

“À. Đó là nhờ có người a. Sau khi người mua sô cô la ta liền hoàn thành nhiệm vụ nhận được học đồ chương. Sau đó hiện tại sổ tay học đồ cũng đã tới tay. Ta liền sở hữu nhất cấp ma pháp nga.”

“Thực sự chúc mừng người. Có điều rất nhiều ma pháp kỳ thực có phần chỉ là phụ họa a. Người vì sao lại học nhiều như vậy.” Khí Nhi rất hiếu kỳ hỏi.

” Hi hi, mặc dù ma pháp phụ họa, nhưng đối với quái hệ khác nhau thì có hiệu quả khác nhau. Ta tiến vào trò chơi là vì du lịch ngắm cảnh khắp nơi, cho nên không muốn tốn nhiều thời gian vào luyện cấp. Tiếp nhận nhiệm vụ kia là bởi vì cảm thấy vừa có thể kiếm tiền lại vừa có thể học ma pháp bảo mệnh, đối với bản thân mà nói không tệ đâu.”

“Vậy người bây giờ nhất định đã đi không ít nơi rồi?” Khí Nhi trong mắt tràn đầy hâm mộ. Hắn cũng muốn đi dạo chơi khắp nơi, đáng tiếc không thể. Bởi vì Minh Phong là ông chủ của hắn, ông chủ đến chỗ nào thì dĩ nhiên cái tiểu người hầu hắn phải đến đó rồi. “Vậy, đã từng nhìn thấy thiên sứ sao?”

“Đi? Khí Nhi, người cũng quan tâm tới thiên sứ sao?” Tạt Lộ Tạt Lộ đầu tiên là sững sốt sau đó lại giống như là đã sáng tỏ nói: “Cũng đúng. Hiện tại thiên sứ chính là chủ đề hấp dẫn nhất trong trò chơi.” Tạt Lộ Tạt Lộ dường như có chút suy nghĩ cúi đầu, chỗ giữa lông mày nhăn lại một hồi rồi lại giãn ra, cuối cùng ngẩng đầu lên rất nghiêm túc nhìn Khí Nhi: “Khí Nhi...”

“Trò chuyện cái gì vui vẻ như vậy a.” Vừa mới mở miệng nói một cái, đã bị một thanh âm khác cắt đứt, nguyên lai là Sát.

“A, Sát. Người cũng xuống rồi. Hình Thiên đâu?” Khí Nhi hỏi cũng không khác biệt lắm so với Tạt Lộ Tạt Lộ, chỉ có điều đối tượng thay đổi. Sau khi chào hỏi xong, lại quay trở lại hỏi Tạt Lộ Tạt Lộ: “Tạt Lộ, người vừa nãy muốn nói gì a?”

“Không có gì. Ta còn có việc, các người trò chuyện đi.” Tạt Lộ Tạt Lộ lắc đầu, sau đó liền bỏ đi. Khí Nhi tuy rằng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không truy hỏi đến cùng, ngồi dịch ra một chút, để Sát ngồi ở bên cạnh, hai người vừa hưởng thụ bữa sáng ở nhà nghỉ, vừa nói chuyện phiếm, chờ những người khác xuống.

26. Chương 26

Chỉ chốc lát sau tất cả mọi người đều tập hợp đầy đủ, trò chuyện tiếp tới hành trình kế tiếp, sau khi ở nhà nghỉ mua chút gì đó ăn dọc đường, mọi người liền tiếp tục hướng lãnh thổ của bạn Sát ở bên kia đi tới.

“Chờ một chút, chờ một chút.” Vừa mới đi tới cửa đã bị gọi lại. Mọi người quay đầu lại một cái, thì ra là Tạp Lộ Tạp Lộ. “Ta muốn đi cùng các người.” Tạp Lộ Tạp Lộ mặc trường bào, bên trong loáng thoáng thấy áo giáp lục sắc, trên cổ đeo một chuỗi dây chuyền kim sắc, cầm trên tay một nhạc cụ trông giống đàn tỳ bà, nhìn trang phục liền biết, chức nghiệp của Tạp Lộ Tạp Lộ là thi nhân.

” Tạp Lộ Tạp Lộ?” Khí Nhi không xác định hỏi một tiếng: “Người không phải còn phải làm thuê sao?”

“Ta vừa mới từ bỏ rồi. Ta muốn cùng các người đi tìm thiên sứ.” Tạp Lộ Tạp Lộ kiên định nói.

“Minh Phong có thể chứ?” Khí Nhi quay đầu hỏi Minh Phong. Minh Phong trong lòng chính là vạn lần không muốn cho hắn đi theo, thế nhưng lại không thể cự tuyệt Khí Nhi, nhất thời liền không trả lời được.

“Người sẽ cần ta. Bởi vì người tìm được quang minh thánh đàn chính là ta.” Thấy Minh Phong do dự, Tạp Lộ Tạp Lộ lần nữa mở miệng, làm cho mọi người lại càng hoảng sợ.

“Là người?” Ái Nhĩ Ngu Ngốc kêu lên đầu tiên. Ai cũng không nghĩ tới, phát hiện trước tiên lại là người nhìn như không thu hút trên thực tế xác thực cũng không làm thế nào thu hút được, khắp nơi làm thuê.

“Không tin sao?” Tạp Lộ Tạp Lộ quét qua mọi người một cái: ” Ta vào trò chơi chính là vì du ngoạn, quang minh thánh đàn là nơi ta trong lúc vô ý phát hiện ra. Lúc đó ta ở trong rừng rậm lạc đường, vô tình đi tới một địa phương ngẫm, vốn muốn bay trở về thành, nhưng bởi vì gần đó cũng không có quái, nhìn qua rất an toàn, thế là ta nghĩ đi nhìn một chút. Không tự giác liền đi tới một chỗ rất rộng lớn giống như tế đàn. Ta ở bên kia luẩn quẩn rất lâu, thế nhưng bên ngoài tế đàn kia dường như có một tầng kết giới, thế nào cũng không đi vào trong được, ta ở đó nghiên cứu ba ngày, một con quái cũng chưa từng đi qua, trong ba ngày, nơi đó cũng không có lấy một tia ánh sáng, sau đó vì thức ăn mang tới cũng không nhiều lắm, ta phải trở lại trong thành. Sau khi bổ sung lương khô, ta nghĩ trở lại, nhưng ở trong rừng rậm tìm thế nào cũng không thấy nữa. Sau đó, ta khi đang lướt web, mới thông qua một bức vẽ vô cùng mơ hồ phát hiện, cái tế đàn kia, nguyên lai chính là một nơi vẫn chưa từng có ai tìm thấy, quang minh thánh đàn. Nơi thiên sứ ra đời.”

“Cùng nhau đi thôi.” Hình Thiên thấy Minh Phong không nói lời nào, liền mở miệng. Hắn đương nhiên là biết nguyên nhân Minh Phong không muốn cho Tạp Lộ Tạp Lộ ra nhập, có điều hắn chính là manh mối cuối cùng để tìm được quang minh thánh đàn. Dùng ánh mắt thuyết phục Minh Phong, người nào đó không cam lòng đành phải hướng Tạp Lộ Tạp Lộ phát lời mới nhập đoàn. Thế là Tuyệt Thế dong đoàn lại nhiều thêm một lãnh du thi nhân (tên chức nghiệp) ham thích du lịch.

Có Tạp Lộ Tạp Lộ, mọi người cũng không cần đi tới chỗ bạn của Sát nữa. Xem xét khả năng trường kỳ chiến đấu, tất cả mọi người đều bổ sung các vật phẩm cần thiết sau đó mới xuất phát, đi tới cái rừng rậm mà Tạp Lộ Tạp Lộ vừa nói, bao đồ của mỗi người đều đã gần đầy, thậm chí bởi vì quá nặng, làm cho chó địa ngục mà Minh Phong gọi ra cũng không thể chở nổi bọn họ, không thể làm gì khác đành phải dựa vào hai cái cẳng của chính mình.

Không hổ là người du lịch chuyên nghiệp, cảm giác về phương hướng của Tạp Lộ Tạp Lộ vô cùng mạnh, trước khi trời tối đã đem mọi người dẫn tới cửa cái khu rừng kỳ quái kia. Bởi vì tiếp đó phải dựa vào chính mình mò mẫm tìm kiếm, cho nên theo đề nghị của Tạp Lộ Tạp Lộ, mọi người liền tìm một nơi nhìn qua tương đối an toàn dựng trại đóng quân, trên thực tế, trên đường tới khu rừng, quái đều vô cùng mạnh, nhưng càng đến gần rừng quái càng ít, chờ tới khi bọn họ dừng ở lối vào khu rừng, thì một con quái cũng không thấy. Cho nên nói cái rừng cây này không kỳ quái thì không có ai tin. Song, vì an toàn, bốn người Hình Thiên Minh Phong Nhã Lạc Khắc Ái Nhĩ Ngu Ngốc, vẫn luân phiên gác đêm. Mà mấy người khác đẳng cấp thấp, thì lại thông thả ung dung ở trong lều vải nghỉ ngơi (đẳng cấp của Ma Tây và Sát đương nhiên không thấp, nhưng có người không muốn bọn họ mệt a, ha ha).

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người thu thập một chút, lấp đầy cái bụng rồi bắt đầu tiến về phía rừng cây, càng chạy vào bên trong càng tối tăm, đúng như lời Tạp Lộ Tạp Lộ, mọi người chỉ trong chốc lát đã lạc đường, tìm nửa ngày, cũng không tìm thấy cái đường nhỏ nào, càng đừng nói đến cái gì đó giống như tế đàn, thật giống như đang tìm trong một cái vòng tròn luẩn quẩn. Lúc mới bắt đầu, Ngu Ngốc đề nghị nói ở trên cây vẽ ký hiệu chỉ đường, thế nhưng rất nhanh liền bị Hình Thiên bác bỏ.

“Nơi này là trò chơi, tất cả mọi thứ kể cả chúng ta đều chỉ là số liệu mà thôi, mỗi một chương trình được

đặt ra đều đúng giờ đổi mới, giống như quái sẽ liên tục xoát ra, cây cối cũng sẽ nảy sinh cái mới, khi đó ký hiệu khắc lên sẽ biến mất. Cho nên việc này căn bản không thể thực hiện được.”

“Chúng ta đây chia nhau ra tìm xem, nói không chừng sẽ tìm được.” Khí Nhi nói.

“Người không xem bản đồ sao?” Minh Phong liếc mắt xem thường một cái: “Từ sau khi chúng ta tiến vào, chức năng bản đồ đã tối đi, tọa độ đều không nhìn thấy. Nếu như chia ra, sẽ không có cách tập hợp lại một chỗ nữa.”

“Nga.” Khí Nhi sờ sờ cái mũi, ngoan ngoãn không nói chuyện.

“Tập Lộ Tập Lộ?” Ma Tây nhìn về phía hắc, người phía sau chỉ cho hắc một ánh mắt bất đắc dĩ. Cũng đúng thôi, nếu như Tập Lộ Tập Lộ có thể tìm được, lần trước đã tiến vào. Tính toán bây giờ, chỉ có thể lung tung đi dựa vào vận khí. May mắn đồ mang theo đủ, cũng đủ để ở trong trò chơi mười ngày nữa. Còn có một nhạc đệm nho nhỏ, là Khí Nhi yêu cầu muốn logout, kết quả bởi vì không xác định được sau khi thoát ra rồi mọi người có thể login vào cùng một chỗ hay không, cuối cùng bị gạt bỏ.

Bất tri bất giác ở trong khu rừng ngầy người đã mười ngày, đừng nói cửa ra, ngay cả cửa vào đều đã sớm không biết ở nơi nào, đồ mọi người mang theo xem chừng chỉ có thể chống đỡ năm ngày nữa. Thế là, Minh Phong vào buổi tối ngày thứ mười tuyên bố, nếu như 3 ngày sau vẫn không tìm thấy tế đàn, trước hết bay trở về trong thành, sau đó nghĩ cách khác. Dù sao ở trong trò chơi đợi cũng đã đủ lâu, nếu không logout, thân thể chịu không nổi, nói không chừng sẽ bị cưỡng chế logout.

27. Chương 27

Buổi sáng ngày thứ mười hai, Khí Nhi là người đầu tiên tỉnh lại đi ra bên ngoài lều vải, nhìn Minh Phong dựa vào thân cây chào hỏi. Hắc là người gác đêm cuối cùng hôm qua.

“Sớm, Minh Phong.”

“Sớm.” Mặc dù, không có hảo hảo ngủ, nhưng tinh thần Minh Phong thoát nhìn cũng không tệ lắm, một chút cũng không giống người đã thức trắng cả đêm.

“Hy vọng là ngày hôm nay có thể tìm được thánh đàn, nếu không chỉ có thể trở về.” Khí Nhi chạy tới bên cạnh Minh Phong, học dáng vẻ của hắc dựa vào gốc cây nói.

“Nhất định sẽ tìm được.” Minh Phong có một loại cảm giác, ngày hôm nay sẽ phát sinh chút chuyện gì đó.

Sự thật chứng minh, giác quan thứ sáu bất ngờ đột phát thường hay vô cùng chuẩn xác. Buổi trưa ngày hôm đó, mọi người đang ở trong khu rừng lẩn quẩn, bỗng nhiên thấy được một con đường mà mấy ngày trước chưa từng thấy qua. Nhớ rõ như vậy, bởi vì trong khu rừng cây cối sắp xếp bất qui tắc, mọi người chỉ có thể xuyên qua như con thoi trong đó. Mà con đường này nhìn qua chẳng những kéo dài, mà còn trải đầy đá cuội to nhỏ khác nhau, hai bên đường còn có hoa nhỏ đủ màu nở rộ, tựa như mời bọn họ đi vào.

“Chính là con đường này!!!” Tập Lộ Tập Lộ sau khi nhìn, kinh hỉ kêu lên.

‘Tìm được rồi.’ Mọi người nhìn nhau một cái, sau đó kiên định bước lên. Sau khi đi khoảng 10 phút, Sát đi ở cuối cùng chợt nói: “Chờ một chút.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Hình Thiên cách hắc gần nhất hỏi. Sát vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm phía sau. Sau một lúc liền nói: “Không biết có phải ta nhầm hay không, đường ở phía sau chúng ta dường như đang từ từ biến mất.”

Vừa nghe hắc nói thế, mọi người đều quay lại nhìn kỹ.

“Hình như không sai ôi chao.” Ái Nhĩ Ngu Ngốc ngẩng cái cổ nhìn nửa ngày nói.

“Trách không được, lúc trước ta tìm con đường này mãi vẫn không thấy, thì ra nó sẽ tự động biến mất a.” Tập Lộ Tập Lộ một mình lẩm rầm tự nói.

“Mặc kệ ra sao, chúng ta phải làm tốt nhất có thể dự định ban đầu. Nếu như con đường thực sự sẽ biến mất, chúng ta nhất định phải trước lúc nó biến mất đến được nơi cần đến, nếu không thì sẽ quá muộn.” Ma Tây gọi mọi người quay lại.

“Đi thôi.” Minh Phong nói liền kéo Khí Nhi tiên phong lên đường. Để phòng ngừa vạn nhất, bước chân mọi người đều nhanh hơn, chỉ là con đường này dường như không có điểm cuối, đi rất lâu mà vẫn chưa đến cuối đường. Trời chậm rãi tối đi, nhiều người mệt muốn chết lại không dám nghỉ ngơi. May mắn Khí Nhi còn có không ít Nại lực được tề (thuốc chịu đựng), mỗi người một lọ uống xuống, quả nhiên tinh thần tốt hơn rất nhiều. Dưới sự trợ giúp của được lực, sáng sớm ngày thứ mười ba bọn họ cũng đi hết con đường đá cuội bất ngờ xuất hiện kia.

“Mọi người không sao chứ?” Tiếng Hình Thiên kêu lên. Đúng như theo lời Tạp Lộ Tạp Lộ, ở đây không hề có một tia ánh sáng, mặc dù không đến nỗi đưa tay không thấy năm ngón, nhưng nhìn xung quanh đều mơ mơ hồ hồ, trên bản đồ cũng là một mảnh tối om, càng thêm kỳ quái chính là, mặc dù bọn họ mang không ít vật dụng nhóm lửa, nhưng không hiểu làm sao đều đốt không lên, rõ ràng ở trong rừng cây còn có thể, hôm nay không thể làm gì khác đành phải dựa vào mò mẫm tìm kiếm rồi.

Thánh đàn đang ở ngay phía trước bọn họ, mờ mờ ảo ảo có chút ánh sáng, tuy rằng cũng rất ảm đạm, thế nhưng ở chỗ này đã rất rõ ràng. Mọi người chậm chậm đi qua, vào lúc sắp đi tới chỗ thánh đàn thì buộc phải ngừng lại, giống như ở phía trước có một bức tường vô hình, không cách nào bước qua.

“Đi nhiều ngày như vậy mới đến được đây, sao lại chỉ có thể đứng ở ngoài cửa nhìn a.” Ái Nhĩ Ngu Ngốc huy nắm đấm với bức tường vô hình trước mặt, nói ra tiếng lòng của mọi người.

“Chúng ta cùng nhau đi nhìn một chút xem, có lẽ có thể tìm được cánh cửa nào đó.” Ma Tây đưa ra ý kiến.

“Vô dụng, lúc đó ta đã quay quần xung quanh rồi. Cái tế đàn này cũng không lớn, ta lượn quần đi ba bốn vòng vẫn không tìm được cửa.” Tạp Lộ Tạp Lộ tiếc hận lắc đầu.

“Vậy....Phía trên thì sao?” Nhã Lạc Khắc chỉ chỉ không trung.

“Ta còn chưa học được thuật phi hành, không có cách nào đi lên trên nhìn xem có cái gì. Có điều ta đã từng thử đem đồ vật ném qua, nhưng vẫn bị văng ra, cái kết giới này nhất định là rất cao, không biết phải đi lên bao nhiêu nữa.”

“Ta để Renault lên trên xem sao.” Hình Thiên nói xong đã kêu ra sủng vật Lợi điểu, tại chỗ u tối này, Renault quanh thân được ánh chớp quán quanh vô cùng nổi bật, chỉ thấy hần hừ một cái từ trong menu sủng vật nhảy ra, đập đập hai cánh, đã hướng phía chân trời bay đi.

“May mà còn có thể gọi sủng vật.” Khí Nhi nhìn Renault nói. “Nhìn Renault thế này càng xinh đẹp hơn.”

Bởi vì mệnh lệnh Hình Thiên cấp cho là tận lực bay cao, sau đó tiến vào phía trên thánh đàn, cho nên khi Renault bay đến chỉ còn nhìn thấy một chấm nhỏ, nó quanh quần ở thánh đàn hai cái, sau đó hướng trung tâm bay đi. “!” một tiếng, Renault đập vào kết giới, cánh hình như bị thương, sau khi cố gắng vỗ hai cái, thân thể vẫn không ngừng rơi xuống, Hình Thiên thấy thế, vội vã đem nó gọi về menu sủng vật, mới tránh cho nó ngã thành thịt bánh.

“Xong rồi, không thể làm gì sao?” Sát vừa mới nói xong, bốn phía giống như phát sinh chấn động. Nhìn lại, tựa hồ là chỗ Renault đập phải phát ra, có cái gì đó bắt đầu vỡ ra. Bởi vì quá cao, mọi người cũng nhìn không rõ ràng, chờ sau khi nứt vỡ xuống dưới mới phát hiện, căn bản kết giới không phải vỡ ra, mà bị che kín bởi chớp điện đỏ thẫm giống trên người Renault.

“Lui lại.” Minh Phong vội kêu lên, đồng thời che ở phía trước Khí Nhi. Điệp áp trên người Renault vô cùng mạnh mẽ, nếu không cẩn thận bị đụng phải, đến mấy người đẳng cấp cao bọn họ cũng sẽ bị thương nặng, chứ đừng nói Khí Nhi, một khi đụng phải nhất định sẽ bị đuổi về điểm sống lại. Mấy người khác cũng lùi lại phía sau mấy bước, sau khi xác định những tia chớp điện bám vào kết giới này không bị thương đến bọn họ mới dừng lại. Hiện tại là làm sao? Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

“Tạp Lộ Tạp Lộ?” Đột nhiên Khí Nhi kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, vừa nãy còn đang ở bên người bọn họ, không biết từ lúc nào đã đi ra phía trước, tay chậm rãi với về phía trước....

28. Chương 28

“Cái kia không thể đụng vào” Khí Nhi còn nói chưa dứt lời, tay Tạt Lộ Tạt Lộ đã đụng vào kết giới lôi điện đỏ thẫm nhấp nháy, Khí Nhi nhin không được nhắm hai mắt lại, vẻ mặt không muốn nhìn hấn hóa thành mây mù.

1 giây, 2 giây, 3 giây.....Tiếng kêu trong dự đoán không có xuất hiện, Khí Nhi mở mắt, phát hiện ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm phía trước, bèn cũng đi lên trước nhìn xem.

“A, không có việc gì sao?” Chỉ thấy Tạt Lộ Tạt Lộ vừa nãy còn đứng ở ngoài bức tường, hiện tại đã đi vào bên trong tia chớp kia rồi.

“Ôi chao

ta không sao. Kết giới hình như đã bị phá, có thể đi vào ôi chao.” Giải thuyết xong Tạt Lộ Tạt Lộ hướng mọi người vẫy tay, ý bảo mình không việc gì.

“Ta đi xem.” Hình Thiên để mọi người đợi một chút, tự mình đi đến phía trước kiểm nghiệm. Hấn đi tới vị trí vừa nãy của Tạt Lộ Tạt Lộ, ý bảo mọi người tránh ra một chút, sau đó mới bắt chước hấn vươn tay ra chạm vào kết giới. Lần này Khí Nhi đã nhìn rõ, chỉ thấy khi tay Hình Thiên đụng vào cái bức màn kia, có hồng quang chói mắt hiện lên, khi hồng quang biến mất, Hình Thiên đã đứng ở bên trong rồi.

” Hấn là không thành vấn đề.” Hình Thiên phát tay nói.

“Lôi điện hình như muốn biến mất.” Ma Tây đang chuẩn bị tiến lên đột nhiên cảm thấy không bình thường, giục mọi người: “Chúng ta nhanh lên một chút.” Nói xong tăng nhanh bước chân, Nhã Lạc Khắc và Ngu Ngốc ở phía sau, một trái một phải đi theo, ba người lập tức tiến vào bên trong. Chỉ còn lại có Minh Phong Khí Nhi và Sát, bọn họ cũng bước nhanh chân, Minh Phong đi đầu tiên bước vào, nhưng khi Khí Nhi và Sát dự định tiến vào, lôi điện lại đột nhiên tiêu thất. Làm mọi người vô cùng ngạc nhiên chính là, không trung đột nhiên có vài tia sáng xuyên qua, đem bên ngoài chiếu sáng sủa lên không ít, mà đối lập thánh đàn nguyên bản hơi có chút ánh sáng ban đầu lại đột nhiên tối sầm xuống, sau đó bốn phía giống như bị bao bởi một tấm vải đen, chỉ chớp lát đã hoàn toàn không nhìn thấy người ở bên trong nữa.

Hai người bên ngoài phát hiện sự bất thường, vội vã thông qua kênh trò chuyện đội ngũ hô hoán, nhưng thế nào cũng không thể liên hệ được. Sát lấy tay gõ vào kết giới, nhưng lại giống như đánh vào bức tường, chỉ có âm thanh trầm muộn vang lên. Mà dùng pháp thuật lại giống như đánh vào bông vải, không hề bắn ngược lại, tựa hồ như đều bị hút vào bên trong. Đang lúc bọn họ luống cuống, phía trên kết giới màu đen chậm rãi mọc lên một chiếc đồng hồ cát khổng lồ, cát vàng bên trong lấp lánh bị ánh sáng chiếu đến vô cùng chói mắt.

“Sát, người xem?” Khí Nhi gọi Sát đang cố gắng đập lại, chẳng biết từ lúc nào, cách chỗ Minh Phong bọn họ vừa mới đi vào không xa dựng lên một tấm bảng. Hai người nghi hoặc đi tới trước tấm bảng, mặt trước viết mấy chữ.

Trò chơi đào bảo

Điều kiện kích mở trò chơi: thiên lôi chớp động là lúc Thanh long Chu tước Bạch hổ Huyền vũ Kỳ lân dâng lên tế phẩm.

Quy tắc trò chơi:

1, Thời gian của trò chơi là 5 giờ, một khi bắt đầu, nếu không phải là hoàn thành trò chơi hoặc đã hết giờ, bằng không không thể chấm dứt.

2, Trong thời gian chơi, tế phẩm và người chơi không cách nào liên lạc gặp mặt, cũng không thể logout.

3, Trò chơi chia làm 5 vòng, mỗi vòng một giờ, tìm kiếm bảo vật như nhau. Thành công có thể cứu tế phẩm ra cũng thu được bảo vật, thất bại tế phẩm tử vong, tất cả đẳng cấp về 0, kỹ năng, ma pháp, trang bị trên B cấp đều biến mất.

4, Thành công hoàn thành 5 vòng trò chơi, có cơ hội kích mở nhiệm vụ: Thiên sứ xin giúp đỡ.

Cuối cùng còn có hai chữ lớn nhấp nháy nhấp nháy, ‘Bắt đầu’.

Khí Nhi và Sát, người nhìn ta ta nhìn người, nửa ngày không nói gì.

“Ôi chào, hai người các người có muốn bắt đầu hay không a, người ta muốn đi ngủ, đúng nói mệt chết đi được,” Đột nhiên một thanh âm chói tai vang lên.

“Ai? Ai đang nói chuyện a?” Khí Nhi một phen bị hù sợ, lui lại phía sau ba bước.

“Ta.” Chỉ thấy một tấm bảng không biết ở đâu chui ra, vươn ra hai cái gì đó....hắn là tay, khua khua nói: “Các người thực rõ là rầy rà, nhanh lên một chút theo đó mà tiến hành đi, nếu không những tể phẩm kia sẽ không ra được.”

“Người là cái gì a?” Sát có vẻ trấn định hơn, hỏi.

“Nhìn thì biết a. Bảng quy tắc trò chơi đó. Người không chơi trò chơi bao giờ a, mỗi trò chơi phía trước đều dựng một cái bảng đẹp để a.”

“Thế nhưng những tấm bảng đó sẽ không nói.” Thấy hắn có vẻ như sẽ không dă thương người, lá gan Khí Nhi cũng to dần lên.

“Thiết, mấy cái đầu gỗ nào gỗ gì đó kia sao có thể so với ta.” Tấm bảng giống như không phải chuyện lạ nói.

“Vậy người vừa nãy ở nơi nào, vì sao chúng ta ở đây lâu như thế, lục soát tỉ mỉ cẩn thận như thế cũng không thấy người.” Khí Nhi tiếp tục lên án.

“Ân, cái đó...” Tấm bảng áp a áp ứng, cuối cùng then quá hóa giận nói: “Ta lại không thể chớp mắt đánh một giấc sao? Các người rốt cục có muốn bắt đầu hay không, không thì ta đi.”

“Biết rồi. Quy tắc chính là mấy cái này sao?” Mọi người đã ở trong trò chơi đợi không ít ngày, mặc dù ở trong trò chơi không cảm thấy cái gì, thế nhưng thân thể trong hiện thực nhất định chịu không nổi, cho nên Sát quyết định tốc chiến tốc thắng, ấn xuống cái nút bắt đầu, chỉ nghe oanh một tiếng, giống như cái gì đó bị mở ra.

“Được rồi, đồng hồ cát đã bắt đầu tính thời gian rồi.” Trên tấm bảng vốn là quy tắc trò chơi biến thành một tấm bảng bảo đồ (aka ~bản đồ giấu kho báu). “Thứ đầu tiên các người phải tìm là Hành lộ chi ngoa (Giày đi đường), thời gian là một tiếng. Trước khi cát màu lục trong đồng hồ cát chảy hết, các người nhất định phải mang theo bảo vật đến nơi này giao cho ta. Mau đi đi.” Nói xong, một tờ giấy mỏng rơi xuống tay Sát, tấm bảng lưu một cái biến mất. Nhìn lại, thì ra đồng hồ cát khổng lồ ở phía trên, hạt cát màu vàng ở bên trong đã biến thành năm loại màu sắc, cát màu lục ở dưới cùng đã bắt đầu chảy, tầng phía trên chính là màu tím, tiếp theo phân biệt là: màu lam, màu vỏ quýt, màu nâu.

“Ồo hắn là ở ngay gần đây, chúng ta vẫn là nên cùng nhau hành động tốt hơn.” Khí Nhi kéo Sát, sợ hắn đem mình một người bỏ lại.

“Ân. Không cho chúng ta mấy tính giờ, chỉ có cái đồng hồ cát khổng lồ này, phỏng chừng phạm vi toàn trò chơi hắn là ở những nơi có thể nhìn thấy đồng hồ cát.” Dù gì cũng đã từng là thủ lĩnh dong binh đoàn, Sát nhanh chóng phân tích.

“Lão Thiên, cái đồng hồ kia vừa to lại vừa cao như thế, phỏng chừng đến chỗ nào cũng đều nhìn thấy.” Oán giận là oán giận, tìm vẫn phải tìm. Không thể để cho đẳng cấp của mọi người tân tân khổ khổ luyện được trở thành phế thải a. Thế là hai người nhìn tổng thể tầng bảo đồ, tính xuất phát đi hướng bắc tìm kiếm, nếu như không nhầm, bảo vật thứ nhất Hành lộ chi ngoa, chính là ở một nơi nào đó ở phương Bắc.

29. Chương 29

“Sát, người có cảm thấy kỳ quái không a?” Dọc đường đi tới phương bắc, Khí Nhi vừa tỉ mỉ tìm kiếm vừa cùng Sát nói chuyện.

“Có chút. Trò chơi chỉ có 5 vòng, nếu như nói một vòng một người, vậy còn dư một người làm sao đây?” (Chính là mấy bạn nhỏ bị làm tể phẩm đó, có Minh Phong, Hành Thiên, Ma Tây, 2 anh em ngu ngốc, còn có bạn nhỏ Tập Lộ nữa, tổng cộng 6 đứa, mà chỉ có 5 vòng chơi vậy là thừa ra một chú...)

“Có thể nào liên quan tới nhiệm vụ ‘thiên sứ xin giúp đỡ’ mà hần nói cuối cùng kia không a?”

“Thế nhưng, ở trên viết chính là ‘có khả năng’ gây ra. Nói cho đúng chính là dù cho chúng ta hoàn thành toàn bộ cũng không nhất định có thể làm cái nhiệm vụ kia.”

“Đúng nga. Thực sự là thiết định khó hiểu. Nếu chúng ta cứu không được, bọn họ có phải sẽ thực sự từ số 0 bắt đầu lại hay không a.” Khí Nhi như là đang hỏi lại như là tự độc thoại lắm bầm một mình. Khi hai người vẫn đang nói chuyện đã đi đến một nơi kỳ quái. Nói nó kỳ quái là bởi vì bốn phía đều là cây cối cao ngất, chỉ có bụi cỏ ở nơi đây là một mảnh cao đến nửa người. “Sát, người nói nơi đây có thể chính là nơi cất giấu Hành lộ chi ngoa hay không?”

“Có khả năng. Chúng ta tìm xem đi.” Nói xong hai người khom người tiến vào lùm cỏ. “Nơi này không lớn, nhưng cây cỏ lại rất dày đặc, quả nhiên là trò chơi. Ta còn chưa từng thấy cây cỏ nào cao đến thế này đâu. Dinh dưỡng thật tốt a.”

Vốn còn tưởng sẽ tìm tới nửa ngày, không nghĩ tới có phải là hai người bọn hần vận khí quá tốt hay chính là nhiệm vụ đặt ra quá đơn giản. Trên thực tế, bọn họ vừa mới tìm kiếm không tới 3 phút, Khí Nhi đã bị vấp phải một đồ vật mà té ngã, nhìn kỹ lại, dĩ nhiên lại là một đôi giày lục sắc. Khởi cần phải nói, đây chính là bảo vật thứ nhất bọn họ phải tìm kiếm. Hai người vì ra trận thắng lợi mà vỗ tay chúc mừng, sau đó nhanh chóng chạy tới nơi tiếp nhận nhiệm vụ.

“Mộc bài, mau ra đây, chúng ta tìm được giày rồi.” Hai người lớn tiếng gọi vào.

“Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi. Đừng kêu nữa.” Chỉ thấy mộc bài kỳ quái kia từ dưới lòng đất chậm rãi chui ra “Đồ đâu?”

Khí Nhi nắm lấy giày đặt vào tay mộc bài, mộc bài cầm đồ nhìn trái nhìn phải, sau đó nói: “Không sai, chúc mừng các người, qua cửa đầu tiên. Có điều cửa thứ nhất này chẳng qua chỉ là cho các người tập luyện chút thôi, phía sau mới là cửa ải khó khăn.” Nói xong mộc bài thu lại tàng bào đồ lúc trước đã cho bọn hần, lại vút cho bọn họ một tấm khác. “Tiếp theo các người phải tìm chính là Đại pháp sư chi mạo (mũ của đại pháp sư). Còn nữa trước khi đi tìm đừng quên đến phía bắc tế đàn, đem bằng hữu của các người đón ra.” Nói xong lại đã biến mất tới nơi nào rồi.

Gần như là đồng thời, hạt cát lục sắc lúc trước chảy hết, khoảnh khắc khi bọn hần cùng Tập Lộ Tập Lộ chạm mặt kia, hạt cát màu tím bắt đầu chảy xuống.

“Sao, sao lại quay lại rồi a?” Tập Lộ Tập Lộ vẻ mặt khó hiểu hỏi. Thời điểm khi Minh Phong bước vào, bên trong đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, con mắt đều không thể mở ra, chờ gió dừng, hần phát hiện bản thân lâm vào một mảnh bóng tối, kêu hai tiếng cũng không ai trả lời, kênh nói chuyện cũng không cách nào mở ra. Không chỉ như thế, cảm thấy bản thân mình giống như bị trói lên một thứ gì đó giống như cây thánh giá, không thể nhúc nhích. Không biết đã ở bên trong bao lâu, đột nhiên một trận ánh sáng rực rỡ, sau đó hần đã bị truyền tống ra, rồi sau đó thì chính là đụng phải Khí Nhi bọn họ tới tìm hần.

“Vừa đi vừa giải thích lý do cho người, chúng ta phải nắm chắc thời gian tìm bảo vật.” Vuốt vuốt tàng bào đồ trên tay, Khí Nhi kéo Tập Lộ Tập Lộ hướng phía Nam đi, Sát ở phía trước dẫn đường. Trong 3 người thì đẳng cấp hần là cao nhất. Đi một hồi, một cây đại thụ xuất hiện trước mặt, trên cây có một cái động rất lớn, mơ hồ còn có thể nghe thấy một loại thanh âm kỳ quái.

“Đây là tiếng gì a?” Khí Nhi hỏi hai người bọn họ. Sát khoát khoát tay, ý bảo mình cũng không biết. Tập Lộ Tập Lộ nghiêng tai lắng nghe hồi lâu, không xác định nói: “hình như là tiếng hít thở.” Ba người lại đi tới phía trước, tiếng động càng ngày càng rõ ràng, quả nhiên giống như tiếng hít thở. Sát để hai người bọn họ tìm một chỗ trốn, còn mình thì lặng lẽ đi ra phía trước dò xét. Chỉ thấy hần chậm rãi tiêu sái đi đến trước mặt động cây, thò đầu vào bên trong — một con hắc hùng to lớn đang ở bên trong ngủ say sưa, cái âm thanh kỳ quái kia chính là tiếng ngáy vang rung trời của nó. Sát nhẹ nhàng ly khai khối động, sau đó bước nhanh tới chỗ của Khí Nhi và Tập Lộ Tập Lộ, đem tình huống chứng kiến nói cho bọn hần.

“Vậy mũ đâu? Có trông thấy mũ hay không?” Khí Nhi lo lắng hỏi.

“Vừa nãy hình như không thấy được. Có thể không ở chỗ nó, chúng ta tiếp tục đi tới phía trước tìm xem.” Sát nhớ lại một chút, trong động rất nhỏ, hắn không phát hiện có bất cứ cái gì giống như cái mũ cả.

“Vậy mau chút, thời gian không nhiều.” Tạp Lộ Tạp Lộ chỉ chỉ đồng hồ cát to lớn trên bầu trời, hạt cát màu tím đã muốn chảy được một nửa rồi.

“Ân.” Khí Nhi theo sau đi tới phía trước, lại không cẩn thận bị vấp vào tảng đá một cái, nặng nề ngã trên mặt đất. “Ai ui.”

“Không có việc gì chứ?” Tạp Lộ Tạp Lộ ở gần hắn vội vàng nâng hắn dậy.

“Không có việc gì.” Nói vừa dứt, chợt nghe thấy tiếng vang rất lớn, mặt đất cũng rung lên. “Động đất?”

“Không, là gấu bị đánh thức rồi.” Sát chỉ phía trước, nơi đó là nơi tiếng vang phát ra. Vài tiếng gầm vang lên, một con gấu đen cao bằng hai người chậm rãi chui ra, đối với nó mà nói động cây lộ ra vẻ nhỏ hẹp.

“Mau nhìn trên đầu nó.” Khí Nhi chỉ đầu gấu đen nói. Thực ra hắn không nói hai người kia cũng đã sớm thấy được. Trên đầu gấu đen đội một cái mũ cao cao nhọn nhọn, mũ màu tím phía trên có vô số sao nhỏ, phôi trên đầu gấu đen to lớn kia, vô cùng tức cười.

“Cái kia sẽ không phải là Đại pháp sư chi mạo chứ?” Kiểu dáng thật tức cười. Cầu phía sau Tạp Lộ Tạp Lộ không nói ra. “Hiện tại làm sao đây?”

“Còn làm cái gì nữa. Đánh thôi.” Sát nói. Hắc hùng tựa hồ đối với việc đi ngủ bị đánh thức này vô cùng mất hứng, đang hung hăng nhìn chằm chằm bọn họ, giống như giây tiếp theo sẽ bắt đầu xông lên, đem bọn họ nuốt vào bụng. Sự tình tính đến lúc này bất kể là vì mũ hay chính là vì mạng nhỏ, cũng chỉ có cách đánh thôi.

“Nga.” Tạp Lộ Tạp Lộ cùng Khí Nhi cùng kêu một tiếng, sau đó cực kỳ ăn ý mà cùng lui về phía sau, nhìn Sát.

“Các người? Sẽ không phải là muốn ta một mình công kích đi?” Sát nói. Hắn là chuyên công kích tầm xa, phòng ngự cũng không cao.

“Hắc hùng này là cấp 60, đối với người chỉ là tiểu CASE a, ta cùng Tạp Lộ Tạp Lộ cao hơn so với nó chỉ một hai cấp thôi.” Trong lúc đang nói, hắc hùng đã đánh tới, Sát không còn cách nào, vội vàng ném một cái tia chớp, Tạp Lộ Tạp Lộ bởi vì đạt được sổ tay học đồ, cho nên chỉ có nhất cấp ma pháp, hắn cũng vội vã đem một lời nguyện cho hắc hùng, hạ thấp lực công kích của nó, sau đó đem toàn bộ ma pháp chúc phúc đã biết quăng lên người Sát, Khí Nhi cũng không quên ra một cái Hoa lộ trạch thế, tiếp đó là hồi máu..vv. Ba người sau một phen luống cuống, cuối cùng đánh chết được hắc hùng, thuận lợi lấy được đại pháp sư chi mạo. Tạp Lộ Tạp Lộ còn không quên cất vài khối thịt gấu mang đi. Chờ khi hắn vội vàng chạy về, mộc bài đã ở đó đứng chờ rồi. Nhìn thấy bọn họ từ xa đã bắt đầu gọi.

“Các người lần này sao lại chậm như vậy a. Một ta còn trước thời hạn chờ các người, thật là.” Cần nhẫn rồi lại cần nhẫn, sau khi nhận Đại pháp sư chi mạo, thu hồi tầng bảo đồ cũ, đưa tấm mới, sau đó chỉ dẫn bọn họ đi phía nam đón đội hữu

30. Chương 30

Khi Khí Nhi bọn họ đi qua, trông thấy Hình Thiên bị trói trên cây thánh giá, vẻ mặt âm trầm. Cho dù sau khi đem hắn thả xuống, tất cả mọi người đều không dám đến gần hắn, bởi vì nhiệt độ xung quanh quá thấp. Sau khi nghe Sát đem chuyện trải qua sơ lược nói, bọn họ liền hướng phía Tây mà đi. Mục tiêu kế tiếp là áo choàng lông vũ của thiên sứ, khi Tạp Lộ Tạp Lộ té ngã vào vũng bùn trông bẩn như vậy, sau đó cũng ngoài ý muốn mà từ trong vũng bùn mò ra một tấm vải rách, tất cả mọi người đều có loại cảm giác muốn té xỉu. Ở cạnh dòng suối đem tấm vải giặt sạch, mặc dù vẫn không thể nào sạch như trước được, nhưng tốt xấu gì cũng nhìn ra được kiểu dáng vốn có, trên đường trở về, Tạp Lộ Tạp Lộ bất hạnh cầm áo choàng không ngừng hỏi, vì cái gì áo choàng lông vũ của thiên sứ lại màu lam, liệu có phải là đồ dờm không. May mắn, mộc bài vẫn nhận áo choàng, đồng thời còn một hơi đưa bọn họ hai tấm tầng bảo đồ.

“Nhìn các ngươi hoàn thành nhiệm vụ rất thuận lợi, chỗ còn lại liền một lần hoàn thành đi.” Mộc bài rất đơn giản nói xong, tay vung lên một cái, hai tấm tảng bảo đồ đã rơi vào trên tay Khí Nhi và Sát, mà cát màu vỏ quýt cùng màu nâu trong đồng hồ còn sót lại bị trộn lẫn thành một khối, tốc độ chảy xuống còn nhanh gấp đôi so với lúc nãy, nói cách khác, hai đồ vật còn lại là Ngõa giải pháp trượng cùng Thiểm quang chỉ hoàn phải hoàn thành nội trong một giờ, cùng nộp lên. Vì vậy mọi người chia làm hai đường. Táp Lộ Táp Lộ cùng Khí Nhi trước đi đón đội hữu ra, sau đó đến vị trí trung tâm tìm Ngõa giải pháp trượng, mà Sát và Hình Thiên thì hướng phía Đông chạy đi, tìm Thiểm quang chỉ hoàn.

Khí Nhi và Táp Lộ Táp Lộ, từ phía Tây đón Ma Tây. Theo đó tới vùng phụ cận ở ngay phía sau Tế đàn cẩn thận tìm kiếm, rốt cuộc ở trên một gốc cây cao vút tìm được Ngõa giải pháp trượng ngụy trang thành một cành cây. Hai người này xem như thuận lợi quay trở về, mà bên kia thì lại gặp một chút phiền phức.

Sát cùng Hình Thiên vội vàng hướng phía Đông mà chạy, không bao lâu liền thấy một căn nhà gỗ nhỏ vô cùng đơn sơ, kỳ quái chính là, nhà gỗ nho nhỏ này vậy mà lại có hai cánh cửa.

“Ta đi vào trước, ngươi đợi một lát rồi tiến vào.” Mặc kệ là ai đều cảm thấy phòng nhỏ này có vấn đề, vì thế Hình Thiên tính toán chính mình đi trước thăm dò. Ai ngờ, Hình Thiên vừa mới đẩy ra một cánh cửa bước một bước, ngay sau đó Sát cũng mở một cánh cửa khác.

“Đăng cấp ta không thấp như ngươi.” Ném lại những lời này, Sát không đợi Hình Thiên ngăn cản ngay lập tức đã bước vào trong, Hình Thiên vừa nhìn cũng đã vội vã vào nhà muốn ngăn cản sự lỗ mãng của Sát.

“Sát, ngươi ở nơi nào?” Trong phòng nhỏ bố trí vô cùng đơn giản, giống như nơi nghỉ ngơi của thợ săn, tiếp đó người rõ ràng hẳn là cũng nhau tiến vào cùng lúc với hắn – Sát thể nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng. Từ bên ngoài nhìn hai cánh cửa cách nhau rất gần, không lý nào lại không nhìn thấy Sát. Hình Thiên muốn quay lại đi vào từ cánh cửa còn lại mà tiến vào, nhưng vừa quay đầu lại, cánh cửa lúc đi vào nay đã biến mất không thấy đâu nữa. Hình Thiên nắm chặt vũ khí trong tay, vừa tinh tế quan sát, nỗ lực tìm ra kẻ hở.

“Leng keng”, hai âm thanh rất nhỏ vang lên, hai mũi tên từ hai hướng khác nhau phóng tới, Hình Thiên nhanh nhẹn tránh thoát, nhưng dưới chân dường như đã giẫm phải vật gì đó, một thứ không bằng phẳng, không đợi hắn đứng vững lại, liền đã có hai mũi tên nữa phóng tới, Hình Thiên không thể làm gì khác hơn là vung tay khuỷa kiếm chém xuống, vừa cố gắng nấp đi, mới khó khăn lắm mà tránh thoát. Trong căn nhà gỗ nhỏ này nhất định ở khắp nơi đều có cơ quan (ý nói là có bẫy đó), Hình Thiên càng lo lắng cho sự an toàn của Sát. Lúc này, lại leng keng hai tiếng, Hình Thiên lần này nghe rõ nơi phát ra âm thanh, vung một kiếm lên về phía bên trái tử âm (tử xây lõm vào trong tường đó bà con) phía trước, ào một tiếng, tử âm nhìn như mỏng manh không chịu nổi, trên thực tế cũng đích xác là mỏng manh không chịu nổi bị hắn chém thành hai nửa, nửa cái nhún, rơi xuống trước mặt Hình Thiên.

Hình Thiên nhặt chiếc nhẫn lên, nghe thấy phía sau truyền đến tiếng động ken két, quay người lại, một cửa ngầm đang chậm rãi mở ra, bên trong truyền đến tiếng đánh nhau, vừa nhìn lại chính là Sát và một Thực nhân ma pháp sư về mặt dữ tợn đánh nhau kịch liệt. Bởi vì nơi này rất nhỏ, không có cách nào tránh né, Sát chuyên công kích tầm xa đã sớm rơi vào thế hạ phong, đang không ngừng uống được. Hình Thiên nhanh chóng nâng kiếm tiếp nhận, đem lực chú ý của Thực nhân ma pháp sư chuyển lên người mình.

“Bành” đồ vật va chạm vào nhau, phát ra tiếng vang. Thực nhân ma pháp sư là quái mới có của Lực lượng đại lục, thuộc về loại hình công kích cận chiến. Tuy trên mặt chữ tên của nó có ba chữ ma pháp sư, nhưng thật ra Thực nhân ma pháp sư chỉ biết một ma pháp — thị huyết, có thể ở trong một thời gian nhất định, khiến cho lực công kích của người được làm phép tăng lên gấp bội. Cái này ở các đại lục khác đương nhiên không tính là cái gì, nhưng đối với Lực lượng đại lục mà nói, Thực nhân ma pháp sư là loại quái thuộc hệ lực lượng duy nhất trong toàn bộ các loại quái hệ lực lượng trên đại lục sở hữu ma pháp, cho nên mới có cái tên gọi như vậy. Để một người công kích ma pháp và một người cận chiến ở trong một gian phòng nhỏ như vậy đánh nhau, ưu điểm nhược điểm của mỗi người hiển nhiên vô cùng rõ ràng, may mắn Hình Thiên tới kịp, nếu không Sát liền đã gặp nguy rồi.

Thực nhân ma pháp sư mặc dù đẳng cấp so với Sát và Hình Thiên đều cao hơn mười cấp, nhưng bởi vì chỉ có một, hai con tới, vẫn là rất nhanh đã hóa thành một lũ khố nhẹ, trên mặt đất rơi ra cái gì đó, mặc dù đa phần là đều là đồ bỏ, nhưng, ở trong đồng lộn xộn, Sát không ngờ nhặt được nửa cái nhẫn.

“Vừa vặn có thể thu tới, xem ra đây là Thiểm quang chỉ hoàn.” Hình Thiên cũng lấy ra nửa miếng còn lại trên tay, hợp lại thành một khối.

“Cứ thế này đưa cho hấn sao?” Thử một lúc, hai nửa chiếc nhẫn làm thế nào cũng không thể hợp thành một cái, mắt thấy hạn định 1 h sắp tới rồi, thế là hai người quyết định về trước rồi bàn, dù thế nào thì cái mộc bài kỳ quái kia cũng chưa nói nhất định phải là nhẫn hoàn chỉnh mới được. Hai người vội vã lên đường không phát hiện phòng nhỏ phía sau bọn họ vừa rời khỏi không lâu sau đó liền biến mất.

“Này, cho người” Sau vài phút rốt cuộc Hình Thiên và Sát cũng đã chạy tới, phân biệt đem nửa chiếc nhẫn trên tay mình đặt vào tay Mộc bài.

“Đây là cái gì?” Mộc bài nhìn chằm chằm hai thứ gì đó trên tay kêu.

“Thiểm quang chỉ hoàn a.” Hình Thiên giả ngu tới cùng.

“Ta đương nhiên biết đây là Thiểm quang chỉ hoàn, thế nhưng vì sao lại vỡ.” Thanh âm cao lên.

“Chúng ta cảm được trong tay chính là đã vỡ rồi.” Sát nói.

“Người cũng chưa nói không được vỡ a, nói tóm lại nhẫn đến tay người rồi, mau chóng thả người!” Hình Thiên không để ý tới hấn.

“Người, người người.....” Mộc bài nhỏ giọng nói thầm thực rõ là gặp phải thổ phỉ rồi, có điều cuối cùng cũng không có thực sự nói ra, mà là thành thật thả người. Mấy người chuyên tâm đón đội hữu, không hề chú ý nụ cười quái dị trên mép Mộc bài.

31. Chương 31

Từ mặt phía Đông đón được Nhã Lạc Khắc, ở khu trung tâm cũng mọc lên một cây thánh giá, Ái Nhĩ Ngu Ngốc đã bị cột vào bên trên, mọi người thay hấn tháo dây buộc, tháo xong hấn liền không ngừng vận vẹo cổ tay kêu to: “Không hiểu sao lại bị buộc lên lâu như vậy, tay đều đã muốn đứt ra rồi. ” Mới nói xong vừa nhìn thấy Ma Tây liền đã quên đau nhức của mình, nhanh như chớp chạy tới hỏi han ân cần.

“Khí Nhi, người đang tìm cái gì?” Tập Lộ Tập Lộ kỳ quái nhìn Khí Nhi đi tới đi lui, không khỏi suy nghĩ dò xét hỏi.

“Mộc bài a.” Khí Nhi xoay người đáp lại, trên mặt tỏ ra rất lo lắng: “Hấn sao không thấy đâu nữa?”

“Tìm hấn làm gì?” Tập Lộ Tập Lộ có chút không phản ứng kịp.

“Minh Phong ở đâu?” Ma Tây cũng phát giác thiếu đi một người.

“Đúng a. Tổng cộng chỉ có 5 nhiệm vụ, đồng hồ cát cũng đã biến mất. Nhưng Minh Phong đi đâu rồi?” Tập Lộ Tập Lộ cuối cùng cũng đã nhớ tới.

“ Cho nên ta đang tìm Mộc bài a, nhất định còn có chuyện gì đó chưa làm. “ Khí Nhi tiếp tục tìm kiếm, mọi người cũng hỗ trợ, thế nhưng 1 h đã trôi qua, vẫn không có lấy một kết quả.

“Chúng ta có nên mở rộng phạm vi tìm kiếm hay không?” Nhã Lạc Khắc đề nghị.

” Địa phương này quá lớn, hơn nữa lại dễ lạc đường, nếu như đi ra ngoài tìm sẽ không thể trở lại.” Hình Thiên nói ra suy nghĩ, đem ánh mắt đặt ở trên tế đàn. Màu đen trên tế đàn đã tán đi, lại khôi phục bộ dáng ban đầu, nhưng mọi người biết rõ, xung quanh như trước vẫn có tầng bảo vệ.

“Hình Thiên, người nghĩ...” Ma Tây không có nói hết câu, bởi vì Hình Thiên đã gọi Renault ra, sau khi hạ xuống mấy câu mệnh lệnh, chỉ thấy renault bay lên cao, giống như lần đầu tiên hướng phía trên bay đi. Lối điện lại lần nữa xoay quanh trên tầng bảo vệ.

” Các người ở bên ngoài đợi, ta vào xem, nếu như sau 2 giờ còn không ra, liền logout tìm ta. Nếu như ta và Minh Phong vẫn chưa đăng xuất, tìm GM.” Sau khi dặn dò xong, Hình Thiên liền hướng trong tế đàn đi đến, nhưng có người so với hấn còn nhanh hơn một bước.

“Khí Nhi....” Sát không kịp nắm lấy, trơ mắt nhìn Khí Nhi cắm đầu vọt vào trong tế đàn. Hình Thiên vội vã cũng muốn đi vào, nhưng, tia chớp thoáng cái biến mất, Renault trong khoảng thời gian ngắn không cách nào gọi ra lần nữa.

“Khí Nhi hửn....không có việc gì đi?” Cánh tay Sát vươn ra còn chưa có thu về, đối với việc tế đàn lại khôi phục lại như cũ lo lắng nói.

“Hửn là vậy, cùng lắm sẽ chết một lần đi.” Hình Thiên chăm chú nhìn tế đàn nói. Từ chỗ bọn họ bên này hoàn toàn không nhìn thấy Khí Nhi chạy vào tế đàn, bất quá cái này dù sao cũng chỉ là trò chơi, hửn là không có vấn đề lớn.

“Đây dù sao cũng chỉ là trò chơi, không có vấn đề gì lớn.” Ma Tây đem ý nghĩ trong lòng Hình Thiên nói ra. “Sát, người còn nhớ, lúc người cùng Khí Nhi ở bên ngoài, có việc gì đặc biệt phải sinh hay không?”

“Sự việc đặc biệt sao?” Sát cúi đầu cố gắng suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ tới quy tắc trò chơi trên tấm bảng lúc đó: “Ta nhớ ra rồi. Điều thứ tu của quy tắc trò chơi viết nếu thành công hoàn thành 5 vòng trò chơi, có cơ hội gây ra một cái nhiệm vụ. Hình như gọi là xin giúp đỡ của thiên sứ.”

“Nói không chừng hiện tại nhiệm vụ này đã bị khởi động rồi.” Ái Nhĩ Ngu Ngốc nói.

“Đúng là đã khởi động rồi.” Nhã Lạc Khắc bảo mọi người xem thanh nhiệm vụ. Quả nhiên là có thêm một nhiệm vụ: xin giúp đỡ của thiên sứ. Nhưng ngoại trừ tên nhiệm vụ ra, không hề có bất luận cái gợi ý gì, hơn nữa màu sắc nhiệm vụ là màu xám, chứng tỏ bọn họ không thể hoàn thành.

“Xem ra Khí Nhi và Minh Phong mới là then chốt để hoàn thành nhiệm vụ này.” Tập Lộ Tập Lộ than thở nói. Xem ra chính mình là không có biện pháp tiến vào tế đàn nhìn rồi. Sau khi biết là nhiệm vụ mà không phải là BUG, mọi người cũng không lo lắng như vừa nãy, ở gần đó tìm một chỗ sạch sẽ, xuất ra đồ ăn, vừa ăn vừa chờ người ở bên trong đi ra, tạm thời coi như ăn cơm dã ngoại, tuy rằng có chút tối. Mà lúc này Khí Nhi lại đang ở trong tế đàn tìm kiếm.

“Minh Phong, Minh Phong....” Bên trong tế đàn là một mảnh hắc ám, Khí Nhi vừa gọi tên Minh Phong, vừa cẩn thận mà đi. Sau một lúc, con mắt dần thích ứng với bóng tối, lúc này mới đại khái thấy rõ xung quanh. Bản thân đang ở một nơi vô cùng trống trải giống như một đại sảnh hoàng cung vậy, ngoài mấy cây cột ra, không có vật gì khác. Tiếp tục hướng bên trong đi tới, xuyên qua một cái cổng vòm màu vàng kim, đi vào bên trong hửn là nội sảnh. Nơi này so với bên ngoài sáng hơn một chút, ở trung tâm đặt một quan tài không biết làm bằng thủy tinh hay pha lê, ánh sáng chính là từ bên trong quan tài phát ra.

Khí Nhi đi tới bên cạnh quan tài thủy tinh nhìn vào bên trong, sau đó lập tức sợ hãi kêu lên: “Minh Phong???” Nằm ở bên trong còn không phải là Minh Phong ư, chỉ thấy hửn nằm thẳng tắp ở trong quan tài kia, con mắt nhìn chăm chăm Khí Nhi, miệng không ngừng mấp máy, không biết đang nói cái gì.

“Minh Phong, người sao lại ở trong này? Mọi người đang lo lắng tìm người đấy....” Khí Nhi ở bên ngoài lải nhải nói không ngừng. Không biết rằng Minh Phong ở trong quan tài đã bắt đầu mắng chửi người rồi. Bản thân thật là xui xẻo, sau khi đi vào vòng bảo vệ kia liền bị cái gì đó bắn trúng té xỉu. Sau khi tỉnh lại đã phát hiện mình nằm ở bên trong cái quan tài này không thể nhúc nhích, không biết đã nằm bao lâu, trong lúc còn đang mơ mơ màng màng, làm một giấc mộng lớn xôn, hiện tại thật vất vả thấy được người nhưng lại là cái tên nhóc này. Kia còn chưa tỉnh, hửn lại còn ở bên ngoài tám loạn không biết đang nói ta cái gì, cũng không mau mau nghĩ biện pháp đem hửn thả ra.. Cứ nằm bất động ở đây, bản thân sẽ điên mất.

Khí Nhi bên ngoài có lẽ là nói đủ rồi, lại có lẽ là cuối cùng cũng phát hiện Minh Phong không tự mình ra được, chỉ có thể dựa vào người ở bên ngoài, liền dùng miệng, tìm kiếm phương pháp giúp Minh Phong thoát khỏi. Chỉ thấy hửn đi xung quanh quan tài 2 vòng, sau đó cố sức đẩy nắp quan tài, đẩy nửa ngày, nắp quan tài vẫn như cũ không xi nhê tí nào, thế là hửn lại không biết từ chỗ nào tìm được một cái gậy sắt lớn, giơ cao lên chuẩn bị ném xuống.

“Người muốn đập chết ta a?!” Minh Phong nằm ở bên trong trông thấy động tác của Khí Nhi mắt đều muốn trợn trắng rồi, cái tên nhóc này nghĩ cũng không nghĩ, nếu thực sự cầm cái kia đập vỡ, thì vỡ cũng không chỉ là cái quan tài a. Có điều không biết là may mắn hay bất hạnh, Khí Nhi sau khi dùng sức lực bú sữa nện xuống, quan tài ngay cả kẽ nứt cũng chẳng có, ngược lại là chính hửn bị phản lực làm ngã trên mặt đất. Làm sao đây làm sao đây, may mắn là mặc dù không biết chơi trò chơi thế nào, nhưng IQ của Khí Nhi dù

sao cũng không phải số âm, lúc này cuối cùng nghĩ đến nhất định có cơ quan để mở cái quan tài này, bèn đứng lên, cũng không quản người ở bên trong có nghe hay không, Khí Nhi tự tin tràn đầy cùng Minh Phong cam đoan bản thân nhất định sẽ tìm được cơ quan để Minh Phong đi ra, ở nơi không tính là sáng sủa này bắt đầu tập trung tìm kiếm.

Có lẽ là người của bộ phận thiết kế quá yếu, cũng có lẽ là vận khí người mới chơi tác oai tác quái, tóm lại Khí Nhi rất nhanh liền tìm thấy cái cơ quan kia, mở được nắp quan tài nhìn như mỏng manh dễ vỡ thực tế so với sắt thép còn muốn cứng rắn hơn kia. Muốn hỏi hần mở ra thế nào? Rất đơn giản a, lúc Khí Nhi đang bước đi không cẩn thận chân trái quàng vào chân phải ngã trên mặt đất, lại không cẩn thận khi đứng lên ấn vào một viên gạch, sau đó ầm một tiếng, cái nắp thủy tinh kia liền như vậy đã mở ra rồi. Minh Phong bị nhốt gần 6 tiếng, cuối cùng lại lần nữa được hít thở không khí trong lành, từ bên trong đi ra.

“Người cái tên nhóc này, vừa nãy là muốn đập chết ta sao.” Vừa nghĩ đến động tác nguy hiểm của Khí Nhi khi nãy, Minh Phong thật vất vả đi ra liền muốn giết người.

“Thật tốt quá, Minh Phong người đã ra được rồi.” Dưới cảnh tiếng ầm ầm đầy trời, Khí Nhi cũng không có nghe Minh Phong nói. Thấy Minh Phong an toàn không việc gì đi tới, Khí Nhi vui vẻ nhào lên, ôm chặt lấy. Bị hần nhiệt tình như vậy ôm lấy, tức giận của Minh Phong cũng không phát ra được, tùy ý hần ôm chặt khoe miệng hiện lên một tia mỉm cười. Có điều thời gian ôn nhu cũng không có duy trì lâu dài, phía trên rớt xuống không ít đá vụn, không chỉ Minh Phong Khí Nhi ở bên trong, mà ngay cả Hỉnh Thiên bên ngoài chờ người cũng cảm giác được rung động mãnh liệt, tể đàn đang chậm rãi sụp đổ...

32. Chương 32

“Kia là cái gì???” Cảm giác được Minh Phong vẫn luôn nhìn phía sau mình, Khí Nhi cũng quay đầu nhìn lại, vừa nhìn đã la hoảng lên. Phía sau mình lại có một hắc động không biết ở nơi nào chui ra, tiếng nổ ầm ầm chính là từ bên trong truyền đến, bên trong còn có hai điểm ánh sáng, giống như ma trời lập lờ lập lờ.

“Là ác ma, chạy mau.” Minh Phong cuối cùng thấy rõ quái vật đang từ từ hướng bọn họ đi tới, lại chính là BOSS lớn nhất trong toàn bộ Anh hùng vô địch ONLINE hiện nay, ác ma của Tử vong đại lục. Tuy nói tất cả các đại lục đều có một BOSS cuối cùng, nhưng trong các BOSS cũng phân đẳng cấp, thiên sứ của Sinh mệnh đại lục vẫn luôn không xuất hiện cho nên không tính, mà trong số các BOSS: ác ma ở Tử vong đại lục, cự thú Lục lượng đại lục, Phượng Hoàng của Tự nhiên đại lục, Khôi lỗi long của Trật tự đại lục, Hắc long của hỗn loạn đại lục, ác ma tuy rằng không cường đại nhất, nhưng tuyệt đối là nham hiểm nhất, trí năng cao nhất đồng thời tiếp cận tới nhân hình gần nhất, so với hắc long đẳng cấp cao nhất còn khó đối phó hơn, hắc long bất quá chỉ là đối với ma pháp có sức chống cự mà thôi, cũng không như ác ma nhiều quỷ kế như vậy. Huống chi trong mấy đại BOSS trung bình cấp thấp nhất là cự thú cũng đã 210 cấp, đều không phải loại bọn hần hiện tại có thể đối phó, huống chi là ác ma 250 cấp, cho nên Minh Phong không phản ứng nhiều lập tức kéo Khí Nhi chạy ra ngoài. Ác ma có bản năng thuần di, mặc dù không nhất định trốn được nhưng dù thế nào cũng phải thử xem.

Một mạch chạy như điên ra tể đàn, ác ma ở phía sau không biết vì sao lại chưa theo tới, đã có thể thấy đội hữu ở bên ngoài.

“Nhìn, là Minh Phong và Khí Nhi.” Tập Lộ Tập Lộ là người thứ nhất phát hiện ra bọn họ.

“Thật tốt quá.” Ma Tây thở dài một hơi, khi phát hiện tể đàn sụp đổ, tất cả mọi người đều lo lắng, nhìn bọn họ hiện tại không việc gì là tốt rồi.

“Phía sau bọn họ xảy ra chuyện gì vậy?” Nhã Lạc Khắc chỉ chính là mây đen hiện ra ở nơi trước đó vốn là tể đàn, còn có thể nghe thấy tiếng cười càn rỡ ở bên trong, thực sự là quỷ dị vô cùng.

“Minh Phong đang nói cái gì?” Ái Nhĩ Ngu Ngốc liếc mạng vĩnh tai nghe, đáng tiếc là tạp âm quá lớn, cho nên nghe không rõ lắm.

“Ác ma....” Tập Lộ Tập Lộ vô thức học ra hai chữ, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

“Không phải chứ?” Theo tiếng kêu thảm thiết của Ái Nhĩ Ngu ngốc, Minh Phong bọn họ cũng chạy tới, bức tường trong suốt vốn cách trở mọi người nay không còn nữa, Minh Phong và Khí Nhi hướng về phía mọi người chạy tới.

“Mau rời khỏi đây, ác ma xuất hiện rồi.” Giờ thì mọi người cuối cùng nghe rõ, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất thu hồi đồ vật rút lui về phía sau. Không thể trách bọn họ còn muốn thu hồi đồ vật, thật sự là trong trò chơi có một quy định rất BT, như loại công cụ đi cắm trại dã ngoại này chỉ có thể mượn không thể mua, mặc dù phí mượn rất tiện nghi, nhưng bồi thường lại đắt đến dọa người, nếu như đánh mất kia chính là rất nhiều tiền a.

Cấp tốc thu dọn xong, mọi người lui về sau chưa được mấy bước liền dừng lại. Nguyên nhân? Cũng bởi vì phía trước đột nhiên xuất hiện một thân ảnh to lớn. Nguyên hình của Ác ma cuối cùng cũng xuất hiện, so với trước đó đã nhìn thấy ở Tử vong đại lục còn lớn hơn vài lần, vừa nhìn chính là ác ma trong ác ma.

“Minh Phong

” Khí Nhi phát ra tiếng kêu thảm thiết, Minh Phong vốn cùng bọn họ thối lui về sau, đột nhiên yếu ớt ngã xuống, chậm rãi rơi vào trên người Khí Nhi cách hẵn gần nhất, cả người vẫn không nhúc nhích, vòng cổ thủy tinh trên người phát ra quang mang màu đen.

“Hắn làm sao vậy?” Hình Thiên vừa chú ý ác ma ngăn trở lối đi của bọn họ, vừa hỏi.

“Không biết. Khí Nhi, cái này là cái gì?” Ma Tây nhìn một chút, tra không ra vấn đề của Minh Phong, bèn chỉ vòng cổ thủy tinh màu đen trước ngực Minh Phong hỏi.

“Ta không biết, ta còn chưa kịp cùng hắn nói chuyện” Tay ôm lấy Minh Phong hơi có chút run rẩy, Khí Nhi dứt quang đem chuyện phát sinh trong tế đàn nói ra.

Ác ma ngăn trở lối đi cũng không hướng bọn họ công kích, chỉ là phát ra tiếng cười đáng sợ, tựa hồ còn đang nói cái gì, có điều mọi người ở đây không ai biết ngôn ngữ của ác ma.

“Minh Phong...” Một giọt lệ rơi xuống, tiếp đó là giọt thứ hai giọt thứ ba, nhìn Minh Phong trước mắt không có một tiếng động, Khí Nhi đã quên đây chỉ là trong trò chơi, hẵn phảng phất như trở lại quá khứ, khoảng khắc khi mẫu thân mất đi kia, hẵn cũng là run rẩy ôm lấy mẫu thân như vậy, nhưng người trong ngực vẫn dần dần trở nên lạnh lẽo không nhúc nhích. Khi hẵn bước bình sẽ không bao giờ mắng hẵn nữa, khi hẵn thi được thành tích tốt sẽ không khen hẵn nữa. Hiện tại Khí Nhi tựa như khi còn bé, bất lực, ngoại trừ khóc không biết nên làm cái gì nữa, người ngoài nói cũng không nghe.

“Khóc cái gì, đừng đem quần áo ta làm bẩn.” Khí Nhi đang ngâm trong thế giới của bản thân mình không thể tự thoát ra được bỗng nhiên cảm thấy trên mặt có thêm một bàn tay ấm áp, đang thay hẵn lau đi nước mắt, Minh Phong không biết đã tỉnh từ bao giờ. Tuy rằng lời nói trong miệng vẫn hung ác như trước, nhưng động tác lại đặc biệt dịu dàng.

“Minh Phong, Minh Phong ngươi đã tỉnh, thật tốt quá.” Khí Nhi vui mừng cực kỳ ôm lấy Minh Phong, nước mắt vẫn không ngừng rơi, nhưng lần này là vui quá mà khóc.

“Đừng khóc nữa, ngươi cản trở ta đó.” Có người vỗ vỗ bờ vai của hẵn, nhìn lại dĩ nhiên là....

“Ngươi cái tên nhóc này đã đi nơi nào? Để cho chúng ta tìm cả buổi. “ Sát nói. Thì ra vỗ lên bả vai Khí Nhi lại chính là cái mộc bài quý dị kia.

Mộc bài hắc hắc cười cười, sau đó ra hiệu cho Khí Nhi lui ra, hẵn đi tới đứng trước mặt Minh Phong. Vòng cổ thủy tinh có quang mang màu đen ban đầu kia, sau khi bị nước mắt của Khí Nhi rơi vào, lại chậm rãi rút đi màu đen, lộ ra trong suốt tinh thuần vốn có. Cuối cùng từ bên trong bắn ra một đạo ánh sáng. Ánh sáng chói mắt khiến tất cả mọi người nhắm hết mắt lại, lúc mở ra thì mộc bài đã biến mất không thấy nữa, vòng cổ cũng từ trên người Minh Phong biến mất. Ác ma vẫn luôn cười ngậy đại cũng ngưng lại, hai mắt chăm chú nhìn đồng đồ nát của tế đàn.

33. Chương 33

Thiên sứ đã tìm bấy lâu ngay khi mọi người không hề phòng bị lại xuất hiện.

Giống như mọi người đã dự liệu, thiên sứ có một đôi cánh trắng noãn, chỉ là hấn cũng không giống như thiên sứ trong bức tranh kia xinh đẹp đáng yêu, mà là mặc một thân khôi giáp màu bạc, cầm trên tay một thanh kiếm thủy tinh xinh đẹp, tay trái còn có tấm khiên khắc hình vẽ thiên sứ, trên mặt thậm chí còn có râu.....

“Này xong rồi, thiên sứ cùng ác ma toàn bộ đều đông đủ” Minh Phong lạnh nhạt nói. Sau khi vòng cổ quỷ dị kia mất đi, người liên không có việc gì, hiện tại tinh thần hấn là tốt nhất trong cả bọn, dẫu sao cũng đã ngủ không ít đi. Mà những người khác cũng có chung chí hướng mà tìm một vị trí cố định, dù sao cũng là cảnh tượng khó gặp trong trò chơi, mọi người cũng chẳng thán không trốn nữa, dù sao thì nếu như hai BOSS động thủ, bọn họ trốn cũng không thoát, đơn giản cứ như vậy xem kịch hay thì hơn.

Kế tiếp là cuộc chiến giữa Thiên sứ rung động lòng người và Ác ma nham hiểm, xem xét tới bề ngoài của hai đại BOSS này đều khiến cho người ta không có cái hứng thú gì, cho nên tình hình chiến đấu cũng sẽ không giới thiệu nữa, tóm lại chính là sau một hồi chém giết hôn thiên ám địa, chính nghĩa không có thắng tà ác, tà ác cũng không có thắng chính nghĩa, hai người lưỡng bại câu thương, sau một kích mãnh liệt cuối cùng, hai cái đại nhân vật liên không thấy bóng dáng....

“Kỳ quái bọn hấn đi nơi nào rồi?” Khí Nhi tràn đầy hiếu kỳ hướng nơi bọn họ vừa mới kích đấu đi đến.

“Chờ đã, Khí Nhi, Minh Phong nhìn thanh nhiệm vụ của người xem.” Hình Thiên gọi hấn lại.

“Thanh nhiệm vụ?” Khí Nhi cảm thấy rất kỳ quái, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhìn.

“Ác ma dụ hoặc? Đây là cái gì?” Minh Phong khó hiểu hỏi, hấn cũng không biết khi nào thì mình lại có thêm một cái nhiệm vụ.

“Thiên sứ xin giúp đỡ?” Khí Nhi cũng nghi hoặc khó hiểu, mãi đến khi Sát nhắc hấn mới nhớ lại: “Ta gây ra nhiệm vụ này sao? Làm sao hoàn thành?”

“Không biết, nhiệm vụ Thiên sứ xin giúp đỡ của chúng ta đều là màu xám, cũng không có bất cứ thông tin gợi ý gì, của người cũng không có sao?”

“Không có, nhưng nó là màu trắng. Vậy cái gì dụ hoặc kia của Minh Phong lại là cái gì a?”

....

Sau cả buổi mọi người rút ra kết luận, 1, Ác ma dụ hoặc chỉ có Minh Phong gây ra, cũng chỉ có một mình hấn không gây ra nhiệm vụ xin giúp đỡ của thiên sứ.

2, Ngoại trừ Khí Nhi ra, Thiên sứ xin giúp đỡ của những người khác đều không thể hoàn thành, bởi vì nhiệm vụ là màu xám.

Nhìn cũng biết, những kết luận này chẳng có ích gì, thế nhưng mọi người rất nhanh đem lực chú ý đặt vào việc tìm kiếm ác ma và thiên sứ đã biến mất.

“Mau nhìn, đó là cái gì?” Gạt ra những lùm cỏ cao bằng nửa người, Tạp Lộ Tạp Lộ chỉ một đoàn gì đó phía trước nói.

“Không biết, đi xem một chút.” Mọi người đến gần mới phát hiện nguyên lai là hai tiểu cầu đánh lộn. Một con chó nhỏ màu đen cùng một con chó nhỏ màu trắng đang đánh thành một đoàn, móng vuốt cào, miệng cắn, đuôi quét gây rối toàn bộ chiêu thức tiểu cầu có thể sử dụng đều dùng tới, thế sống chết liều mạng người sống ta chết.

Khí Nhi trước nay vẫn luôn thích tiểu cầu nhện không được đi tới tách bọn chúng ra. Con màu trắng kia thuận thế liền nhảy vào trong lòng Khí Nhi: “Ồi chào, người phải giúp ta giết chết tên nhóc kia, ta liền ở cùng người được không?” Tiểu cầu màu trắng ấy thế mà lại mở miệng nói chuyện. Mà thấy tình cảnh ấy, con màu đen kia cũng nhảy tới trước mặt Minh Phong: “Người—con cháu ác ma. Chỉ cần giúp ta giết chết cái tên kia, ta liền cho người lực lượng tối cao, thế nào?” Một con tiểu cầu be bé như thế lại dùng hai

chân mà đứng thẳng, một chân trước chống nạnh, chân còn lại chỉ Minh Phong, là ra kiểu dáng ẩm trà, bộ dạng có bao nhiêu tức cười liền có bấy nhiêu tức cười. Nhưng hiện tại Minh Phong cũng không cười nổi, vì trước mặt hắn xuất hiện dòng nhắc nhở: có tiếp nhận nhiệm vụ Ác ma du hoặc hay không. Mà đồng thời, Khí Nhi bên kia cũng không khác lắm: có tiếp nhận nhiệm vụ Thiên sứ xin giúp đỡ hay không.

.....

Không thể nào? Hai cái nhiệm vụ nghe như nhiệm vụ cao cấp kia, vậy mà lại là giúp tiểu cầu đánh lộn? Mọi người không biết nên khóc hay cười.

“Không được cười.” Ác ma tiểu hắc cầu và Thiên sứ tiểu bạch cầu không vui, cùng chí hướng mà nhảy ra, đối với cười nhạo của mọi người biểu thị bất mãn. Nhìn biểu cảm tức cười của bọn chúng, mọi người cuối cùng ngừng lại, nhưng lại có một âm thanh khác vang lên.

“Hai người các ngươi đánh cũng đã đánh tới 1000 năm, còn không có nháo đủ sao” Mộc bài lai vô ẩn khứ vô tung lần nữa xuất hiện, nhưng vẫn là hơn hai lần trước, lần này vẻ mặt của hắn nghiêm túc hơn, đương nhiên đó là nói nếu như ngươi chỉ nhìn đến lời thoại. Thanh âm từ bên ngoài đột nhiên tới, khiến hai tên nhóc cãi lộn nhau không dứt lập tức an tĩnh lại. Nghĩa chính nghiêm từ đem hai tên nhóc bốc đồng giáo huấn một trận, sau đó xách bọn họ đi tới trước mặt Khí Nhi và Minh Phong.

“Mời các ngươi trước cứ tiếp nhận nhiệm vụ đi.” Nếu mộc bài đã nói như vậy, xem chừng cũng sẽ không khiến hai người bọn họ PK, cho nên Minh Phong và Khí Nhi liền song song ngầm chọn đồng ý. Hệ thống thông báo bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, kiểm tra phần thưởng. Khen thưởng ở nơi nào? Khí Nhi nhìn một lúc không nhiều ra đồ vật gì a, đến khi Minh Phong kéo hắn một cái, lại nhìn lại, trên đầu tiểu bạch cầu vậy mà nhiều ra một đám chữ — Sủng vật của Khí Nhi. Mà trên đầu tiểu hắc cầu cũng vậy cũng nhiều thêm mấy chữ — Sủng vật của Tuyệt thế Minh Phong. Thì ra cái nhiệm vụ kỳ quái này thưởng cho chính là hai con cầu nhỏ cãi nhau không ngớt như oan gia này a, thật không biết là may mắn hay bất hạnh.

Sau khi tiếp nhận sủng vật, mộc bài mới đem sự tình trải qua nói ra. Chuyện kể rằng hơn 2000 năm trước, khi hai người một đen một trắng này vẫn còn là anh em tốt, chạy đến Lạp Tư đảo đi chơi, lại không cẩn thận thả ma vật vạn năm ra, sau khi trở về giáo hoạc đệ đệ cũng chính là thiên sứ tiểu bạch cầu đem trách nhiệm đều đổ lên đầu ác ma tiểu hắc cầu tính tình nóng nảy, liền tạo ra tình cảnh như bây giờ, hai người vừa thấy mặt liền đánh, đánh 1000 năm, thẳng cho đến khi Lạp Tư đảo vốn xinh đẹp trở thành Tử vong chi đảo như bây giờ cũng không dừng tay, phụ thân của hai người cuối cùng nổi giận, đem bọn họ cùng giam vào một chỗ, cũng dùng phong ấn che lại. Phong ấn chính là cái tế đàn kia, phía trên tế đàn giam Thiên sứ, phía dưới thì giam ác ma. Phụ thân bọn họ nói trừ phi gặp được người hữu duyên nguyện ý tiếp nhận bọn họ, nếu không bọn họ đừng nghĩ ra được. Mà phụ thân kia sau khi giam bọn họ lại liền tiêu hao lực quá nhiều mà chết, chỉ để lại một chút linh hồn bám vào một cái tấm bảng chỉ đường, tìm kiếm người hữu duyên, mà nơi hắn chọn lúc đó thật tốt, lâu như vậy mới đụng phải bọn họ, liền hạ xuống mấy cái nhiệm vụ ý tứ một chút, liền khẩn cấp đem hai người con trai không ra gì giao phó cho Minh Phong và Khí Nhi. Nói cách khác, nhiệm vụ này đẳng cấp lúc trước vốn rất cao, độ khó rất lớn, nhưng ở dưới tình huống người nào đó không muốn đợi lâu thêm nữa, dù cho tới là hai tay lính mới, cũng không thành vấn đề, để bảo đảm nhất định giải được nhiệm vụ, hắn còn đem quái đẳng cấp cao ở xung quanh toàn bộ đuổi ra hết, thực sự là..... Trách không được phụ thân cũng tùy hứng như thế, nói chỉ con trai chứ. Nhiệm vụ khó hiểu cứ thế mà kết thúc, mọi người mang theo bộ đôi tiểu cầu không ngừng đánh lộn cùng một chỗ, cùng một ít tặng phẩm mộc bài mạnh mẽ đặc biệt cấp cho lúc tiễn đi, lưu lưu mấy cái bay về thành. Sau đó chuyện thứ nhất chính là logout tắm rửa đi ngủ, ở trong trò chơi đợi nhiều ngày như thế, cảm thấy mình thực sự muốn mau thành một đồng số liệu rồi. Hình Thiên định logout trong bụng còn đang suy nghĩ, nhanh chân xem ai là người soạn ra cái trình tự như vậy, tạo ra một cái mộc bài yêu làm biếng như thế....

34. Chương 34

“Lập lập lập

” trong phòng tắm sơ sài, có người tâm tình khoái trá hát đến vô cùng vui vẻ, người nọ chính là Lâu Vũ Kỳ vừa mới từ trong trò chơi thoát ra. Ở trong trò chơi nhiều ngày như vậy, thân thể hắn đều đã muốn mọc meo lên, thối tới gọi ra con ruồi rồi. Cũng khó trách, bản thân cũng không giống như Hoàng Phượng Minh

bọn họ có tiền như thế, có thể mua nguyên bộ thiết bị chơi trò chơi chuyên biệt, ở bên trong nằm đến nửa năm cũng không vấn đề gì, mình thì nằm trên cái giường tồi như vậy, không bẩn mới là lạ. May mà trong nhà tuy nhỏ, phòng tắm vẫn phải có, phải nhanh tắm rửa sạch sẽ một chút, rồi mới thông thoáng thả thả mà đi ngủ một giấc. Kỳ Kỳ nghĩ như vậy, lại mơ hồ nghe thấy tiếng đập cửa.

“Hắn là không phải tìm ta đi?” Không ai lại đến nhà mình cả, hắn nghĩ như thế, yên tâm thoải mái tiếp tục tắm, nhưng tiếng đập cửa vẫn tiếp tục vang lên, Lâu Vũ Kỳ suy nghĩ một chút vẫn là lưu luyến không rời tắt vòi nước, mặc bộ đồ ngủ liền đi mở cửa.

“Ai a.....” Mở cửa ra, một phụ nhân quần áo lộng lẫy xuất hiện trước mặt, Kỳ Kỳ rất khẳng định mình cũng không quen biết bọn họ, có lẽ là tìm sai chỗ đi.

“Người chính là Lâu Vũ Kỳ?” Giọng nữ vô cùng lạnh nhạt cắt đứt suy nghĩ của Kỳ Kỳ.

“Xin hỏi, người là?”

“Vợ của Mạc Thần Phong.”

Kỳ Kỳ đột nhiên trừng lớn hai mắt, hắn không nhận ra người phụ nữ trước mắt này, nhưng cái tên Mạc Thần Phong này thì biết đến, đã vài chục năm rồi chưa từng liên lạc vì cái gì lại để vợ mình đến tìm hắn? Tìm hắn làm cái gì? Rất nhiều nghi vấn cần giải đáp, Kỳ Kỳ lui ra sau một bước, đem vị khách ngạo mạn tiếp đón vào phòng.

“Chết tiệt cái tên nhóc kia lại đi nơi nào rồi.”

Trong đại sảnh lãnh địa Minh thành Tử vong đại lục, truyền đến thanh âm không kiên nhẫn. Tuyệt Thế Minh Phong từ trước đến nay vẫn luôn tạo ra vẻ cao quý là thế bây giờ lại cúi đầu khó chịu ngồi ở trên ghế phát ra thanh âm bất mãn. Quanh thân hắn truyền đến áp suất thấp, khiến người ta không rét mà run, mấy ngày nay những người khác trong cố dong đoàn Tuyệt Thế đều có việc không on, Hình Thiên cùng Sát đi tìm hung thủ gián tiếp hại chết tỷ tỷ hắn, Ma Tây đi tham gia một hoạt động ngoại khóa, Nhã Lạc Khắc cùng Ái Nhĩ Ngu Ngốc hai huynh đệ cũng một khối điên điên khùng khùng đi theo. Ngay cả Tạp Lộ Tạp Lộ vừa mới nhập đoàn, cũng bởi vì có việc mà không thể login. Nhưng khiến Minh Phong tức giận không phải là bọn họ, mà là Khí Nhi từ sau lần từ tế đàn thiên sứ kia trở về liền không xuất hiện. Vào ngày thứ ba Khí Nhi chưa login, Minh Phong chịu đựng ánh mắt nhiệt tình xung quanh đi trường học tìm người, thế nhưng sau khi đồng học của hắn đối với mình phát nổ một tiếng đồng hồ, mới nói cho hắn biết mấy ngày nay Khí Nhi chưa từng đến trường. Thi triển tiểu kế lấy được địa chỉ nhà hắn đợi người, nhưng vẫn không người hưởng ứng, hiện tại đã qua một tuần rồi, tâm tình Minh Phong trở nên vô cùng vô cùng không tốt.

“Hừ.” Đột nhiên, Minh Phong đứng lên, làm ra quyết định nào đó. Nhanh chóng nhắn cho Hình Thiên, nói cho hắn biết mình một đoạn thời gian có thể sẽ không login, sự tình đều giao cho hắn xử lý. Sau khi nói dứt ba câu giao phó xong hết, Minh Phong liền lưu một cái mà logout.

Lại lần nữa đi tới cửa nhà Khí Nhi, ý tứ gõ xuống cánh cửa, quả nhiên không ai đáp lại. Phương Minh tránh ra, đội ngũ nhân mã đi theo phía sau hắn ngấm hiểu tiêu sái tiến lên, dùng một dây thép đối với cánh cửa hạ thủ đảo đảo xoay xoay hai cái, cánh cửa liền mở ra (Phương Minh a, vụng trộm xông vào nhà dân là phạm pháp đó

). Người của Phương Minh sau khi mở khóa xong liền đi lên xe chờ hắn, còn hắn thì tự mình đi vào gian phòng của Kỳ Kỳ.

“Quả nhiên chẳng có cái gì.” Phương Minh quét mắt gian phòng đơn sơ nói, sau khi nhìn thấy phòng tắm chân mày hắn cau lại.

Đèn phòng tắm sáng, mà hiện tại là ban ngày, Phương Minh biết rõ với tính cách của Kỳ Kỳ sẽ không lãng phí điện như vậy, cho nên thời điểm hắn đi nhất định rất vội vã, thậm chí có thể không phải tự nguyện. Mặc dù trong phòng rất ngăn nắp chỉnh tề, cũng không có vết tích giằng co gì, nhưng nghĩ đến dáng vẻ nhỏ nhỏ của hắn, thật sự đụng với người nào cũng đánh không lại, hắn rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Vốn Phương Minh tính gặp được Kỳ Kỳ phải hảo hảo đánh cho một trận, cảm thấy sự tình có chút phức tạp, có điều Lâu Vũ Kỳ chỉ là một học sinh nghèo, cũng không có thân thích gì, ai sẽ tìm đến hắn gây phiền phức chứ. Phương Minh vừa suy tư vừa tinh tế kiểm tra gian phòng, muốn nhìn xem có thể tìm được manh

mới gì hay không, sau đó tầm mắt hắn dừng lại ở trên một bức ảnh. Bức ảnh gia đình rất bình thường, một ba ba một mẹ còn có một tiểu nam hài bốn, năm tuổi, tìm mĩ nhìn lại lần nữa, ảnh chụp người đàn ông kia cùng ảnh chụp hai mẹ con hắn là không phải cùng một tấm, đồng thời người đàn ông trên bức ảnh kia, Phượng Minh thế nhưng cũng không hề xa lạ, lẽ nào hắn chính là cha của Kỳ Kỳ?

Mạc Thần Phong, rời gian phòng Phượng Minh ở trong lòng hiện ra cái tên này. Từ nhỏ đã tham gia đủ loại yến tiệc giàu sang quyền thế, Hoàng Phượng Minh đương nhiên biết người này. Mạc Thần Phong và cha hắn tính là người đồng lứa, so với cha mình thì ít hơn vài tuổi, là một trong những người nổi nghiệp Mạc thị. Vốn cũng không phải là người được xem trọng, sau lại bởi vì cưới con gái duy nhất của Phượng gia, thực lực gia tăng, về sau mới trở thành tổng tài Mạc thị. Nghe nói bản thân hắn không hề thích gì vị trí này, nhưng tình thế bức bách. Sau khi tiếp nhận Mạc thị vẫn một mực trong quy củ, không hề có phát triển lớn gì, nhưng Mạc thị dưới sự điều khiển của hắn, cũng đã đạt được trạng thái vững vàng bay lên. Tuy rằng quan hệ giữa hắn và vợ không tốt cũng không phải là chuyện bí mật, nhưng cũng chưa từng nghe qua hắn có vụ tai tiếng gì, xem ra phải tìm người tra một chút rồi, nói không chừng có liên quan đến việc Kỳ Kỳ mất tích.

Ba ngày sau

“Mấy ngày nay người không đăng nhập trò chơi làm cái gì a.” Một bước tiến vào phòng Phượng Minh, Hành Thiên liền hỏi, trên tay còn dắt theo Lý Mạnh (Sát đó bà con~). Sau đó Tả Ly cùng cặp song sinh Hường thị cũng chạy đến.

Trên sofa, Phượng Minh đang ngồi ngay ngắn xem văn kiện, xung quanh còn rải rác không ít. Thấy bọn họ tới, Phượng Minh tiện tay ném mấy tập qua.

“Cái gì đây a?” Hành Thiên nhìn một chút, đều là bản photo báo chí, hơn nữa đều có liên quan đến Mạc thị, chính xác mà nói là có liên quan đến Mạc Thần Phong. Lại nhìn vào ngày xuất bản, có một phần là mấy ngày nay, còn lại là vài chục năm trước. Mọi người đối với nguyên nhân Phượng Minh đưa họ mấy thứ này vô cùng khó hiểu, chỉ có Lý Mạnh con mắt vẫn luôn chăm chú nhìn lên ảnh chụp của Mạc Thần Phong.

“Xảy ra chuyện gì?” Hành Thiên đối với phản ứng của Lý Mạnh cảm thấy kỳ quái.

“Khuôn mặt dường như rất quen mắt.” Lý Mạnh đáp lại một câu, tiếp tục nghĩ, bản thân nhất định đã nhìn thấy hắn ở nơi nào.

“Không kỳ quái a, Mạc Thần Phong là đương gia (người quản lý) Mạc thị, thấy hắn là rất bình thường.” Hường Hoài Thuần xen vào nói.

“Hắn cùng Khí Nhi giống hệt nga.” Hường Hoài Hạ trước giờ luôn như người trên mây thốt lên, những người khác bỗng nhiên phản ứng lại.

“Thực sự rất giống.” Tả Ly cầm lấy tờ giấy nhìn một chút, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía Phượng Minh vẫn không nói chuyện: “Khí Nhi cùng Mạc thị có quan hệ sao?”

“Bọn họ là cha con.” Minh Phong cuối cùng nói ra. Hắn sau khi ở trong nhà Khí Nhi nhìn thấy ảnh chụp Mạc Thần Phong, cảm thấy nội dung sự việc có phần kỳ lạ, liền tìm thám tử tư hướng theo việc này điều tra, về phương diện khác có phải người đi thu thập tất cả các tin tức liên quan đến Mạc Thần Phong. Hai bên đều vào buổi sang ngày hôm nay liền đem đồ đưa tới cho hắn. Thì ra Kỳ Kỳ thực sự là con riêng của Mạc Thần Phong. Phượng Minh cầm toàn bộ tư liệu trong tay đưa cho những người khác nhìn.

Căn cứ vào điều tra của thám tử tư, Mạc Thần Phong quen mẹ của Kỳ Kỳ vào trước khi hắn kết hôn, bọn họ rất yêu nhau, nhưng về sau bởi vì áp lực bức bách Mạc Thần Phong cưới lão bà hiện tại, đồng thời cùng mẹ của Kỳ Kỳ chặt đứt liên lạc. Mấy năm sau lại ngẫu nhiên gặp lại đối phương, bởi vì hôn nhân của Mạc Thần Phong cũng không hạnh phúc, cho nên vốn là hai người yêu nhau đã phát sinh quan hệ sau đó vẫn luôn ở cùng một chỗ, mãi cho đến khi có Lâu Vũ Kỳ. Lâu là họ nhà gái, bởi vì người đàn ông nhu nhược kia ngay cả một cái họ cũng không dám cho hắn. Bọn họ sau khi ở cùng nhau một năm, cuối cùng bị vợ cả phát hiện, đương nhiên lại lần nữa chia cách, khi đó Kỳ Kỳ còn chưa đến một tháng. Mười mấy năm qua, Mạc Thần Phong chỉ gặp mẹ Kỳ Kỳ có một lần, ngay cả mẹ Kỳ Kỳ vì bệnh qua đời, hắn cũng không có cách nào có mặt, càng đừng nói nhận nuôi Kỳ Kỳ. Về sau chính là thông qua bạn bè lặng lẽ đưa chút tiền, Kỳ Kỳ mới có thể một mình sống sót, khi đó Lâu Vũ Kỳ còn chưa có trưởng thành.

“Là hần đem Kỳ Kỳ đi?” Chỉ nhìn được một nửa Lý Mạnh liền hỏi: “Hần hiện tại có can đảm đem Kỳ Kỳ về? Vợ hần không nói gì?” Đối với Mạc Thần Phong, Lý Mạnh cũng không có hào cảm, hần chán ghét nam nhân dám làm không dám chịu.

“Đương nhiên không phải, thân ái, người trước tiên nhìn vào đây đã.” Hình Thiên vừa đem tình hình gần đây liên quan tới Mạc Thần Phong trên tay mình đưa cho Lý Mạnh, vừa không quên chiếm tiện nghi ngoài miệng.

Căn cứ tư liệu cho thấy, mạc thần phong năm ngoái bị tra ra là bị ung thư gan, hơn nữa còn là giai đoạn cuối, hiện tại Mạc thị do con của hần và Phương Nhược Vũ, Mạc Xu Sơn tiếp nhận, có điều Mạc Xu Sơn này nghe đồn luôn rất kém cỏi, bại gia tử điển hình, mới tiếp nhận Mạc thị không bao lâu liền đã mau muốn đem công ty bại hết, hôm nay chỉ có Dịch gia nguyện ý giúp đỡ, điều kiện là muốn Mạc Xu Sơn phải lấy con gái hần.

“Con gái Dịch Đạt???” Không hổ là song sinh, lần này ngay cả Hường Hoài Thuần cũng kêu lên. Dịch Đạt vốn là xã hội đen, về sau tẩy trắng bề ngoài thành lập công ty giải trí Dịch thị. Thật ra chính là các loại hộp đêm sòng bạc...vv, xem như là nhà giàu mới nổi tương đối thành công. Hần chỉ có một đứa con gái, khi còn bé bởi vì bị kẻ thù bắt cóc não bộ đã bị tổn thương nghiêm trọng mà trí lực rất thấp, ước chừng chỉ có trình độ nhà trẻ, người có quyền lực, Dịch Đạt người như thế đương nhiên không thích con gái của mình lại như thế, nhưng nghe nói hần không cách nào sinh con được nữa, đành không thể làm gì khác hơn đem mong muốn ký thác lên con gái duy nhất của hần, mong ngóng con gái hần có thể sinh được một tôn tử để hần kế thừa gia nghiệp. Thế nhưng con gái hần ngoài trí lực có chuyện, người còn vô cùng bạo lực, hơn nữa bởi vì tai nạn mà bị hủy dung, căn bản không có nam nhân nào yêu thích, mà Dịch Đạt cũng không muốn tùy tiện tìm một nam nhân, một lòng muốn tìm người thuộc tầng lớp thượng lưu đến làm thông gia, đương nhiên, hiện tại con gái hần đã sắp 30 rồi, vẫn như cũ không ai muốn. Người xã hội thượng lưu chưa nhìn đến con gái hần a. Cho nên Dịch Đạt mượn lần này Mạc thị khủng hoảng, đưa ra yêu cầu.

“Lấy trình độ Phương Nhược Vũ cưng chiều con, đương nhiên sẽ không để Mạc Xu Sơn đi lấy con gái hần. Mà Dịch Đạt kỳ thực thâm nghĩ muốn một người có huyết thống tốt đẹp tới làm ngựa giống, suy cho cùng có đúng là Mạc Xu Sơn hay không cũng không trọng yếu, như vậy thì Kỳ Kỳ chính là sự lựa chọn tốt nhất.” Hành Thiên lãnh tĩnh phân tích.

“Không sai, hỗn trưởng kia.” Minh Phong vô cùng tức giận, mà hần tức giận chính là ý tứ có người phải xui xẻo rồi.

“Nhưng mà, Kỳ Kỳ sẽ không tự nguyện đi theo đi?” Hoài Thuần nói.

“Tìm chút tay chân đối với Dịch Đạt mà nói cũng không khó.” Thanh âm Tả Ly cũng rất phẫn nộ.

“Người như thế nhất định không thể bỏ qua.” Hoài Hạ nắm tay nói, hần hiện tại đang chuẩn bị tìm người trút giận đây.

Lấy thân phận bản thân, Lạc Hành Thiên và Tả Ly rất thuận lợi gặp được Mạc Xu Sơn cùng Phương Nhược Vũ, đông xả tây xé nói một hồi, thật ra tất cả đều là những lời thoại không dinh dưỡng, mục đích của bọn họ hôm nay chính là ngăn chặn lại hai người này, chính xác mà nói là ngăn chặn Phương Nhược Vũ. Không hổ là gừng càng già càng cay, Phương Nhược Vũ mặc dù là nữ nhân nhưng lại vô cùng khó đối phó, không hiểu được sao một người sắc sảo như thế lại sinh ra loại con trai ngu ngốc này. Mà bên kia, hai người Phương Minh và Lý Mạnh lại trực tiếp đi Mạc gia báỉ phỏng, quản gia tuy rằng cứng rắn nói phu nhân và công tử không ở nhà, nhưng hai người vẫn ở lại, nói không ngại chờ. Kỳ thực chờ người là giả, hai người kia sớm bị Hành Thiên và Tả Ly ngăn lại rồi, mục đích của bọn họ là muốn gặp Kỳ Kỳ. Nếu như tư liệu nhận được không sai, Kỳ Kỳ đã bị giam lỏng ở chỗ này.

Sau khi Đồng quản gia khách sáo một chút, Lý Mạnh thu được ánh mắt Phương Minh ra hiệu, liền mượn có đi WC rồi khỏi, thật ra là lén đi tìm Kỳ Kỳ. Ở một gian phòng trên lầu ba, quả nhiên thấy được hần.

“Kỳ Kỳ.”

“Mộng Mộng?” Vô cùng kinh ngạc lại ở đây nhìn thấy Lý Mạnh, ánh mắt Kỳ Kỳ sáng rực, sau đó lại khấn trương nói “Người sao lại tới nơi này?”

“Hoàng Phượng Minh đã ở phía dưới, chúng ta là tới tìm người. Người vì sao lại ở đây? Bọn họ bức người sao?”

“Không, là ta tự nguyện tới.” Kỳ Kỳ lắc đầu.

“Tự nguyện?” Lý Mạnh cất cao thanh âm: “Vì sao? Người chẳng lẽ không biết bọn họ muốn người làm cái gì sao? Bọn họ muốn người đi lấy một người....”

“Ta biết.” còn chưa nói xong đã bị Kỳ Kỳ cắt đứt. “Ta biết bọn họ muốn ta đi lấy Dịch Mi, hơn nữa để nàng mang thai.”

“Vậy người còn đi? Trời mới biết cái nữ nhân kia có thể sinh con hay không a.” Lý Mạnh sắp phát điên rồi.

“Nhưng ta nhất định phải đi.” Kỳ Kỳ cúi đầu, thanh âm mang theo ghen ngào nói: “Người hẳn là biết ta là con riêng của Mạc Thần Phong đi?”

“Lý Mạnh gật đầu: “sau khi người mất tích mọi người rất lo lắng, Hoàng Phượng Minh phái người đi thăm dò.”

Nghe thấy tên Hoàng Phượng Minh, tâm Kỳ Kỳ khẽ động, sau đó tiếp tục nói: “Kỳ thực ba ba đã chết rồi.”

“Đã chết?” Sao lại như vậy, Lý Mạnh trong lòng nói. Trong điều tra của Hoàng Phượng Minh cũng không tra được điểm này.

“Trước khi bọn họ đến tìm ta một ngày đã qua đời. Mạc thị hiện tại đã không xong, sợ lại dẫn tới tin xấu nữa, cho nên ở trước khi Dịch Đạt chưa giúp đỡ, bọn họ đã che giấu tin tức. Phương Nhược Vũ nói, nếu như ta lấy con gái Dịch Đạt, giúp Mạc thị vượt qua khủng hoảng lần này, nàng sẽ để cho mẹ ta cùng ba ba chôn chung.” Có thể cùng ba ba ở cùng một chỗ, là tâm nguyện duy nhất của mẹ, cho dù là trước khi chết nàng cũng không ngừng gọi tên ba ba, cho nên hẳn đối với điều kiện Phương Nhược Vũ nói ra không có cách nào thờ ơ, cho dù cái giá là hạnh phúc cả đời mình.

“Người....” Lý Mạnh còn muốn nói gì nữa, dưới lầu đã truyền đến tiếng động, là ám hiệu của Hoàng Phượng Minh. “Ta trước đi xuống, chúng ta vẫn sẽ tìm đến người, trước đó, nghìn vạn lần không được làm việc gì ngốc.” Nói xong, lý Mạnh liền vội vã ly khai, cho nên hẳn cũng không nghe thấy Kỳ Kỳ nói. Không còn kịp rồi, ngày mai chính là hôn lễ.

Vừa rời Mạc thị, Lý Mạnh liền đem cuộc nói chuyện vừa rồi thuật lại cho Phương Minh nghe, sau khi nghe xong lông mày xinh đẹp của hắn gần như vất vào cùng một chỗ. Đêm đó khi mọi người thảo luận làm sao là tốt nhất, người Phương Minh phải đi đã gọi điện tới, nói Phương Nhược Vũ và Mạc Xu Sơn đem Lâu Vũ Kỳ ly khai. Cho người tiếp tục theo dõi chặt bọn họ, bọn Phương Minh cũng nhanh chóng chạy qua.

35. Chương 35

Lúc này Phương Nhược Vũ cùng Mạc Xu Sơn đang mang theo Kỳ Kỳ hướng sân bay tư nhân của Dịch Đạt chạy đi. Bọn họ hẹn sẵn tới sân bay liền lên trực thăng ra nước ngoài, sau đó kết hôn động phòng ở Lima (thủ đô Pê-ru). Khi Lạc Hành Thiên tới tìm bọn họ, Phương Nhược Vũ đã phát hiện không thích hợp. Người thừa kế tương lai của Lạc thị tài phiệt đứng ở đỉnh kim tự tháp cũng không qua lại sẽ không vô duyên vô cớ tìm đến bọn họ, hơn nữa còn ám chỉ muốn giúp mình. Mà sau khi về đến nhà người của Hoàng gia lại tới làm khách, càng khiến cho Phương Nhược Vũ nghi ngờ. Nhớ tới thám tử nói qua Lâu Vũ Kỳ đang chơi trò chơi online, nàng không khỏi hoài nghi bọn họ chính là hướng tới hắn. Liền đem sự tình giải quyết trước thời hạn, sau khi liên lạc với Dịch Đạt, liền mang Lâu Vũ Kỳ ra ngoài, đến lúc đó gạo nấu thành cơm, thiên hoàng lão tử cũng vô dụng. Dù sao thì Dịch Đạt cũng không hy vọng có người cùng con gái mình thiên trường địa cửu, chỉ cần có con nối dõi lưu lại là được rồi.

Thượng đế chính là đứng ở bên Hoàng Phượng Minh bọn họ, khi ba người sắp leo lên trực thăng, Phương Minh cùng Hành Thiên bọn họ cuối cùng cũng chạy tới, cản mấy người.

“Khí Nhi, qua đây.” Phương minh gọi tên của Kỳ Kỳ trong trò chơi.

Kỳ Kỳ nhìn mọi người một chút, không nói.

”Mau tới đây.” Phương Minh lại gọi lần nữa. Hấn thực sự tức giận.

”Hoàng tiên sinh, đây là chuyện của Mạc gia chúng ta, với người không quan hệ đi.” Phương Nhược Vũ sợ Kỳ Kỳ bị hấn thuyết phục, bèn mở miệng nói. Một mặt vừa ám chỉ con mình đem Kỳ Kỳ mang lên trực thăng.

Phương Minh không có tâm tình cùng nữ nhân này nói chuyện, hấn thấy Kỳ Kỳ không qua liền tự mình đi qua. Thấy thế Mạc Xu Sơn mạnh mẽ giục Kỳ Kỳ lên máy bay, nhưng Kỳ Kỳ lại ở tại chỗ ngơ ngác nhìn Hoàng Phương Minh đến gần không nhúc nhích.

”Mau đi, Địch tiên sinh còn chờ chúng ta đó.” Phương Nhược Vũ cũng tiến đến hỗ trợ.

”Kỳ Kỳ, ba ba người đã sớm chôn cất rồi. Dù cho người cùng nữ nhân kia kết hôn, bọn họ cũng sẽ không đem mẹ người cùng hấn chôn cùng một chỗ.” Lý Mạnh lớn tiếng nói. Đây là chuyện lúc trước bọn họ điều tra ra.

Sau khi Kỳ Kỳ nghe được cứng rần nhấc đầu lên, nhìn chằm chằm mẹ con Phương Nhược Vũ. ”Các người gạt ta?”

”Việc này....” Mạc Xu Sơn tránh khỏi ánh mắt Kỳ Kỳ, không nói gì. Mà Phương Nhược Vũ lại ngụy biện: ”Đến lúc đó lại đào lên là tốt rồi. Nói tóm lại hiện tại người trước lên máy bay đã.”

Gạt tay Phương Nhược Vũ ra, Kỳ Kỳ khó có thể tin được bọn họ lại qua loa như thế mà nói đến chuyện này. Có thể cùng ba ba một chỗ, cho dù là chết, cũng là chuyện cao hứng nhất của mẹ, nhưng bọn họ lại coi thường như thế.

”Ta sẽ không đi.” Kỳ Kỳ từng câu từng chữ nói ra. ”Ta đã nghĩ thông rồi, không chôn cùng một chỗ thì thế nào. Cha mẹ ở trên trời cũng nhất định sẽ ở cùng một chỗ, bởi vì bọn họ yêu nhau như vậy, ở trên trời nhất định sẽ tìm đến đối phương.”

‘Ba’

Phương Nhược Vũ hung hăng cho Kỳ Kỳ một cái tát. Vừa mới giằng co khiến cho tóc tai quần áo nàng lộn xộn, đã không hề còn hình tượng gì nữa rồi. ”Bọn họ dựa vào cái gì nói yêu. Ta mới là vợ của Mạc Thần Phong. Nàng chỉ là tình nhân.”

”Bọn họ là buộc bị chia cách.” Kỳ Kỳ trừng mắt lại, ai cũng không thể nói xấu mẹ hấn.

Phương Nhược Vũ then quá hóa giận còn muốn đánh nữa, lại bị Hoàng Phương Minh bên kia chạy tới một phen kéo lại, dùng sức vung, đem nàng ném tới bên cạnh Mạc Xu Sơn vẫn lặng yên không nói. ”Nhìn cái nữ nhân này xem.” Nói xong liền kéo Kỳ Kỳ tiêu sái đi cũng không quay đầu lại.

Phương Nhược Vũ còn muốn nói cái gì nữa, lại bị điện thoại vừa mới thông ngắt lời. Điện thoại là Địch Đạt gọi tới, tuyên bố giao ước hủy bỏ. Trực thăng cũng tuân theo chỉ thị đi mất, một mảnh đất trống to như thế, liền chỉ còn lại hai mẹ con Phương Nhược Vũ và một chiếc xe, thật là thê lương.

”Xin lỗi...” Trên đường về, Kỳ Kỳ sau khi lặng yên rất lâu đã mở miệng trước. Hiện ở trên xe chỉ có hai người hấn và Minh Phong. Những người khác đều rất thức thời mà để bọn họ một mình.

”....” Phương Minh không nói chuyện, chỉ là tăng tốc độ xe lên. Hai người dọc đường không nói gì về tới nhà Kỳ Kỳ.

”Vì sao không tìm ta giúp đỡ? “ Tiếp lấy đồ uống Kỳ Kỳ đưa tới, Phương Minh cuối cùng mở miệng.

”Ta...” Kỳ Kỳ lại theo thói quen cúi đầu, nghĩ chỉ cần ở ngoài trò chơi tiếp xúc với bọn Phương Minh, chính mình sẽ cúi đầu, hấn là tự ti đi. ”Ta không tiện phiền phức người.” Hấn đương nhiên biết nếu như xin Phương Minh giúp đỡ, chuyện nhất định có thể giải quyết, nguyện vọng cũng nhất định có thể thực hiện được, nhưng, hấn có tư cách xin Phương Minh giúp đỡ sao.

”Có cái gì không tiện, người nói chúng ta đương nhiên sẽ dám giúp a.” Thanh âm Phương Minh lớn hơn nữa, hấn cảm thấy bị người trước mặt làm cho tức giận vô cùng rồi.

“Chúng ta chẳng qua chỉ là ở trong trò chơi quen biết nhau, miễn cưỡng tính là bằng hữu bình thường, ta làm sao lại không biết xấu hổ làm phiền người.” Thanh âm Kỳ Kỳ mặc dù bé, nhưng cũng rất rõ ràng, hơn nữa ngay cả chính hắn cũng không có chú ý tới, trong lời nói của bản thân mang theo một chút làm nũng không phát hiện ra.

“Bằng hữu bình thường?” Phương Minh lặp lại bốn chữ này, sau đó nhìn chằm chằm Kỳ Kỳ, mãi cho đến khi đầu Kỳ Kỳ cúi càng thêm thấp, mới thu hồi ánh mắt dọa người.

“Tốt lắm. Từ giờ trở đi ngươi là người yêu của ta. Sau này có chuyện gì cũng đều phải nói cho ta biết, biết không?” Rất ít khi có người mời người khác cùng bản thân gặp gỡ lại như thế này, lại còn dùng loại khẩu khí như này. Không phải khẩn thiết cũng không phải mệnh lệnh, chỉ là đang nói một chuyện bình thường mà thôi, thế mà, Kỳ Kỳ đã ngây người rồi.

“Qua—lại”

Vài ngày sau đó, Kỳ Kỳ vẫn cảm thấy bản thân đang nằm mơ. Hắn đầu tiên bị Minh Phong kéo trở về nhà, giới thiệu cho người nhà của hắn, kỳ quái chính là lại không có ai phản đối, chỉ có một tiểu cô nương mới 4,5 tuổi vui vẻ nói: “Thật tốt quá, giờ Lạc ca ca chính là của ta.” Không biết Lạc ca ca này có phải là chỉ Lạc Hành Thiên hay không nữa. Sau đó Hoàng Phượng Minh lại ở xung quanh trường bọn họ phát ra chuyện hắn là người yêu của mình, làm cho bản thân bị đội ngũ hậu viên của hoàng hậu liệt vào hàng tình địch đệ nhất, mỗi người đều hảo giống như muốn đem hắn ăn, có điều ngại quyền uy của hoàng Phượng Minh, trước mắt còn không có người hành động. Nhưng Kỳ Kỳ không chút nghi ngờ một ngày nào đó bản thân sẽ bởi vì Hoàng Phượng Minh mà bị giết.

Lại nói về sau, ngày nào đó Phượng Minh đột nhiên dẫn hắn đi nghĩa trang, hắn liếc mắt một cái liền thấy trên bia mộ có khắc tên cha mẹ mình. Hoàng Phượng Minh dùng một khoản tiền cùng Phượng Nhược Vũ trao đổi tro cốt của Mạc Thần Phong. Mặc dù hắn đúng là bị đào lên một lần, nhưng bây giờ Mạc Thần Phong có thể cùng người mình yêu chôn chung một chỗ, có lẽ hắn cũng sẽ không trách tội những người đã đem hắn đào lên đi. Kỳ Kỳ không hỏi Phượng Minh tốn bao nhiêu tiền, bởi vì hắn biết kia nhất định là một con số bản thân mình nghĩ cũng không dám nghĩ, nếu không bọn họ cũng sẽ không bằng lòng như thế. Nhất định phải hảo hảo báo đáp hắn. Trong lòng nghĩ thế nhưng Kỳ kỳ lại không nghĩ ra nên đền đáp thế nào mới tốt. Nghĩ không ra biện pháp, hắn tìm Lý Mạnh nói chuyện phiếm, vừa vặn gặp Lạc Hành Thiên ở đó. Do hắn giật dây, Kỳ Kỳ then thùng tiếp nhận đồ vật Lạc Hành Thiên đưa tới. Vào ban đêm —

“Người cái đồ ngu ngốc này...” Trong phòng nhỏ đơn sơ của Kỳ Kỳ truyền ra tiếng kêu phẫn nộ của Hoàng Phượng Minh, có điều kia chỉ là chính hắn nghĩ mà thôi, trên thực tế hắn cả người đã không còn chút sức lực nào cổ họng khô rát, đã không dư thừa khí lực để kêu nữa rồi.

“Kia, xin lỗi...” Kỳ Kỳ ở bên cạnh cứng rắn nhận lỗi. Hắn thực sự không phải cố ý. Buổi sáng Lạc Hành Thiên cầm bình rượu cho hắn, là rượu thiệu hưng rất bình thường ở bên ngoài mua được. Lạc Hành Thiên nói dùng rượu này tới nấu cho Phượng Minh ăn, hắn sẽ thật cao hứng, cho nên hắn nấu một bàn đồ ăn thật lớn cần dùng đến rượu. Mặc dù tay nghề sơ ra kém đầu bếp, nhưng bởi vì sống một mình, việc nhà nấu ăn vẫn là sẽ phải làm. Phượng Minh cũng chưa nói không thể ăn, nhưng mà, sau khi ăn xong chưa đến nửa giờ, hai người đều cảm thấy không thoải mái, nghe thấy Kỳ Kỳ dùng rượu nấu đồ ăn là Lạc Hành Thiên đưa cho, Phượng Minh có một loại dự cảm bất hảo. Lạc Hành Thiên ở trong điện thoại lạnh lùng nói “A, đã ăn rồi a. Vị không tệ chứ? Đây là bình rượu ở bên trong có thêm chút gia vị đặc biệt nga. Là xuân dược trong giới đồng chí bán chạy nhất đó. Lợi hại nhất chính là, trước khi ăn cái này nuốt một viên thuốc đặc chế, sẽ biến thành thú tính lành nghề nga. Ta nghĩ mãi viên thuốc kia đã đi đâu? Nga, hình như khi Kỳ Kỳ tới đem cho hắn làm sô cô la ăn rồi. Vậy, cứ như thế đi. Không quấy rối các người nữa, chúc ngủ ngon.” Nói xong liền treo máy, để lại Phượng Minh đối với tiếng tút tút của điện thoại nghiêng rằng phẫn nộ. Nhưng không chờ hắn kịp phản ứng, Kỳ Kỳ sức chống cự càng kém hơn đã chịu đựng không nổi mà “thú tính quá độ”. Kết quả tiềm lực con người đúng là vô tận, Hoàng Phượng Minh bình thường cường thế dưới được lực mà cả người vô lực chống đỡ không nổi Kỳ Kỳ thần trí không rõ, bị ăn một, khô, hai, sạch.

Phượng Minh đã không dư khí lực tới mắng chửi người nữa rồi. Hắn thế nào cũng không nghĩ tới bản thân sẽ là người ở phía dưới, nhưng chỉ có thể như vậy một lần. Hắn ở trong lòng lập lời thề, tiếp đó: “Còn ngốc cái gì, đỡ ta đi phòng tắm.” Hắn trước nay luôn yêu sạch sẽ chịu không nổi cái loại dính dính trên người này, cho dù phòng tắm ở đây đơn sơ đi nữa vẫn là muốn đi tắm sạch sẽ.

“Nga. Được.” Kỳ Kỳ nhanh chóng nâng Phượng Minh dậy hướng phòng tắm đi đến, mặc dù hẳn phải nâng Phượng Minh so với mình cao hơn không ít có phần trầy trật, nhưng hiện tại trong lòng hẳn cũng rất cao hứng đâu. Vừa nghĩ đến chuyện tình vừa rồi hẳn liền nhịn không được nhếch miệng.....A yêu

“Người đang suy nghĩ cái gì a, còn không mau đun nước.” Phượng Minh hung hăng đánh hẳn một cái. Hẳn hiện tại tính tình cũng không thể tốt nổi.

“Nga.” Ủy khuất sờ sờ đầu, Kỳ Kỳ ngoan ngoãn đi điều chỉnh nước nóng, rồi mới rất tự giác mà thay Phượng Minh tắm rửa, không dám qua loa.

“Nột, ngày mai bắt đầu đến nhà ta đi. Không được phép phản đối.” Phượng Minh hung ác cùng Kỳ Kỳ nói, nhưng trong lời nói vẫn lộ ra một tia không dám chắc, sợ Kỳ Kỳ cự tuyệt.

“Được.” Không nghĩ tới Kỳ Kỳ rất thẳng thắn mà đáp ứng, nhưng nếu như hẳn biết rõ trong bụng Kỳ Kỳ nghĩ gì, nhất định sẽ phát điên.

‘Ta hiện tại là lão công rồi, nhất định phải hảo hảo chiều cổ hẳn’

36. Chương 36: Vĩ Thanh

Lần nữa trở lại trong trò chơi, đã là chuyện của một tháng sau. Sau khi Kỳ Kỳ login, Thiên sứ tiểu bạch cầu khẩn cấp từ trong thanh súng vật nhảy ra, chỉ trích chủ nhân không có trách nhiệm gì với mình cả.

“Người cuối cùng cũng lên a, mau làm ta ngộp đến muốn hỏng. Mau mang ta đi luyện cấp, ta nhất định phải thắng cái ác ma kia.”

“Hừ, sợ người hay sao.” Ác ma tiểu hắc cầu đồng thời được thả ra cũng tích cực nghênh chiến, hai người, nga không, là hai tiểu cầu lại như mọi ngày mắng chửi đánh lộn. Mãi cho đến khi Ma Tây bắt bọn nó giệt ra.

“Trước khi đi luyện cấp, còn có chuyện phải làm.” Chỉ thấy Nhã Lạc Khắc và Ái Nhĩ Ngu Ngốc, mỗi người ôm lấy một con chó, đi vào trong gian tiểu điểm. Sau một lát, trong điểm truyền ra tiếng gào thét của hai con cầu: “Không được tắm a

” “Ngu Ngốc, đừng cắt đó là tóc ta

” “A, cái này là cái gì a” một lát sau, thanh âm đã không còn, đi tới hai con tiểu cầu vô cùng đáng yêu, trên người còn mặc y phục viên hoa, đáng yêu cực kỳ, có điều nếu như trương ra hai khuôn mặt đừng khóc lóc thảm thiết như vậy thì tốt hơn.

“OK, xuất phát đi”

“Đi nơi nào?”

“Đương nhiên là Giáo đường rồi”

Tung hoa

cuối cùng cũng xong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-du-chi-anh-hung-vo-dich-online>